

Αιτιολογική έκθεση

Επί του Σχεδίου Νόμου

«Συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων και άλλα θέματα αρμοδιότητας Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Εισαγωγή – Γενικά Στοιχεία

Σκοπός του παρόντος σχεδίου νόμου είναι η ρύθμιση ζητημάτων συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και η χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά, δημιουργώντας ένα αυτόνομο και ανεξάρτητο νομικό πλαίσιο για τη διαχείριση πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων που έρχεται να συμπληρώσει το βασικό νόμο για την πνευματική ιδιοκτησία, ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα» (Α' 25).

Ταυτόχρονα, ενσωματώνεται η Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20.3.2014) στην ελληνική έννομη τάξη.

Πιο συγκεκριμένα αναφορικά με τη συλλογική διαχείριση, προβλέπονται προϋποθέσεις και κριτήρια που εξασφαλίζουν ένα υψηλό επίπεδο διακυβέρνησης, οικονομικής διαχείρισης, διαφάνειας και λογοδοσίας και θέτουν το πλαίσιο λειτουργίας και εποπτείας των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των ανεξαρτήτων οντοτήτων διαχείρισης. Παράλληλα εμπεριέχονται ρυθμίσεις που έχουν ως στόχο τον περιορισμό των παραβιάσεων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων στο διαδίκτυο με γνώμονα τα συμφέροντα και τα δικαιώματα όλων των μερών και το κοινοτικό κεκτημένο. Τέλος, στο πρώτο μέρος, περιέχει ρυθμίσεις για ζητήματα δημόσιας εκτέλεσης μουσικής σε καταστήματα και επιχειρήσεις. Στο δεύτερο μέρος με τις διατάξεις των άρθρων 56 έως 77 εισάγονται τροποποιήσεις του ν. 3028/2002 «για την προστασία των αρχαιοτήτων και εν γένει της πολιτιστικής κληρονομιάς» (Α' 153) και ρυθμίσεις για την εύρυθμη λειτουργία των υπηρεσιών και των οργανισμών που εποπτεύονται από το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού και άλλες ρυθμίσεις πολιτιστικών θεμάτων.

Η Οδηγία δεν παρεμβαίνει σε όλα τα ζητήματα συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων. Ζητήματα, όπως η ατομική διαχείριση, η υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, τα τεκμήρια εκπροσώπησης και η μεταβίβαση δικαιωμάτων σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, επαφίενται στον εθνικό νομοθέτη. Στο πλαίσιο αυτό έχουν γίνει και οι σχετικές νομοθετικές ρυθμίσεις στον παρόντα νόμο, όπου κρίθηκε απαραίτητο, τροποποιώντας ταυτόχρονα και ορισμένες διατάξεις του ν. 2121/1993.

Ο νόμος διαρθρώνεται σε δύο μέρη.

Το πρώτο μέρος αποτελείται από τα άρθρα 1 έως 55 και αφορά στη ρύθμιση ζητημάτων συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, στη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά, καθώς και στην τροποποίηση του ν. 2121/1993, ενσωματώνοντας παράλληλα την Οδηγία 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 «για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά» (ΕΕΕΚ L 84/72 20.3.2014) στην ελληνική έννομη τάξη.

Το δεύτερο μέρος αποτελείται από τα άρθρα 56 έως 77.

Όλες οι παραπομπές των διατάξεων του νόμου σε άλλα νομοθετήματα νοούνται ως γνήσιες παραπομπές, δηλαδή παραπέμπουν στα νομοθετήματα, όπως εκάστοτε ισχύουν.

Σε αρκετές διατάξεις του σχεδίου νόμου γίνεται λόγος για «αρμοδιότητες», τις οποίες ασκούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή οργανισμοί συλλογικής προστασίας. Ο όρος «αρμοδιότητες» εīθισται να χρησιμοποιείται σε σχέση με διοικητικά όργανα, αρχές που ασκούν δημόσια εξουσία, διφυή νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου (νπιδ), τα οποία ασκούν, κατ' εξαίρεση, δημόσια εξουσία που τους έχει αναθέσει ο νόμος και νπιδ που ανήκουν στο Δημόσιο ως προς την εσωτερική τους οργάνωση σύμφωνα με το καταστατικό τους. Εντούτοις στον εν λόγω νόμο επιλέχθηκε ο όρος αυτός και τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και οργανισμούς συλλογικής προστασίας, δεδομένου ότι χρησιμοποιείται ήδη στον ν. 2121/1993 και για λόγους συνέπειας.

Κάτω από τον τίτλο κάθε άρθρου του πρώτου μέρους του σχεδίου νόμου αναφέρονται οι διατάξεις της Οδηγίας που ενσωματώνονται με αυτό, καθώς το παρόν δεν ενσωματώνει μόνο την Οδηγία, αλλά δημιουργεί και ένα πλήρες και αυτόνομο πλαίσιο για τη συλλογική διαχείριση. Για λόγο αυτό επισυνάπτεται στο τέλος του πρώτου μέρους της αιτιολογικής και πλήρους πίνακας αντιστοίχισης των διατάξεων της Οδηγίας με τις διατάξεις του παρόντος.

Επί του Πρώτου Μέρους (άρθρα 1 έως 55)

Στο **άρθρο 1** του παρόντος νόμου τίθεται ο σκοπός των διατάξεων του πρώτου μέρους, δηλαδή η ρύθμιση της συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων με τη δημιουργία ενός αυτόνομου νομικού πλαισίου. Ειδικότερα, τίθενται κανόνες στη λειτουργία και ρυθμίζονται θέματα εποπτείας των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των οργανισμών συλλογικής προστασίας δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων καθώς και των ανεξαρτήτων οντοτήτων διαχείρισης. Επίσης, ρυθμίζεται η χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά.

Αν και στο βασικό νόμο για την πνευματική ιδιοκτησία (ν. 2121/1993, Α'25) υπάρχουν ορισμένες διατάξεις -που με τον παρόντα καταργούνται- για την οργάνωση της λειτουργίας των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, το έλλειμμα εποπτείας τους αλλά και διαφάνειας της λειτουργίας τους έχει καταγραφεί στην Ελλάδα αλλά και στην Ευρώπη (για αυτό και ψηφίστηκε νέα, ξεχωριστή Οδηγία). Είναι αναγκαίο, λοιπόν, να υπάρξει ένα νέο νομικό πλαίσιο ρύθμισης της αγοράς διαχείρισης των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων υπό την αυστηρή εποπτεία του Κράτους και υπό προϋποθέσεις διαφάνειας της εν λόγω διαχείρισης.

Βασικός σκοπός του νομοθέτη είναι να προστατευθούν αποτελεσματικά τα δικαιώματα των κατόχων πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων οι οποίοι εμπιστεύονται και αναθέτουν, πολλές φορές και υποχρεωτικά, εκ του νόμου, τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους σε νομικά πρόσωπα. Με την εν λόγω ρυθμιστική παρέμβαση θα εξασφαλιστεί η βιωσιμότητα των νομικών αυτών προσώπων, οργανισμών και οντοτήτων, και θα δοθεί η δυνατότητα να αναπτυχθεί η απαραίτητη εμπιστοσύνη και συνεργασία με τους χρήστες.

Η ανάγκη αυτή της νομοθετικής παρέμβασης συνέπεσε και με την παράλληλη νομοθετική δράση της Ε.Ε και τη θέσπιση της Οδηγίας 2014/26/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26ης Φεβρουαρίου 2014 για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L 84/72 20.3.2014) (όπως το ελληνικό κείμενο διορθώθηκε στη συνέχεια βλ. ΕΕΕΚ L 14/21.1.2015) (εφεξής Οδηγία), η οποία ενσωματώνεται στην Ελληνική έννομη τάξη με τον παρόντα.

Στο **άρθρο 2** στο οποίο ενσωματώνεται το άρθρο 2 της Οδηγίας, τίθεται το πεδίο εφαρμογής του σχεδίου νόμου και ορίζεται σε ποιους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης εφαρμόζονται οι διατάξεις του, σε ποιες ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης, καθώς και σε ποιες οντότητες που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτούς και σε ποιους εντολοδόχους τους. Στους οργανισμούς συλλογικής προστασίας εφαρμόζονται οι διατάξεις, οι οποίες ορίζονται ρητά στον νόμο ότι

αφορούν και σε αυτούς. Επίσης, προβλέπεται στην παράγραφο 2 ρητώς ότι οι διατάξεις των άρθρων 33 έως 41 και η παράγραφος 2 του άρθρου 44 εφαρμόζονται σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που είναι εγκατεστημένοι στην ελληνική επικράτεια και διαχειρίζονται δικαιώματα δημιουργών επί μουσικών έργων που προορίζονται για επιγραμμική χρήση (online) σε πολυμεδιακή βάση.

Στην παράγραφο 3 επαναλαμβάνεται η διάταξη του άρθρου 58 του ν. 2121/1993 και προβλέπεται η εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 1 έως 55 και στα συγγενικά δικαιώματα, εκτός αν άλλως ορίζεται στον νόμο, όπως για παράδειγμα στις διατάξεις του δέκατου κεφαλαίου για τις πολυμεδικές άδειες, οι οποίες αφορούν μόνο στα δικαιώματα των δημιουργών και όχι των συγγενικών δικαιούχων (βλ. σχετικά και άρθρο 1 της Οδηγίας).

Στην παράγραφο 4 προβλέπεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι ανεξάρτητες οντότητες μπορούν να επιλέγουν κάποιες από τις δραστηριότητές τους, όπως την τιμολόγηση των χρηστών ή τη διανομή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους, να ασκούνται από θυγατρικές ή άλλες οντότητες που ελέγχουν. Ο έλεγχος των οντοτήτων μπορεί να είναι άμεσος ή έμμεσος, ολικός ή μερικός. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή οποιοδήποτε ποσοστό ελέγχου αρκεί για την εφαρμογή της. Στις περιπτώσεις αυτές οι σχετικές διατάξεις των άρθρων 1 έως 55 του παρόντος σχεδίου νόμου που θα εφαρμόζονταν εάν η σχετική δραστηριότητα ασκείτο απευθείας από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή την ανεξάρτητη οντότητα, εφαρμόζονται και στις θυγατρικές ή στις άλλες οντότητες που την ασκούν για λογαριασμό του οργανισμού ή της ανεξάρτητης οντότητας ή αντ' αυτών. Συνεπώς, αν μια οντότητα που ελέγχει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ή η ανεξάρτητη οντότητα, ασκεί για λογαριασμό τους τη διανομή των δικαιωμάτων, εφαρμόζονται, για παράδειγμα, σε αυτή οι διατάξεις του άρθρου 19. Η πρόβλεψη αυτή στόχο έχει να διασφαλίσει ότι οι ρυθμίσεις για τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται σε κάθε περίπτωση, ενώ αποκλείονται τρόποι καταστρατήγησής της.

Η παράγραφος 5 επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων του νόμου και στους εντολοδόχους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των ανεξαρτήτων οντοτήτων.

Στην παράγραφο 6, που αποτελεί ενσωμάτωση της παραγράφου 4 του άρθρου 2 της Οδηγίας, αναφέρονται οι διατάξεις που εφαρμόζονται σε όλες τις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης, οι οποίες είναι εγκατεστημένες στην ελληνική επικράτεια.

Η παράγραφος 7 επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων των άρθρων 1 έως 55 του παρόντος, πλην της παραγράφου 1 και 4 του άρθρου 32, και στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης του άρθρου 51, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στο νόμο. Προς άρση οιασδήποτε ερμηνευτικής αμφιβολίας, η ειδική αναφορά των ανεξαρτήτων οντοτήτων διαχείρισης του άρθρου 51 σε ορισμένα άρθρα του παρόντος (π.χ. άρθρο 4, 10, 45, κλπ) δεν αναιρεί την

εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 1 έως 55 του παρόντος, πλην της παραγράφου 1 και 4 του άρθρου 32, στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης του άρθρου 51, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 7 του άρθρου 2 του παρόντος σχεδίου νόμου. Σκοπός της επέκτασης αυτής είναι να εφαρμοστούν οι ίδιες αυξημένες προϋποθέσεις και απαιτήσεις ιδίως αδειοδότησης, διαφάνειας, λογοδοσίας και εποπτείας στις ανεξάρτητες οντότητες του άρθρου 51 δεδομένου ότι έχουν αρμοδιότητες και λειτουργίες που προσιδιάζουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης.

Η παράγραφος 8 επεκτείνει, σύμφωνα και με τη σκέψη 10 του Προοιμίου της Οδηγίας, την εφαρμογή των διατάξεων του σχεδίου νόμου και στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης που είναι εγκατεστημένοι εκτός ΕΕ αλλά δραστηριοποιούνται εντός της ελληνικής επικράτειας.

Τέλος, στην παράγραφο 9 προβλέπεται ότι όπου αναγράφεται Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) συμπεριλαμβάνεται σε αυτή και ο Ευρωπαϊκός Οικονομικός Χώρος.

Το **άρθρο 3** περιέχει τους ορισμούς όρων που χρησιμοποιούνται στο νόμο και ενσωματώνει το άρθρο 3 της Οδηγίας. Στους ορισμούς ακολουθήθηκε η διατύπωση της Οδηγίας, εκτός από τις περιπτώσεις εκείνες όπου οι όροι έπρεπε να προσαρμοστούν στην ελληνική έννομη τάξη ή να ακολουθηθούν οι όροι εκείνοι που χρησιμοποιούνται ήδη στον ν. 2121/1993 με σκοπό την καλύτερη κατανόηση και τη συνοχή του δικαίου.

Αναφορικά με τον ορισμό του «οργανισμού συλλογικής διαχείρισης» θα πρέπει να αναφερθεί ότι στη διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, η χορήγηση αδειών στους χρήστες, η παρακολούθηση της χρήσης των δικαιωμάτων, η είσπραξη των εσόδων από τα δικαιώματα που προκύπτουν από την εκμετάλλευση των δικαιωμάτων, η διανομή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους, η επιβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων και η εν γένει προστασία των σχετικών δικαιωμάτων. Στον ορισμό του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, όπως και σε άλλα σημεία του σχεδίου νόμου, προτιμήθηκε ο όρος «μεταβίβαση» αναφορικά με το δικαίωμα του δικαιούχου που συμβάλλεται με τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αντί του όρου «εκχώρηση» που χρησιμοποιείται στην Οδηγία, καθώς ο όρος αυτός αφενός κρίνεται ορθότερος σε σχέση με τα δικαιώματα, αφετέρου είναι ο όρος που χρησιμοποιείται στον ν. 2121/1993.

Προστίθεται η έννοια του «οργανισμού συλλογικής προστασίας», η οποία δεν υπάρχει στην Οδηγία, προβλέπεται όμως στον ν. 2121/1993. Οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας, οι οποίοι ήδη ρυθμίζονταν στο καταργούμενο με το παρόν νομοθετικό πλαίσιο (βλ. π.χ. άρθρο 55 ν. 2121/1993), διατηρούνται σε ισχύ, καθώς στην Ελλάδα λειτουργούν ήδη οργανισμοί συλλογικής προστασίας με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού. Ο

ορισμός του «οργανισμού συλλογικής προστασίας» ταυτίζεται με τον ορισμό του «οργανισμού συλλογικής διαχείρισης», με τη διαφορά ότι σκοπός του πρώτου είναι μόνο η προστασία των δικαιωμάτων και όχι η διαχείριση αυτών.

Σχετικά με την έννοια της «ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης» διευκρινίζεται ότι οι παραγωγοί οπτικοακουστικού υλικού και ηχογραφήματων, οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί και οι εκδότες δεν θεωρούνται «ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης». Επίσης, «ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης» δεν θεωρούνται οι πράκτορες δημιουργών και δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που ενεργούν ως ενδιάμεσοι και εκπροσωπούν τους δικαιούχους στις σχέσεις τους με τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης (αιτιολογική σκέψη 16 του Προοιμίου της Οδηγίας).

Στην έννοια του «δικαιούχου» ανήκει οποιοδήποτε πρόσωπο, φυσικό ή νομικό, ή οντότητα εκτός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, που κατέχει δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικό δικαίωμα. Στην έννοια του «δικαιούχου», συνεπώς, συμπεριλαμβάνεται εκτός από τον δημιουργό και ο αποκτών με οποιονδήποτε τρόπο το σχετικό δικαίωμα (ειδικός, καθολικός ή αιτία θανάτου διάδοχος, δωρεοδόχος, κ.λπ.). Ανάλογη ρύθμιση περιλαμβανόταν και στο καταργούμενο με το παρόν νομοθετικό πλαίσιο (α. 54 παράγραφος 1 του ν. 2121/1993) αλλά μόνο για συγκεκριμένες κατηγορίες δικαιούχων, στις οποίες δεν περιλαμβάνονταν ρητά οι ειδικοί διάδοχοι. Το φυσικό ή νομικό αυτό πρόσωπο μπορεί να κατέχει τα σχετικά δικαιώματα ιδίω ονόματι ή για λογαριασμό του τρίτου. Επίσης, στην έννοια του «δικαιούχου» εμπίπτει και οποιοδήποτε πρόσωπο έχει μερίδιο στα έσοδα βάσει δικαιώματος που του έχει εκχωρηθεί από τον νόμο ή δυνάμει οποιασδήποτε συμβατικής συμφωνίας εκμετάλλευσης. Στο παρόν σχέδιο νόμου ο «δικαιούχος» αποτελεί κεντρική έννοια, σε αντίθεση με τον ν. 2121/1993 στον οποίο κεντρική έννοια αποτελεί ο δημιουργός. Ο λόγος είναι ότι το παρόν ρυθμίζει ζητήματα συλλογικής διαχείρισης.

Ο όρος «μέλος» είναι ταυτόσημος με τον αντίστοιχο της Οδηγίας. Ο όρος «είσοδος» αντί του όρου «προσχώρηση» που χρησιμοποιείται στην Οδηγία, θεωρήθηκε πιο δόκιμος στην ελληνική έννομη τάξη και ως τέτοιος προκρίθηκε από τον νομοθέτη.

Τα «έξοδα διαχείρισης» ορίζονται σύμφωνα με τη νομολογία του ΔΕΕ. Επιπλέον προβλέπεται ότι στους οργανισμούς συλλογικής προστασίας τα «έξοδα διαχείρισης» χρεώνονται στις εισφορές των μελών τους δεδομένου ότι οι συγκεκριμένοι οργανισμοί δεν έχουν έσοδα από δικαιώματα, πρακτική που άλλωστε ίσχυε και σύμφωνα με τα μέχρι σήμερα δεδομένα.

Ο όρος «σύμβαση εκπροσώπησης» αντί του «σύμβαση αμοιβαιότητας», όπως είναι ο όρος στην ελληνική μετάφραση της Οδηγίας, είναι ταυτόσημος με τον αντίστοιχο της Οδηγίας. Επιλέχθηκε ο όρος «σύμβαση εκπροσώπησης» διότι αυτή είναι η πιο δόκιμη μετάφραση του

όρου «representation agreement». Επιπλέον, πρέπει να είναι σαφές ότι στο πλαίσιο μιας τέτοιας σύμβασης δεν απαιτείται οι συμβαλλόμενοι οργανισμοί να παρέχουν ο ένας στον άλλον ακριβώς τις ίδιες υπηρεσίες (αμοιβαιότητα) αλλά ο ένας από τους δύο να εκπροσωπεί τον άλλο. Ήδη έχει ζητηθεί από τον ΟΠΙ διόρθωση της ελληνικής μετάφρασης.

Αναφορικά με την έννοια του καταναλωτή, όπως χρησιμοποιείται στον ορισμό του «χρήστη», μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου 2 παράγραφος 1 της Οδηγίας 2011/83 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2011, σχετικά με τα δικαιώματα των καταναλωτών, την τροποποίηση της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5ης Απριλίου 1993 και της Οδηγίας 1999/44/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 25ης Μαρτίου 1999 και την κατάργηση της Οδηγίας 85/577/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 20ης Δεκεμβρίου 1985 και της Οδηγίας 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 20ης Μαΐου 1997, σύμφωνα με τις οποίες «καταναλωτής» είναι κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, όσον αφορά στις συμβάσεις που καλύπτει ο παρών νόμος, ενεργεί για λόγους οι οποίοι δεν εμπίπτουν στην εμπορική, επιχειρηματική, βιοτεχνική ή ελευθέρια επαγγελματική του δραστηριότητα. Στην περίπτωση, όμως, που ο καταναλωτής προβαίνει σε πράξεις που απαιτούν, για παράδειγμα, την άδεια του δικαιούχου, μπορεί να επικαλεστεί δικαιώματα που απορρέουν από τον νόμο.

Στους ορισμούς διευκρινίζεται ακόμη ότι «τα επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων», (online δικαιώματα), αφορούν μόνο στα απόλυτα δικαιώματα και όχι στα συγγενικά, καθώς στον σχετικό ορισμό της Οδηγίας αναφέρονται ρητώς τα άρθρα 2 και 3 της Οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22^{ης} Μαΐου 2001.

Επίσης, το άρθρο 1 της Οδηγίας αναφέρεται «(σ)τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των δημιουργών επί μουσικών έργων όσον αφορά την επιγραμμική τους χρήση».

Τέλος, παρατίθενται οι αρμοδιότητες του «Οργανισμού Πνευματικής Ιδιοκτησίας», καθώς στο παρόν σχέδιο νόμου γίνεται πλειστάκις αναφορά σε αυτόν. Ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ) εκτός των αρμοδιοτήτων του που αναφέρονται στον ν. 2121/1993 και στο π.δ. 311/1994 (Α' 165) έχει και τις αρμοδιότητες που περιγράφονται στο παρόν σχέδιο νόμου. Επιπλέον ο ΟΠΙ αποτελεί την αρμόδια αρχή γνωστοποίησης των πληροφοριών των άρθρων 36, 37, 38 και 41 της Οδηγίας. Το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, με εισήγηση του ΟΠΙ, ελέγχει κατά πόσο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή οι ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης που δραστηριοποιούνται μεν εντός ελληνικής επικράτειας είναι όμως εγκατεστημένοι σε άλλο κράτος μέλος της ΕΕ ή κράτος συμβαλλόμενο στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, συμμορφώνονται με τις διατάξεις του εθνικού δικαίου του κράτους στο οποίο είναι εγκατεστημένοι, και οι οποίες αφορούν στην ενσωμάτωση της Οδηγίας. Ωστόσο η εποπτεία αυτών των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των

ανεξαρτήτων οντοτήτων διαχείρισης πραγματοποιείται σύμφωνα με το εθνικό δίκαιο του κράτους στο οποίο είναι εγκατεστημένοι, και διεξάγεται από τις αρμόδιες αρχές του κράτους αυτού.

Η προσθήκη ορισμένων ορισμών που δεν περιλαμβάνονται στην Οδηγία, δηλαδή αυτού για το «αντικείμενο προστασίας» και για την «άδεια λειτουργίας», πραγματοποιείται για λόγους διευκόλυνσης των εφαρμοστών του νόμου και στο πλαίσιο της καλής νομοθέτησης.

Αντίθετα, δεν περιλαμβάνεται στους ορισμούς η έννοια του «διευθυντή», καθώς καλύπτεται από την έννοια του «μέλους του διοικητικού συμβουλίου», όπως προβλέπεται στο άρθρο 3 περίπτωση ζ) της Οδηγίας.

Το **άρθρο 4** ρυθμίζει το θέμα της προηγούμενης αδειοδότησης του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, του οργανισμού συλλογικής προστασίας και της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51, που είναι απαραίτητη προϋπόθεση για τη νόμιμη λειτουργία του. Σε σχέση με την αδειοδότηση, η Οδηγία αναφέρει ότι δεν επηρεάζονται τα προϋφιστάμενα καθεστώτα της εκ των προτέρων αδειοδότησης και τα καθεστώτα εποπτείας των κρατών μελών, στο μέτρο που αυτά συνάδουν με το ενωσιακό δίκαιο και δεν εμποδίζουν την πλήρη εφαρμογή της Οδηγίας. Η διαδικασία που περιγράφεται στο παρόν άρθρο παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με την αντίστοιχη του καταργούμενου με το παρόν νομικού πλαισίου, η οποία προβλεπόταν στο άρθρο 54 παράγραφος 4 του ν. 2121/1993.

Σε κάθε περίπτωση προκειμένου να μην διαταραχτεί η εύρυθμη λειτουργία της αγοράς προβλέπονται αναλυτικές μεταβατικές διατάξεις στο άρθρο 54 για τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και τις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης που λειτουργούν κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος σχεδίου νόμου.

Το άρθρο αυτό περιγράφει αναλυτικά τη διαδικασία λήψης απόφασης από τον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού για την άδεια λειτουργίας οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας ή ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51 που είναι εγκατεστημένος στην ελληνική επικράτεια. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης, που είναι εγκατεστημένοι σε άλλο κράτος μέλος της ΕΕ και θέλουν να δραστηριοποιηθούν στην ελληνική επικράτεια, δεν απαιτείται να λάβουν άδεια λειτουργίας σύμφωνα με την παράγραφο 7, υπό την επιφύλαξη της παραγράφου 8 του άρθρου 2. Απλώς γνωστοποιούν την πρόθεσή τους αυτή μαζί με τα στοιχεία επικοινωνίας τους στον ΟΠΙ, ώστε αυτός να έχει πλήρη και σαφή εικόνα της αγοράς. Σε απλή γνωστοποίηση στον ΟΠΙ της πρόθεσής τους να δραστηριοποιηθούν στην ελληνική επικράτεια προβαίνουν και οι ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης που είναι εγκατεστημένες στην ελληνική επικράτεια, υπό την επιφύλαξη των παραγράφων 2, 3, 4 και 5 του άρθρου 32, οι οποίες γνωστοποιούν στον ΟΠΙ και τα στοιχεία επικοινωνίας τους, σύμφωνα με την παράγραφο 8. Επίσης, γνωστοποιούν στον ΟΠΙ κατάλογο των δικαιούχων και των έργων που διαχειρίζονται,

καθώς και το είδος της διαχείρισης στην οποία προβαίνουν. Τα στοιχεία αυτά τα επικαιροποιούν άπαξ ετησίως και το αργότερο έως τις 31 Ιανουαρίου κάθε έτους. Προκειμένου να δραστηριοποιείται νόμιμα η ανεξάρτητη οντότητα διαχείρισης ο ΟΠΙ συντάσσει και αποστέλλει σ' αυτήν πράξη διαπίστωσης της υποβολής, . Οι ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης δεν υπόκεινται σε διαδικασία αδειοδότησης, όπως οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας, και συνεπώς δεν υπάγονται σε εκ των προτέρων έλεγχο των όρων λειτουργίας τους, με εξαίρεση την περίπτωση του άρθρου 51.

Στην παράγραφο 9 προβλέπεται ότι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή οργανισμοί συλλογικής προστασίας που δεν έχουν λάβει άδεια λειτουργίας, σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου δεν μπορούν να διαχειρίζονται ή να προστατεύουν τα δικαιώματα που εκπροσωπούν και να ασκούν τις αρμοδιότητες που προβλέπονται στο άρθρο 6. Το ίδιο ισχύει και για τις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης του άρθρου 51.

Η διαδικασία για να λάβει ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και ένας οργανισμός προστασίας την άδεια λειτουργίας είναι η ακόλουθη:

Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ή οργανισμός συλλογικής προστασίας ή η ανεξάρτητη οντότητα διαχείρισης του άρθρου 51 υποβάλλει αίτηση στον ΟΠΙ, η οποία συνοδεύεται από συγκεκριμένα στοιχεία που περιγράφονται αναλυτικά στην παράγραφο 2. Μεταξύ αυτών είναι και το καταστατικό, καθώς και το ύψος του κεφαλαίου του οργανισμού, αν προβλέπεται κεφάλαιο στη νομική μορφή του οργανισμού. Επίσης, ένα από τα στοιχεία που λαμβάνεται υπόψη για τη χορήγηση άδειας λειτουργίας είναι η αντιπροσωπευτικότητα του αιτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, δηλαδή κατά πόσο ο συγκεκριμένος οργανισμός εκπροσωπεί επαρκές ποσοστό δικαιούχων της συγκεκριμένης κατηγορίας. Επιπλέον στα στοιχεία που υποβάλλονται στον ΟΠΙ περιλαμβάνεται η σύμβαση ανάθεσης, ο κανονισμός διανομής δικαιωμάτων και το ύψος των εξόδων διαχείρισης. Οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας δεν προσκομίζουν τον κανονισμό διανομής δικαιωμάτων ούτε και τα μέλη του εποπτικού συμβουλίου, καθώς δεν διαθέτουν. Ο ΟΠΙ, αφού λάβει υπόψη την αίτηση και τα συνοδευτικά αυτής στοιχεία και διαπιστώσει τη βιωσιμότητα του οργανισμού, σύμφωνα με την παράγραφο 3, εισηγείται σχετικά στον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού, ο οποίος εκδίδει την άδεια λειτουργίας του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή του οργανισμού συλλογικής προστασίας ή της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51 με αιτιολογημένη απόφασή του. Η υποβολή αυτής της εισήγησης συμπεριλαμβάνεται άλλωστε και στους σκοπούς του ΟΠΙ σύμφωνα με άρθρο 2 περ. β' του π.δ. 311/1994 (Α' 165). Για τη διερεύνηση της βιωσιμότητας του αιτούντος οργανισμού ο ΟΠΙ ή το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού μπορεί να ζητήσει την προσκόμιση και άλλων στοιχείων, όπως για παράδειγμα επιχειρηματικό σχέδιο (business plan) ή άλλες σχετικές μελέτες. Η απόφαση χορήγησης άδειας λειτουργίας τυγχάνει ευρείας δημοσιότητας για την ενημέρωση όλων των

ενδιαφερόμενων μερών. Συγκεκριμένα κοινοποιείται στον ΟΠΙ και στον οργανισμό, αναρτάται στην ιστοσελίδα του ΟΠΙ και δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Τα στοιχεία που κατατίθενται στον ΟΠΙ είναι σχεδόν ίδια με αυτά που απαιτούνταν στις καταργούμενες με το παρόν διατάξεις του ν. 2121/1993 με μικρές μόνο διαφοροποιήσεις. Μία από αυτές αφορά στο νόμιμο εκπρόσωπο, στα μέλη διοικητικού ή εποπτικού συμβουλίου και στο γενικό διευθυντή. Η διαφοροποίηση συνίσταται στην κάλυψη περισσότερων εγκλημάτων, ώστε να διασφαλίζεται σε μεγαλύτερο βαθμό η ενασχόληση φερέγγυων προσώπων για τη διαχείριση δικαιωμάτων. Για τον σκοπό αυτό τα εν λόγω πρόσωπα οφείλουν να προσκομίσουν δήλωση με τις πληροφορίες που προβλέπονται στην περίπτωση δ) της παραγράφου 2 του άρθρου 31. Για την εξακρίβωση των στοιχείων του στοιχείου β) της παρ.2 του άρθρου 4 θα πρέπει τα πρόσωπα αυτά να υποβάλουν στον ΟΠΙ πιστοποιητικό αρμόδιας δικαστικής αρχής για μη παραπομπή τους για κακούργημα ή ότι δεν έχουν καταδικαστεί για κακούργημα ή πλημμέλημα σε ποινή στερητική της ελευθερίας ανώτερη των δύο (2) ετών ή, ανεξάρτητα από το ύψος της ποινής, για εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας ή των περιουσιακών δικαιωμάτων, για λαθρεμπορία, παραχάραξη ή πλαστογραφία, φοροδιαφυγή, δωροδοκία ή δωροληψία καθώς και αντίγραφο ποινικού μητρώου από το οποίο να προκύπτει η μη καταδίκη τους.

Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και η ανεξάρτητη οντότητα διαχείρισης του άρθρου 51 υποχρεούνται να καταθέσουν το αμοιβολόγιό τους στον ΟΠΙ έως και τρεις μήνες μετά από τη δημοσίευση της άδειας λειτουργίας τους. Η προσκόμισή του στον ΟΠΙ δεν συνεπάγεται την έγκρισή του από αυτόν. Λόγω της κρισιμότητας της προσκόμισής του προβλέπεται ότι μέχρι την ανάρτηση του αμοιβολογίου στην ιστοσελίδα του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης δεν ισχύει το αμοιβολόγιο, όπως προκύπτει από την παράγραφο 2 του άρθρου 23. Σύμφωνα με την παράγραφο 4 οποιαδήποτε μεταβολή των στοιχείων της παραγράφου 2 γνωστοποιείται στον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού και στον ΟΠΙ αμέσως και το αργότερο μέσα σε πέντε (5) ημέρες από τη μεταβολή. Για αποφυγή γραφειοκρατικών διαδικασιών προβλέπεται ότι εάν ο Υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού δεν προβάλλει αντιρρήσεις κατόπιν αιτιολογημένης εισήγησης του ΟΠΙ εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίηση της σχετικής μεταβολής, αυτή θεωρείται ως εγκριθείσα. Μέχρι την παρέλευση της ως άνω προθεσμίας εξακολουθούν να ισχύουν τα μέχρι τη μεταβολή στοιχεία της παρ. 2. Επίσης, στην περίπτωση που δεν γίνει αυτή η γνωστοποίηση, δεν ισχύουν οι μεταβολές αλλά τα στοιχεία προ της μεταβολής.

Η επέκταση των αρμοδιοτήτων ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή οργανισμού συλλογικής προστασίας προϋποθέτει απαραίτητα την επέκταση της άδειας λειτουργίας του, όπως ορίζεται στην παράγραφο 6. Δεν είναι απαραίτητο όμως να προσκομιστούν εκ νέου όλα τα στοιχεία που αναφέρονται στην παράγραφο 2 αλλά μόνο εκείνα που σχετίζονται με την επέκταση της άδειας.

Το **άρθρο 5** αφορά στη σύσταση ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Η δυνατότητα σύστασης ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης δεν περιορίζεται μόνο για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 ν. 2121/1993 αλλά διευρύνεται, ώστε να καλύπτει κάθε δραστηριότητα συλλογικής διαχείρισης. Η σύσταση ενιαίων οργανισμών διευκολύνει την ομαλή λειτουργία της αγοράς. Στον ενιαίο αυτόν οργανισμό εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 1 έως 55 του παρόντος σχεδίου νόμου, οι οποίες συνάδουν με τον σκοπό και τις αρμοδιότητές του, σύμφωνα με την παράγραφο 2. Η παράγραφος 3 ρυθμίζει το ζήτημα των εκκρεμών δικών στην περίπτωση σύστασης ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης.

Στο **άρθρο 6** αναφέρονται ενδεικτικά οι αρμοδιότητες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και οργανισμών συλλογικής προστασίας, όπως προβλέπονται στο καταστατικό τους και εφόσον περιλαμβάνονται στην άδεια λειτουργίας τους.

Στην παράγραφο 2 αναφέρονται περιοριστικά οι αρμοδιότητες των οργανισμών συλλογικής προστασίας, οι οποίες εκ των πραγμάτων είναι περιορισμένες λόγω του σκοπού τους, στον οποίο δεν εμπίπτει η διαχείριση δικαιωμάτων.

Στο **άρθρο 7** εισάγονται δικονομικά τεκμήρια υπέρ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για τη διευκόλυνση των σκοπών τους, πρόκειται δε για τα τεκμήρια που ορίζονται στις καταργούμενες παραγράφους 2 έως 4 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993. Τα τεκμήρια ισχύουν τόσο για τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που εκπροσωπούν δημιουργούς ή δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων όσο και για τους οργανισμούς συλλογικής προστασίας καθώς και για τις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης του άρθρου 51.

Τα τεκμήρια του άρθρου 7 θα πρέπει πάντοτε να εφαρμόζονται κατά τέτοιον τρόπο από τους οργανισμούς, ώστε να μη θίγονται τα δικαιώματα των δικαιούχων, όπως αυτά προβλέπονται στο νόμο, και ιδίως τη δυνατότητά τους να διαθέτουν σε διαφορετικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ή να μην διαθέτουν ή να διαθέτουν μόνο εν μέρει σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση ορισμένων εξουσιών ή ορισμένων έργων τους ή αντικειμένων προστασίας τους.

Και τούτο διότι οι μεν πνευματικοί δημιουργοί αποκτούν πάνω στο έργο τους πνευματική ιδιοκτησία, που περιλαμβάνει ως αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα, το δικαίωμα εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα), όπως αυτοί επιθυμούν και οι δε εκτελεστές ή ερμηνευτές καλλιτέχνες έχουν τα δικαιώματα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν τα δικαιώματα που προβλέπονται στο νόμο.

Στο **άρθρο 8** τίθενται οι γενικές διατάξεις αναφορικά με τη λειτουργία και οργάνωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, οι οποίες μεταφέρουν στο νόμο τις διατάξεις της

παραγράφου 1 του άρθρου 54 ν. 2121/1993, όπως ισχύουν μέχρι την κατάργησή τους με το παρόν, με μικρές μόνο διαφοροποιήσεις.

Το άρθρο προβλέπει τη γενική αρχή σύμφωνα με την οποία οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να λειτουργεί με οποιαδήποτε νομική μορφή. Μοναδική προϋπόθεση είναι να πληρούται ο ορισμός της περίπτωσης α) του άρθρου 3.

Στη συνέχεια, προβλέπονται διατάξεις σε σχέση με οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με τη μορφή ανώνυμης εταιρείας ή με τη μορφή αστικού συνεταιρισμού, οι οποίες υπήρχαν στη σχετική καταργούμενη διάταξη του ν. 2121/1993, με ορισμένες διαφοροποιήσεις αναφορικά με τις διατάξεις του ν. 1746/1988 και του ν. 1667/1986. Συγκεκριμένα, προστέθηκε στις διατάξεις για τους συνεταιρισμούς η δυνατότητα να τίθενται όροι καθορισμού απαρτίας και συμμετοχής στη γενική συνέλευση κατά παρέκκλιση των όρων που προβλέπονται στο άρθρο 5 ν. 1667/1986, δεδομένου ότι οι εκεί οριζόμενοι ήταν ιδιαίτερα προβληματικοί για τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Επίσης, στη δυνατότητα απόκτησης απεριόριστου αριθμού προαιρετικών μερίδων από τους συνεταιίρους θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ότι μπορεί να περιορίζεται η άσκηση του δικαιώματος ψήφου βάσει των ποσών που έχουν εισπραχθεί ή οφείλονται σε μέλος του ή/και βάσει της διάρκειας της ιδιότητας του μέλους. Τέλος, δεν μεταφέρθηκαν στον νόμο οι διατάξεις των υποπεριπτώσεων ββ' και στστ' της περίπτ. δ' και της περίπτ. στ' της παρ. 1 του άρθρου 54 και ν. 2121/1993, καθώς αφενός οδηγούν σε περιορισμό των δικαιωμάτων των δικαιούχων και αφετέρου στερούνται πρακτικής σημασίας.

Στο **άρθρο 9**, το οποίο αποτελεί εν μέρει ενσωμάτωση του άρθρου 8 της Οδηγίας, τίθενται οι διατάξεις που ρυθμίζουν τη γενική συνέλευση των μελών.

Σκοπός της εν λόγω διάταξης είναι να διασφαλίσει ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης λειτουργούν σύμφωνα με τις αρχές της διαφάνειας και της συμμετοχικότητας, καθώς οι εσωτερικές δομές των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης είναι θεμελιώδους σημασίας για την αναγνώριση και τη νομιμοποίηση της δράσης τους αλλά και για την αποτελεσματική τους λειτουργία. Η παρούσα ρύθμιση εξασφαλίζει ότι η γενική συνέλευση είναι το κύριο όργανο ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης εξουσιοδοτημένο να λαμβάνει τις αποφάσεις για όλα τα σημαντικά ζητήματα προκειμένου να υπάρχει μια αποτελεσματική και ισορροπημένη διαχείριση δικαιωμάτων. Για τον λόγο αυτόν στην παρ. 1 προβλέπεται ότι η γενική συνέλευση συγκαλείται τουλάχιστον μια φορά ετησίως και στην παρ. 2 ορίζονται τα ζητήματα για τα οποία έχει την αρμοδιότητα να αποφασίζει.

Η παρούσα διάταξη καθορίζει με σαφήνεια και αναλυτικά τις αρμοδιότητες και τη λειτουργία της γενικής συνέλευσης.

Στην περίπτ. β' της παρ. 2 διευκρινίζεται ότι η γενική συνέλευση αποφασίζει για την εκλογή ή την απόλυση των μελών του διοικητικού συμβουλίου και του εποπτικού συμβουλίου καθώς και για τις αμοιβές τους ή για άλλα χρηματικά ή μη οφέλη, εκτός από τις περιπτώσεις των παρ. 8 και 9, κατά τις οποίες αποφασίζει το εποπτικό συμβούλιο.

Στην περίπτ. γ' της παρ. 2 διευκρινίζεται ότι στο πλαίσιο του καθορισμού του τρόπου διανομής των ποσών εμπίπτει και ο κανονισμός διανομής δικαιωμάτων.

Η διαφορά μεταξύ των περιπτ. δ' και η' της παρ. 2 είναι ότι η μεν πρώτη αφορά σε μια εκ των προτέρων απόφαση που θέτει τις κατευθυντήριες αρχές για τη χρήση των ποσών που δεν μπορούν να διανεμηθούν, ενώ η δεύτερη αφορά σε μια απόφαση που λαμβάνεται εκ των υστέρων, εντός όμως του πλαισίου της γενικής κατεύθυνσης που έχει αποφασιστεί εκ των προτέρων.

Σύμφωνα με την περίπτ. στ' της παρ. 2 η γενική συνέλευση των μελών αποφασίζει και για τη χρήση εσόδων από δικαιώματα και εσόδων που προκύπτουν από την επένδυση εσόδων από αυτά, θέτοντας ως επιπλέον προϋπόθεση τη λήψη υπόψη του άρθρου 18, το οποίο ρυθμίζει γενικότερα το ζήτημα των κρατήσεων.

Η γενική συνέλευση των μελών καταρτίζει ακόμη τους όρους σχετικά με τη χορήγηση των αδειών μη εμπορικής χρήσης του άρθρου 14.

Τέλος, τίθεται μια γενικότερη ασφαλιστική δικλείδα στην περίπτ. ιδ' της παρ. 2, βάσει της οποίας η γενική συνέλευση έχει τη δυνατότητα να λαμβάνει αποφάσεις για οποιοδήποτε επιπλέον ζήτημα προβλέπεται από τον νόμο ή το καταστατικό, όπως για παράδειγμα στην παρ.7 του άρθρου 19.

Η παρ. 4 προβλέπει ότι η γενική συνέλευση των μελών διορίζει και απομακρύνει τους ορκωτούς ελεγκτές λογιστές και εγκρίνει την ετήσια έκθεση διαφάνειας. Με αυτόν τον τρόπο διασφαλίζεται η ανεξαρτησία των ορκωτών από πρόσωπα που διαχειρίζονται τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης.

Επίσης, στην παρ. 5 εισάγεται η γενική αρχή ότι όλα τα μέλη του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης έχουν το δικαίωμα να συμμετέχουν και να ψηφίζουν στη γενική συνέλευση του οργανισμού, καθώς και ότι τα μέλη του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, είτε φυσικά είτε νομικά πρόσωπα, δεν θα πρέπει να έχουν συγκρουόμενα συμφέροντα με τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ως προς τα θέματα για τα οποία καλούνται να συμμετέχουν και να ψηφίζουν. Επίσης, προβλέπεται η δυνατότητα ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να περιορίζει το δικαίωμα συμμετοχής και άσκησης ψήφου στη γενική συνέλευση, επιλέγοντας σωρευτικά ή διαζευκτικά τα εξής δύο κριτήρια: α) τη διάρκεια ιδιότητας μέλους και β) τα ποσά που έχουν εισπραχθεί ή οφείλονται σε μέλος. Εξάλλου τα δύο αυτά κριτήρια

χρησιμοποιούνται ευρέως και διεθνώς στην πράξη από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για αυτόν τον σκοπό. Απαραίτητες προϋποθέσεις για τη νομιμότητα του περιορισμού της άσκησης των δικαιωμάτων αυτών (συμμετοχής και άσκησης ψήφου στη γενική συνέλευση) είναι ότι τα κριτήρια πρέπει να καθορίζονται με δίκαιο και αναλογικό τρόπο, να περιλαμβάνονται στο καταστατικό και να ακολουθούν τους κανόνες δημοσιότητας των άρθρων 26 και 28. Σκοπός της θέσπισης της δυνατότητας περιορισμού άσκησης αυτών των δικαιωμάτων των μελών είναι η διαμόρφωση των πολιτικών του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης μέσω των αποφάσεων της γενικής συνέλευσης από τα μέλη εκείνα, τα οποία είναι σημαντικά είτε λόγω της μακρόχρονης συμμετοχής τους στον οργανισμό είτε/και λόγω της μεγάλης εμπορικής αξίας των έργων ή των αντικειμένων προστασίας τους.

Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενθαρρύνουν την ενεργό συμμετοχή των μελών τους στη γενική συνέλευση. Για το λόγο αυτό, εκτός από την άσκηση των δικαιωμάτων των μελών με ηλεκτρονικά μέσα που προβλέπεται στην παρ. 3 του άρθρου 13, παρέχεται η δυνατότητα στα μέλη να συμμετέχουν και να ψηφίζουν στη γενική συνέλευση των μελών μέσω πληρεξουσίου, μέλους του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, ώστε η λήψη σημαντικών αποφάσεων να προέρχεται μόνο από τα μέλη του, δηλαδή από πρόσωπα (φυσικά ή νομικά) που ενδιαφέρονται και γνωρίζουν πολύ καλά τα θέματα του οργανισμού. Άρα και στο πλαίσιο του πληρεξουσίου θα μπορούν να έχουν πραγματική και ενεργή συμμετοχή. Η εξουσιοδότηση βάσει πληρεξουσίου συμβάλλει στην ουσιαστική συμμετοχή των μελών στη διαδικασία λήψης αποφάσεων και παρέχει στους δικαιούχους μια πραγματική ευκαιρία να επιλέξουν τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης της προτίμησής τους ανεξάρτητα από το κράτος μέλος εγκατάστασης του οργανισμού. Η άσκηση του δικαιώματος ψήφου μέσω πληρεξουσίου περιορίζεται μόνο σε περιπτώσεις συγκρούσεων συμφερόντων, όπως αυτή θα διαγιγνώσκεται από την ίδια τη γενική συνέλευση. Επιπλέον, σε σχέση με το πληρεξούσιο για την άσκηση ψήφου προβλέπεται ότι το εξουσιοδοτημένο πρόσωπο δεν μπορεί να εκπροσωπεί πάνω από δύο μέλη του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Ορίστηκαν μόνο δύο μέλη και όχι περισσότερα για να αποφευχθούν φαινόμενα κατά τα οποία λίγοι εκπρόσωποι θα συγκεντρώνουν εξουσία καθοριστική για τη λήψη αποφάσεων εντός ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης.

Προβλέπονται, επίσης, οι περιπτώσεις για τις οποίες εισάγεται απόκλιση από τον κανόνα της λήψης των αποφάσεων από τη γενική συνέλευση των μελών:

α) Αν οι εξουσίες της ασκούνται από συνέλευση αντιπροσώπων σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που θέτει η παράγραφος 7. Στην περίπτωση αυτή υπάρχει μόνο συνέλευση αντιπροσώπων και όχι γενική συνέλευση των μελών. Τα δύο αυτά όργανα δεν μπορούν να συνυπάρχουν. Τα μέλη της εκλέγονται τουλάχιστον κάθε τέσσερα έτη από τα μέλη του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης υπό τους όρους ότι διασφαλίζεται η ορθή και αποτελεσματική συμμετοχή των

μελών στη διαδικασία λήψης αποφάσεων και ότι όλες οι κατηγορίες μελών εκπροσωπούνται δίκαια και ισορροπημένα στη συνέλευση αντιπροσώπων.

β) Αν δεν υπάρχουν μέλη λόγω της συγκεκριμένης νομικής μορφής του οργανισμού. Στην περίπτωση αυτή, σύμφωνα με την παράγραφο 8, οι εξουσίες της γενικής συνέλευσης των μελών ασκούνται από το όργανο στο οποίο έχει ανατεθεί η εποπτική λειτουργία, δηλαδή το εποπτικό συμβούλιο.

γ) Στην περίπτωση της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51, της οποίας η λειτουργία στην Ελλάδα προσιδιάζει με αυτή των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, επιλέγεται επίσης η θέσπιση γενικής συνέλευσης των μελών, προκειμένου να μπορούν όλα τα μέλη να συμμετέχουν.

Αν και δεν είναι υποχρεωτική από την Οδηγία η θέσπιση γενικής συνέλευσης στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης με δεσπόζουσα θέση, ο Έλληνας νομοθέτης επιλέγει τη θέσπισή της προκειμένου να εξασφαλίσει τη μεγαλύτερη δυνατή συμμετοχή των μελών, τη διαφάνεια και τη λογοδοσία της οντότητας.

Η συγκρότηση του οργάνου αυτού συνάδει με το πνεύμα της Οδηγίας, που προβλέπει τη γενική συνέλευση, ως το κύριο όργανο ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, εξουσιοδοτημένο να λαμβάνει αποφάσεις για σημαντικά ζητήματα. Η παρούσα διάταξη καθορίζει τη διαδικασία σύγκλησης και συγκρότησης της γενικής συνέλευσης των μελών, τη διαδικασία λήψης αποφάσεων αυτής (νόμιμη απαρτία και πλειοψηφία) και την εκπροσώπηση των μελών σε αυτή, ενώ προβλέπεται και η αναλογική εφαρμογή των διατάξεων περί γενικής συνέλευσης του ν. 1667/1986.

Στο **άρθρο 10**, το οποίο αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 9 της Οδηγίας, τίθεται το πλαίσιο της λειτουργίας του οργάνου που ασκεί εποπτική λειτουργία στη διαχείριση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, δηλαδή του εποπτικού συμβουλίου. Στο νομοθετικό καθεστώς του ν. 2121/1993, όπως αυτό ισχύει μέχρι σήμερα, δεν υπάρχει σχετική ρύθμιση, αν και η ύπαρξη εποπτικών συμβουλίων δεν ήταν άγνωστη στην πράξη, καθώς οι περισσότεροι από τους υφιστάμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αποτελούν αστικούς συνεταιρισμούς, στους οποίους προβλέπεται υποχρεωτικά η ύπαρξη εποπτικού συμβουλίου.

Το εποπτικό συμβούλιο αποτελεί το μέσο με το οποίο τα μέλη ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης μπορούν να συμμετέχουν στη διαρκή παρακολούθηση της διαχείρισης του οργανισμού. Για τη διασφάλιση της αμεροληψίας των ασκούντων την εποπτική λειτουργία η παράγραφος 7 ορίζει ότι μέλη του διοικητικού συμβουλίου δεν μπορούν να μετέχουν στο εποπτικό συμβούλιο, καθώς και ότι τα μέλη του διοικητικού και τα μέλη του εποπτικού συμβουλίου δεν επιτρέπεται να είναι σύζυγοι ή να συνδέονται μεταξύ τους με συγγένεια μέχρι και δεύτερου βαθμού με οποιονδήποτε τρόπο (τόσο σε ευθεία γραμμή όσο και εκ πλαγίου). Τέλος, τονίζοντας την ιδιαίτερη σημασία των εξουσιών και της λειτουργίας του

εποπτικού συμβουλίου, ορίζεται στο τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 7 ότι τα μέλη του ευθύνονται για κάθε πταίσμα.

Προβλέπεται, επίσης, ότι στις εξουσίες του εποπτικού συμβουλίου περιλαμβάνεται και η τήρηση των διατάξεων του παρόντος σχεδίου νόμου αλλά και του καταστατικού του εκάστοτε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη διευκόλυνση της άσκησης της εποπτικής λειτουργίας τα μέλη του εποπτικού συμβουλίου μπορούν να ζητήσουν οποιοσδήποτε πληροφορίες, βιβλίο ή έγγραφο του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κρίνουν απαραίτητο από τα μέλη του διοικητικού συμβουλίου, τον γενικό διευθυντή και τους υπόλοιπους διευθυντές, καθώς επίσης και από τα πρόσωπα εκείνα, στα οποία έχουν ανατεθεί σχετικά καθήκοντα και αρμοδιότητες, σύμφωνα με την παράγραφο 5.

Στην παρ. 1 ορίζεται ότι το εποπτικό συμβούλιο απαρτίζεται από τρία έως πέντε μέλη, η δε εκπροσώπηση των μελών σ' αυτό πρέπει να είναι δίκαιη και ισόρροπη.

Η πρόβλεψη εποπτικού συμβουλίου στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης του άρθρου 51 με αυξημένες αποφασιστικές αρμοδιότητες υπαγορεύεται από την έλλειψη γενικής συνέλευσης με αποφασιστικές αρμοδιότητες για το σύνολο των αρμοδιοτήτων της ανεξάρτητης οντότητας, σε συνδυασμό με το μεγάλο αριθμό των δικαιούχων που εκπροσωπούν. Επιπροσθέτως, η διασφάλιση της αποτελεσματικής συμμετοχής των δημιουργών στους οικονομικούς καρπούς των έργων τους, ως θεμελιώδης αρχή του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας, επιβάλλουν τον νομοθετικό περιορισμό της επιχειρηματικής δράσης και της οικονομικής ελευθερίας των ανεξάρτητων οντοτήτων διαχείρισης του άρθρου 51, μέσω της επιβολής εποπτικού συμβουλίου με αποφασιστικές αρμοδιότητες. Αυτό είναι σύμφωνο και με την Οδηγία, η οποία προβλέπει ότι σε περίπτωση έλλειψης γενικής συνέλευσης σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης λόγω της νομικής μορφής του, τις εξουσίες της ασκεί το εποπτικό συμβούλιο.

Κατ' εξαίρεση, επιτακτικοί λόγοι δημοσίου συμφέροντος, που εξαρτώνται και από την κατάσταση στο χώρο της διαχείρισης των πνευματικών δικαιωμάτων, κατά τη συγγραφή του νομοσχεδίου, επιβάλλουν τον ορισμό του πρώτου εποπτικού συμβουλίου των ανεξαρτήτων οντοτήτων διαχείρισης του άρθρου 51 απευθείας από τον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού και για περιορισμένη χρονικά θητεία, διετή κατ' ανώτατο όριο, προκειμένου να διαφυλαχθούν τα δικαιώματα επί των έργων και η αδιατάρακτη λειτουργία της σχετικής αγοράς πνευματικής ιδιοκτησίας. Τα μέλη αυτά επιλέγονται ύστερα από γνώμη των ίδιων των δημιουργών και είναι απαραίτητως και αυτοί δημιουργοί που έχουν αναθέσει τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους στην ανεξάρτητη οντότητα διαχείρισης. Η υποχρέωση άμεσης ενσωμάτωσης και εφαρμογής της Οδηγίας, σε συνδυασμό με τη σύντομη προθεσμία της παρ. 1 του άρθρου 54, όσον αφορά την απαιτούμενη, με βάση το νόμο, τροποποίηση του καταστατικού των ανεξάρτητων οντοτήτων διαχείρισης του άρθρου 51, καθώς και την εσπευσμένη ανάγκη για άμεση συγκρότηση του εποπτικού συμβουλίου, λόγω των

εκτεταμένων αρμοδιοτήτων του, καθιστούν πρακτικά αδύνατη, στην προκειμένη περίπτωση, την εμπρόθεσμη ολοκλήρωση της διαδικασίας εκλογής του από την ετήσια τακτική γενική συνέλευση των δημιουργών της παρ. 9 του άρθρου 9. Παρόλ' αυτά, το γεγονός ότι τα μέλη του πρώτου εποπτικού είναι και αυτοί δημιουργοί που ανήκουν στην ανεξάρτητη οντότητα διαχείρισης του άρθρου 51 προσδίδει τα εχέγγυα του εκ των έσω ελέγχου και της ανεξάρτητης λειτουργίας της οντότητας εντός πάντα του ρυθμιστικού πλαισίου που θέτει η Πολιτεία.

Στο **άρθρο 11** τίθενται οι γενικές αρχές που πρέπει να διέπουν τις σχέσεις των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης με τους δικαιούχους (ενσωμάτωση του άρθρου 4 και της παραγράφου 1 του άρθρου 5 της Οδηγίας). Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης πρέπει να ενεργούν με γνώμονα το βέλτιστο συλλογικό συμφέρον των δικαιούχων που εκπροσωπούν και να επιβάλλουν μόνο τις αντικειμενικά αναγκαίες υποχρεώσεις σε αυτούς, ακολουθώντας τις βασικές αρχές που έθεσε και η νομολογία του ΔΕΕ αναφορικά με το ζήτημα αυτό (ΔΕΚ C-55/80 και C-57/80 Musik Vertrieb Membran και K-Tel International / GEMA, 20.01.1981, Συλλ. 147 και ΔΕΚ Απόφ. της 30.1.1974, Υπόθ. C-127/73, BRT/SABAM, Συλλ. Ειδ. Έκδ. 1974, 157). Εξάλλου σύμφωνα και με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή αλλά και την Επιτροπή Ανταγωνισμού (βλ. απόφαση 243/III/2003) η επιβολή μη αντικειμενικά αναγκαίων υποχρεώσεων από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στα μέλη του μπορεί να θεωρηθεί ως κατάχρηση δεσπόζουσας θέσης.

Τα δικαιώματα, οι κατηγορίες δικαιωμάτων ή τα είδη έργων και άλλα αντικείμενα προστασίας που διαχειρίζεται ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης πρέπει να προσδιορίζονται από τη γενική συνέλευση των μελών του, εφόσον δεν καθορίζονται ήδη στο καταστατικό του οργανισμού ή δεν ορίζονται από το σχέδιο νόμου.

Στην παράγραφο 2 αναφέρεται ότι τα δικαιώματα αλλά και οι υποχρεώσεις των δικαιούχων που περιλαμβάνονται στα άρθρα 12 έως 16 θα πρέπει να προβλέπονται στο καταστατικό για τη διασφάλιση των δικαιούχων.

Το **άρθρο 12** αποτελεί ενσωμάτωση των παραγράφων 2, 4, 5, 6, 7 και 8 του άρθρου 5 της Οδηγίας, ενώ ρυθμίζει και κάποια ζητήματα, όπως ίσχυαν και στο προηγούμενο νομοθετικό πλαίσιο.

Η παράγραφος 1 προβλέπει ότι ο δικαιούχος μπορεί να αναθέσει σε έναν οργανισμό συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζεται συγκεκριμένες κατηγορίες εξουσιών ή και διαφορετικά είδη (π.χ. διαφορετικές μορφές της παρουσίας στο κοινό) ανεξάρτητα σε ποιο κράτος μέλος της ΕΕ (ή κράτος μέλος συμβαλλόμενο στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο) κατοικεί ή έχει την έδρα του ο ίδιος ή ο οργανισμός. Δεδομένων των εκ της ΣΛΕΕ ελευθεριών, το νομικό πλαίσιο που καθορίζει τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων πρέπει να παρέχει τη δυνατότητα στον δικαιούχο να επιλέγει ελεύθερα - αν επιλέξει τη συλλογική διαχείριση των

δικαιωμάτων του - τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης που θα διαχειρίζεται το δικαίωμα ή τις εξουσίες του, είτε πρόκειται για την εξουσία παρουσίασης στο κοινό είτε για την εξουσία αναπαραγωγής ή για κατηγορίες εξουσιών συνδεδεμένες με μορφές εκμετάλλευσης, όπως η ραδιοτηλεοπτική αναμετάδοση ή η αναπαραγωγή για επιγραμμική διανομή, εφόσον ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που επιλέγει ο δικαιούχος διαχειρίζεται ήδη αυτό το δικαίωμα ή τις εξουσίες ή κατηγορίες εξουσιών. Σε κάθε περίπτωση θα πρέπει οι υπηρεσίες που προσφέρονται εντός των κρατών μελών από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης να συνάδουν με τις αρχές της Οδηγίας 2006/123/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 12^{ης} Δεκεμβρίου 2016 σχετικά με τις υπηρεσίες στην εσωτερική αγορά.

Στην παράγραφο 1 εισάγονται ακόμη ορισμένες ρυθμίσεις που υπήρχαν και στο καταργούμενο με το παρόν άρθρο 54 παράγραφος 3 ν. 2121/1993. Η διάρκεια της σύμβασης ανάθεσης δεν μπορεί να ξεπερνά τα τρία (3) χρόνια. Αν δεν προκύπτει ρητώς, τεκμαίρεται ότι η σύμβαση αφορά και στα μελλοντικά έργα αλλά ισχύει και στην περίπτωση αυτή η τριετής διάρκεια. Ο τριετής χρονικός περιορισμός αναφορικά με τα μελλοντικά έργα σκοπό έχει να μειώσει τον κίνδυνο υπέρμετρης δέσμευσης της ελευθερίας του δικαιούχου.

Το σχέδιο νόμου προβλέπει στο τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 1, όπως και στην καταργούμενη με το παρόν σχετική διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 57 ν. 2121/1993, υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να συνάπτουν σύμβαση ανάθεσης με τον δικαιούχο υπό τον όρο όμως ότι η διαχείριση του δικαιώματος, των εξουσιών ή κατηγοριών εξουσιών ή είδη έργων ή αντικειμένων προστασίας εμπίπτει στο αντικείμενο της δραστηριότητας του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Αν πρόκειται για τα ίδια ακριβώς δικαιώματα (π.χ. παρουσίαση στο κοινό έργων μουσικής), τότε το αίτημα ανάθεσης διαχείρισης πρέπει να γίνει αποδεκτό από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, εκτός αν υπάρχουν αντικειμενικά αιτιολογημένοι λόγοι που θεμελιώνουν την άρνηση της ανάληψης διαχείρισης. Αν πρόκειται για διαφορετικά δικαιώματα, τότε δεν υπάρχει υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να δεχτεί να αναλάβει μια τέτοια διαχείριση.

Στην παράγραφο 2 προβλέπεται ότι οι δικαιούχοι θα πρέπει να μπορούν εύκολα να καταγγείλουν εν όλω ή εν μέρει τη σύμβαση ανάθεσης αναφορικά με συγκεκριμένες εξουσίες ή κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικειμένων προστασίας από έναν οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και να διαχειρίζονται ατομικά τα δικαιώματα αυτά ή να τα αναθέτουν ή να τα μεταβιβάζουν εν όλω ή εν μέρει σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, ανεξάρτητα από το κράτος μέλος ιθαγένειας, κατοικίας ή εγκατάστασης του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή του δικαιούχου.

Το δικαίωμα, οι κατηγορίες εξουσιών ή τα είδη έργων και άλλα αντικείμενα προστασίας πρέπει να προσδιορίζονται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να επιτυγχάνεται ισορροπία μεταξύ αφενός της ελευθερίας των δικαιούχων να διαθέτουν τα έργα τους και άλλα αντικείμενα και αφετέρου της ικανότητας του οργανισμού να διαχειρίζεται τα δικαιώματα αποτελεσματικά,

λαμβανομένων ιδίως υπόψη των κατηγοριών εξουσιών που διαχειρίζεται ο οργανισμός και του δημιουργικού τομέα, στον οποίο δραστηριοποιείται.

Ο δικαιούχος πρέπει να έχει τη δυνατότητα να συναινεί για κάθε μεμονωμένη διαχείριση δικαιώματος, κατηγορίας εξουσιών ή είδους έργων ή άλλων αντικειμένων, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 5. Αυτό σημαίνει χωριστές αποφάσεις για καθένα από αυτά.

Ο νομοθέτης θεωρεί τα δικαιώματα των παραγράφων 1 έως 5 τόσο σημαντικά, ώστε προβλέπεται η συμπερίληψή τους στο ελάχιστο περιεχόμενο της σύμβασης ανάθεσης.

Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενημερώνουν τους δικαιούχους πριν τη σύναψη της σύμβασης ανάθεσης σχετικά με τα δικαιώματά τους αυτά και να τους παρέχουν τη δυνατότητα να τα ασκούν με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ευχέρεια. Η ενημέρωση πραγματοποιείται με ανάρτηση στην ιστοσελίδα του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Οι δικαιούχοι που έχουν ήδη αναθέσει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους ενημερώνονται μέσω της ιστοσελίδας του οργανισμού.

Στο **άρθρο 13**, το οποίο ενσωματώνει το άρθρο 6 της Οδηγίας, περιγράφεται η υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να δέχονται ως μέλη τους δικαιούχους, όπως και οντότητες που εκπροσωπούν δικαιούχους, άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αλλά και ενώσεις δικαιούχων, υπό την προϋπόθεση να πληρούν τους όρους εισόδου που έχει διαμορφώσει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης. Οι όροι εισόδου και εγγραφής πρέπει να βασίζονται σε αντικειμενικά και διαφανή κριτήρια, να περιλαμβάνονται στο καταστατικό του οργανισμού και να δημοσιεύονται στην ιστοσελίδα του. Η διάταξη αυτή σκοπό έχει να διασφαλίσει την ενημέρωση των δικαιούχων. Τυχόν άρνηση του οργανισμού θα πρέπει να δικαιολογείται με σαφήνεια στον αιτούντα και δεν πρέπει να γίνεται χωρίς σπουδαίο λόγο. Η ρύθμιση των όρων εισόδου είναι καθοριστικής σημασίας, καθώς η απόκτηση της ιδιότητας του μέλους για έναν δικαιούχο αποτελεί τον πιο αποτελεσματικό τρόπο για τη συμμετοχή του στη διαδικασία λήψης αποφάσεων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και η ρύθμιση του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 1 του άρθρου 12.

Η συγκεκριμένη ρύθμιση της παραγράφου 1 δεν εισάγει νεωτερισμό, καθώς αντίστοιχη ρύθμιση προϋπήρχε στην παράγραφο 1 του καταργούμενου με το παρόν άρθρου 57 ν. 2121/1993, όπου προβλεπόταν η υποχρέωση εισόδου νέου μέλους με την εξαίρεση επίκλησης σπουδαίου λόγου, εφόσον βέβαια το αίτημα διαχείρισης ενέπιπτε στο αντικείμενο διαχείρισης του οργανισμού.

Με αυτήν τη διάταξη επιβάλλεται η υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να έχουν αντικειμενικά και διαφανή κριτήρια που δεν εισάγουν διακρίσεις σχετικά με τους όρους εισόδου στον οργανισμό. Τα εν λόγω κριτήρια, επίσης, δεν υποχρεώνουν τους

οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης να δέχονται ως μέλη που διαθέτουν δικαιώματα, κατηγορίες εξουσιών ή είδη έργων ή αντικείμενα προστασίας, η διαχείριση των οποίων δεν εμπίπτει στο πεδίο δραστηριότητάς τους. Στο πλαίσιο αυτό ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης καθορίζει τον κύκλο των δικαιούχων που μπορεί να δεχθεί ως μέλη. Επίσης, σκοπός του σχεδίου νόμου είναι η δίκαιη και ισορροπημένη εκπροσώπηση όλων των κατηγοριών μελών στη λήψη αποφάσεων χωρίς εισαγωγή διακρίσεων.

Στην παράγραφο 3 εισάγεται μια καινοτόμος διάταξη αναφορικά με τη συλλογική διαχείριση: η υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να χρησιμοποιούν ηλεκτρονικά μέσα για λόγους διευκόλυνσης της επικοινωνίας τους με τα μέλη τους, δεδομένου ότι είναι συχνές οι περιπτώσεις, στις οποίες οι δικαιούχοι βρίσκονται σε διαφορετική επικράτεια από αυτήν του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης που διαχειρίζεται τα δικαιώματά τους.

Τέλος, στην παράγραφο 4 προβλέπεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης τηρεί αρχεία των μελών του, τα οποία επικαιροποιεί τακτικά και το αργότερο κάθε μήνα. Τα αρχεία αυτά που τηρεί κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης επιτρέπουν την ταυτοποίηση και τον εντοπισμό των μελών και των δικαιούχων του, τα δικαιώματα των οποίων διαχειρίζεται. Στα αρχεία θα πρέπει να αναφέρονται και τυχόν ψευδώνυμα των μελών και οποιαδήποτε άλλα στοιχεία κρίνεται ότι συντελούν στην ταυτοποίηση και στον εντοπισμό τους. Η τήρηση των αρχείων είναι ιδιαίτερα σημαντική και για τη διαδικασία της επιμελούς έρευνας για τα ορφανά έργα. Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης οφείλει να υποβάλλει στον ΟΠΙ ετησίως και έως την 20η Ιανουαρίου πλήρη κατάλογο των μελών του.

Το **άρθρο 14** ενσωματώνει την παράγραφο 3 του άρθρου 5 της Οδηγίας, εισάγοντας στην παράγραφο 1 ένα νέο δικαίωμα των δικαιούχων να χορηγούν άδειες για μη εμπορικούς σκοπούς αναφορικά με το δικαίωμα, τις εξουσίες ή τις κατηγορίες εξουσιών ή τα είδη έργων ή αντικειμένων προστασίας τους, παρόλο που έχουν αναθέσει τη διαχείρισή τους σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Για την άσκηση του δικαιώματος αυτού, σύμφωνα με την παράγραφο 2, αποφασίζονται από τη γενική συνέλευση των μελών του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης οι όροι αδειών μη εμπορικής χρήσης, ήτοι οι όροι βάσει των οποίων μπορούν οι δικαιούχοι να προβαίνουν στη χορήγηση τέτοιων αδειών. Οι όροι που θέτουν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν μπορούν να περιορίζουν το δικαίωμα αυτό σε τέτοιον βαθμό, ώστε στην ουσία να καθίσταται ανέφικτη η χορήγηση τέτοιων αδειών. Επίσης, οι όροι πρέπει να μην εισάγουν διακρίσεις, να είναι απλοί, ευέλικτοι, διαφανείς και εύκολοι στην εφαρμογή τους.

Το **άρθρο 15** ενσωματώνει την παράγραφο 1 του άρθρου 7 της Οδηγίας.

Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συχνά διαχειρίζονται δικαιώματα όχι μόνο μελών αλλά και δικαιούχων, που αν και δεν είναι εγγεγραμμένα μέλη των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, έχουν, βάσει νόμου ή μέσω μεταβίβασης, άδειας ή οποιασδήποτε άλλης

σύμβασης, το δικαίωμα είσπραξης μεριδίων των εσόδων που προκύπτουν από την εκμετάλλευση των δικαιωμάτων τους.

Για παράδειγμα, στις περιπτώσεις της υποχρεωτικής συλλογικής διαχείρισης κάποια από τα έσοδα διανέμονται σε δικαιούχους, που δεν είναι μέλη. Μια ακόμη περίπτωση διαχείρισης δικαιωμάτων δικαιούχων, που δεν είναι μέλη, είναι αυτή κατά την οποία ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης έχει ως μέλος άλλο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, του οποίου τα μέλη, ενώ είναι δικαιούχοι, δεν αποτελούν μέλη του πρώτου οργανισμού. Ορισμένες διατάξεις του παρόντος σχεδίου νόμου και συγκεκριμένα οι διατάξεις των παραγράφων 3 και 4 του άρθρου 13, του άρθρου 27, της παραγράφου 2 του άρθρου 38 και του άρθρου 42 εφαρμόζονται και σε δικαιούχους, που δεν έχουν την ιδιότητα του μέλους, προκειμένου για τη διασφάλιση μιας ελάχιστης προστασίας των τελευταίων.

Το **άρθρο 16** αποδίδει την αιτιολογική σκέψη 26 του Προοιμίου της Οδηγίας που αναφέρει ότι για να μπορούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται αποτελεσματικά τα δικαιώματα που τους έχουν ανατεθεί, θα πρέπει να λαμβάνουν - και να επαληθεύουν - τα απαραίτητα στοιχεία από τους δικαιούχους (βλ. σχετική αναφορά και στην παράγραφο 1 του άρθρου 17).

Το άρθρο θεσπίζει μία υποχρέωση των δικαιούχων, η οποία προϋπήρχε και ρυθμιζόταν στην καταργούμενη με το παρόν διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 57 του ν. 2121/1993. Σύμφωνα με αυτήν οι δικαιούχοι ενημερώνουν γραπτώς για τα δημοσιευμένα έργα τους αλλά και για κάθε νέο έργο τους τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, στον οποίο έχουν αναθέσει τη διαχείριση του συνόλου των έργων τους. Η υποχρέωση αυτή πραγματοποιείται άπαξ ετησίως και μπορεί ο δικαιούχος να κάνει χρήση ηλεκτρονικών μέσων, δηλαδή να αποστέλλει σχετικό μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου στον οργανισμό. Η υποχρέωση αυτή συντελεί στο διαχειριστικό έργο του οργανισμού και συγκεκριμένα στη δυνατότητά του να παρακολουθεί τη χρήση των έργων, για τα οποία του έχει ανατεθεί η διαχείριση.

Το **άρθρο 17** ενσωματώνει το άρθρο 11 της Οδηγίας.

Στις βασικές αρμοδιότητες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης συμπεριλαμβάνονται η είσπραξη και η διαχείριση, στην οποία περιλαμβάνεται και η διανομή, των εσόδων που προκύπτουν από την εκμετάλλευση των δικαιωμάτων που ανατίθενται στους οργανισμούς από τους δικαιούχους. Τα έσοδα αυτά οφείλονται στους δικαιούχους, οι οποίοι μπορεί να έχουν άμεση νομική σχέση με τον οργανισμό ή να εκπροσωπούνται είτε μέσω μίας οντότητας που αποτελεί μέλος του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης είτε μέσω σχετικής σύμβασης. Ως εκ τούτου, έχει ιδιαίτερη σημασία οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να επιδεικνύουν τη μεγαλύτερη δυνατή επιμέλεια κατά την είσπραξη, διαχείριση και διανομή των εσόδων αυτών. Η επίδειξη επιμέλειας αποτελεί βασική υποχρέωση που πρέπει να διέπει την εφαρμογή όλων των άρθρων του παρόντος κεφαλαίου, και η οποία εξειδικεύεται στις επόμενες διατάξεις

του κεφαλαίου αυτού. Στην παράγραφο 1 του άρθρου 17 τίθεται ουσιαστικά η βασική γενική αρχή που διέπει τη διαχείριση δικαιωμάτων.

Στα έσοδα από τα δικαιώματα περιλαμβάνονται συνολικά τα έσοδα (άμεσα ή έμμεσα) από τη διαχείριση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων. Επίσης, περιλαμβάνονται τα έσοδα που προκύπτουν από τις εισπράξεις βάσει των συμβάσεων εκπροσώπησης και ιδιαίτερα τα έσοδα από αποκλειστικά δικαιώματα, από δικαιώματα εύλογης αμοιβής ή από δικαιώματα αποζημίωσης, σύμφωνα και με τον ορισμό του άρθρου 3 περίπτωση ια). Επίσης, το σχέδιο νόμου προβλέπει ρητά ότι στα έσοδα περιλαμβάνονται και οι τόκοι από την επένδυση των εσόδων από τα δικαιώματα.

Η ακριβής διανομή είναι δυνατή μόνο όταν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης διατηρούν κατάλληλα μητρώα μελών, αδειών και χρήσεων των έργων και άλλων προστατευόμενων αντικειμένων. Τα σχετικά στοιχεία που απαιτούνται για την αποτελεσματική συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων θα πρέπει να παρέχονται από τους δικαιούχους και τους χρήστες και να επαληθεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Σε αυτό το πλαίσιο εμπίπτει και η υποχρέωση των δικαιούχων που απορρέει από το άρθρο 16, η υποχρέωση των χρηστών σύμφωνα με το άρθρο 24 αλλά και η υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης που αναφέρεται στην παράγραφο 4 του άρθρου 13.

Στην παράγραφο 2 θεσπίζεται η υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να τηρούν ξεχωριστά στους λογαριασμούς τους τα ποσά που εισπράττονται και οφείλονται στους δικαιούχους και τα ίδια περιουσιακά στοιχεία που ενδέχεται να διαθέτει ο οργανισμός. Στα ίδια περιουσιακά στοιχεία περιλαμβάνονται, ενδεικτικά, τυχόν ακίνητα, αυτοκίνητα ή εισοδήματα από άλλες δραστηριότητες του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι ανεξάρτητα νομικά πρόσωπα και μπορούν να διαθέτουν ίδια περιουσιακά στοιχεία, ακόμη και αν ανήκουν ή ελέγχονται από τους δικαιούχους και για τον λόγο αυτόν οφείλουν να τηρούν χωριστούς λογαριασμούς. Δεν υπάρχει υποχρέωση τήρησης χωριστών βιβλίων αλλά χωριστών λογαριασμών.

Η παράγραφος 3 ενσωματώνει την παράγραφο 4 του άρθρου 11 της Οδηγίας και απαριθμεί αποκλειστικά για ποιους σκοπούς ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να χρησιμοποιήσει τα έσοδα από δικαιώματα. Συνεπώς, δεν εναπόκειται στη διακριτική ευχέρεια του οργανισμού να καθορίσει τις επιτρεπτές χρήσεις των εσόδων. Η διάταξη αναφέρει ότι είναι επιτρεπτή η χρήση των εσόδων από τα δικαιώματα (ή τα έσοδα που προκύπτουν από την επένδυση αυτών) για τη διανομή των εσόδων στους δικαιούχους (στις οποίες περιλαμβάνονται και οι διανομές σε άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης στο πλαίσιο των συμβάσεων εκπροσώπησης) και για τις κρατήσεις ή τον συμψηφισμό των εξόδων διαχείρισης, που λαμβάνονται σύμφωνα με την απόφαση της γενικής συνέλευσης της περίπτωσης στ' της παραγράφου 2 του άρθρου 9 ή του εποπτικού συμβουλίου της παραγράφου 8 του άρθρου 10. Τέλος, επιτρεπτές είναι οι χρήσεις των εσόδων που

πραγματοποιούνται στο πλαίσιο της παραγράφου 2 του άρθρου 9 και της παραγράφου 8 του άρθρου 10, δηλαδή στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων για λήψη αποφάσεων της γενικής συνέλευσης των μελών ή του εποπτικού συμβουλίου της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51 για συγκεκριμένα ζητήματα.

Η παράγραφος 4 του άρθρου 17 ενσωματώνει την παράγραφο 5 του άρθρου 11 της Οδηγίας και περιλαμβάνει τις γενικές κατευθυντήριες αρχές και ρυθμίσεις σχετικά με την επένδυση των εσόδων από δικαιώματα ή των εσόδων από την επένδυση αυτών. Οι γενικές κατευθυντήριες γραμμές είναι ότι η επένδυση πραγματοποιείται με γνώμονα το βέλτιστο συμφέρον των δικαιούχων αλλά και λαμβάνοντας υπόψη την επενδυτική πολιτική και την πολιτική για τη διαχείριση κινδύνου που αποφασίζονται από τη γενική συνέλευση των μελών στο πλαίσιο του άρθρου 9 παράγραφος 2 (περιπτώσεις ε' και θ' ή το εποπτικό συμβούλιο της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51 αντίστοιχα). Προκειμένου να διατηρείται ένα υψηλό επίπεδο προστασίας για τα δικαιώματα των δικαιούχων και να εξασφαλίζεται ότι οποιαδήποτε έσοδα, τα οποία μπορούν να προκύψουν από την εκμετάλλευση των δικαιωμάτων τους, αποδίδονται στους δικαιούχους, οι επενδύσεις που πραγματοποιούνται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης θα πρέπει να γίνονται με κριτήρια που υποχρεώνουν τον οργανισμό να ενεργεί με σύνεση, επιτρέποντας παράλληλα σε αυτόν να αποφασίζει για την ασφαλέστερη και αποτελεσματικότερη επενδυτική πολιτική. Αυτό επιτρέπει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης να επιλέγει μια κατανομή στοιχείων ενεργητικού που είναι κατάλληλη για τη συγκεκριμένη φύση και διάρκεια της τυχόν έκθεσης σε κίνδυνο των εσόδων από δικαιώματα που επενδύονται και δεν θίγει αδικαιολόγητα τα έσοδα από δικαιώματα που οφείλονται στους δικαιούχους. Θα πρέπει, επίσης, να σημειωθεί ότι βάσει της παραγράφου 7 του άρθρου 19, μόνο το ήμισυ των μη διανεμητέων ποσών μπορεί να χρησιμοποιηθεί για επενδύσεις, εκτός αν αποφασίσει αύξηση του ποσοστού αυτού η γενική συνέλευση των μελών.

Το άρθρο 18 ενσωματώνει το άρθρο 12 της Οδηγίας.

Στην παράγραφο 1, που ενσωματώνει την παράγραφο 2 του άρθρου 12 της Οδηγίας, τίθεται μια γενική αρχή, σύμφωνα με την οποία οι κρατήσεις θα πρέπει να είναι εύλογες, να τίθενται σε συνάρτηση με τις υπηρεσίες που προσφέρει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης στους δικαιούχους και βάσει αντικειμενικών κριτηρίων. Η ίδια αρχή διέπει τόσο την παράγραφο 1 του άρθρου 21 όσο και την παράγραφο 5 του άρθρου 39 του εν λόγω νόμου. Συνεπώς, δεν επιτρέπεται κράτηση, αν δεν δικαιολογείται από την παροχή συγκεκριμένης υπηρεσίας του οργανισμού προς τους δικαιούχους. Κάθε κράτηση, εκτός από τα έξοδα διαχείρισης, θα πρέπει να αποφασίζεται από τα μέλη των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 2 περίπτωση στ' ή τους δημιουργούς σύμφωνα με την παράγραφο 8 του άρθρου 10. Το σχέδιο νόμου κάνει λόγο για δύο είδη κρατήσεων: τις κρατήσεις αναφορικά με τα έξοδα διαχείρισης και τις λοιπές κρατήσεις. Το σχέδιο νόμου, όπως και η Οδηγία, δεν δίνει ορισμό για την έννοια των κρατήσεων, οι οποίες θα πρέπει να ιδωθούν σε σχέση με τα

έξοδα διαχείρισης. Στα έξοδα διαχείρισης εμπίπτουν και τα έξοδα που πραγματοποιούνται από τον οργανισμό για την επιβολή των δικαιωμάτων αλλά εξαιρούνται τα κατά νόμο καταβαλλόμενα έξοδα για τις δικαστικές υποθέσεις. Είναι ιδιαίτερα σημαντικό για τους δικαιούχους να γνωρίζουν εκ των προτέρων τόσο τα έξοδα διαχείρισης όσο και τις γενικότερες κρατήσεις, στις οποίες προβαίνουν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, καθώς το ζήτημα αυτό μπορεί να επηρεάσει την επιλογή τους ως προς τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, στον οποίο θα αναθέσουν τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους. Για τον ίδιο λόγο ο οργανισμός έχει υποχρέωση, σύμφωνα με το άρθρο 28 παράγραφος 1 περιπτώσεις ζ' και η', να αναρτά στην ιστοσελίδα του τη γενική πολιτική για τα έξοδα διαχείρισης και για τις λοιπές κρατήσεις.

Στην παράγραφο 3 αφενός ενσωματώνεται το πρώτο εδάφιο της τρίτης παραγράφου του άρθρου 12 της Οδηγίας και αφετέρου εισάγεται μια καινοτομία στο μέχρι τώρα νομικό πλαίσιο που διέπει τη συλλογική διαχείριση. Δεδομένου ότι οι δικαιούχοι έχουν το δικαίωμα να αμείβονται για την εκμετάλλευση των δικαιωμάτων τους, προβλέπεται ότι τα έξοδα διαχείρισης δεν πρέπει να υπερβαίνουν τις δικαιολογημένες και τεκμηριωμένες δαπάνες του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για τη διαχείριση. Με σκοπό την προστασία των δικαιούχων από ένα υπερβολικό και δυσανάλογο ποσοστό εξόδων διαχείρισης εισάγεται ένα ανώτατο όριο ως ποσοστό κράτησης - ανάλογο με αυτό που υπάρχει σε άλλα κράτη μέλη της ΕΕ - που δεν πρέπει να υπερβεί ο οργανισμός, και το οποίο είναι συνολικά κατά μέσο όρο το 20% επί των ακαθάριστων εσόδων από δικαιώματα ή τυχόν εισόδημα που προκύπτει από επένδυση εσόδων από αυτά. Διευκρινίζεται ότι το «κατά μέσο όρο» αφορά στις διάφορες κρατήσεις που επιβάλλει ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης για τη διαχείριση διαφορετικών δικαιωμάτων ή εξουσιών και για τις οποίες ο οργανισμός μπορεί να παρακρατά διαφορετικά ποσοστά ανάλογα με τις δαπάνες του. Σύμφωνα άλλωστε και με τον ορισμό των εξόδων διαχείρισης περίπτωση ια' του άρθρου 3 ως «έξοδα διαχείρισης» νοούνται τα ποσά που χρεώνονται, κρατούνται ή συμψηφίζονται από έναν οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στα έσοδα από τα δικαιώματα ή στο τυχόν εισόδημα που προκύπτει από την επένδυση των εσόδων από τα δικαιώματα, προκειμένου ο οργανισμός να καλύψει τα έξοδά του που προκύπτουν από τη διαχείριση των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών δικαιωμάτων. Από τα έξοδα διαχείρισης εξαιρούνται οι δαπάνες δικαστικής διεκδίκησης των δικαιωμάτων των μελών του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Όμως, στις δαπάνες δικαστικής διεκδίκησης συμπεριλαμβάνεται αποκλειστικά το σύνολο του ποσού που αποδίδεται υποχρεωτικά και επί αποδείξει για την εισαγωγή της υπόθεσης στο δικαστήριο και τη διεξαγωγή της δίκης και αφορά στα σχετικά ιδίως δικαστικά ένσημα, μεγαρόσημα, παράβολα και γραμμάτια. Το ποσοστό του 20% δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ότι συνιστά το ποσοστό που επιβάλλει ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης. Συνιστά μόνο ένα ανώτατο όριο, το οποίο δεν μπορεί να ξεπεραστεί.

Το ποσοστό αυτό ισχύει και στις περιπτώσεις κατά τις οποίες οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αποτελεί μέλος ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Το ποσοστό του

οργανισμού συλλογικής διαχείρισης - μέλους συνυπολογίζεται με αυτό του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης σε σχέση με τη διαχείριση που ασκεί ο τελευταίος για λογαριασμό του πρώτου. Το ποσοστό εξόδων διαχείρισης και των δύο οργανισμών μαζί (ενιαίου και μέλους) δεν μπορεί να ξεπερνά το 20% κατά μέσο όρο. Επίσης, προβλέπεται η δυνατότητα αναπροσαρμογής με εύλογη υπέρβαση του ποσοστού ύστερα από οικονομοτεχνική μελέτη και έγκριση του εποπτικού συμβουλίου προκειμένου να μπορούν να αντιμετωπισθούν έκτακτες ανάγκες. Σε κάθε περίπτωση, όμως, η υπέρβαση αυτή πρέπει να είναι εύλογη, να δικαιολογείται για συγκριμένους λόγους και να είναι χρονικά περιορισμένη προκειμένου να μην υπάρξει καταστρατήγηση της παρούσας διάταξης.

Το ποσοστό του 20% δεν ισχύει για τους νεοσυσταθέντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και ειδικά για αυτούς που διανύουν έως τα τρία πρώτα έτη λειτουργίας τους και αυτό για να τους δοθεί η δυνατότητα να κάνουν τις απαραίτητες επενδύσεις για να καταστούν βιώσιμοι οργανισμοί.

Ο ορισμός ενός ανώτατου ποσοστού αναφορικά με το ύψος των διαχειριστικών εξόδων δεν προβλέπεται στην Οδηγία τίθεται όμως για τη διασφάλιση των συμφερόντων των δικαιούχων και δεδομένης της ευχέρειας που παρέχεται από την Οδηγία για επιβολή αυστηρότερων προτύπων από αυτά που καθορίζονται στον τίτλο II (αιτιολογική σκέψη 9 του Προοιμίου).

Δεδομένου ότι με το σχέδιο νόμου εισάγονται πολλές νέες υποχρεώσεις με τις οποίες πρέπει να προσαρμοστούν οι υφιστάμενοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης άμεσα και οι οποίες συνδέονται με υψηλές δαπάνες εκ μέρους του οργανισμών, η συγκεκριμένη παράγραφος 3 σχετικά με την υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για τήρηση του ανώτατου ορίου στα έξοδα διαχείρισης τίθεται σε ισχύ μετά από μεταβατική περίοδο σύμφωνα με την παράγραφο 6 του άρθρου 54.

Η παράγραφος 5, η οποία ενσωματώνει το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 3 του άρθρου 12 της Οδηγίας, αναφέρει ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης πρέπει να εφαρμόζουν όσα ισχύουν για τη χρήση και τη διαφάνεια στη χρήση σε όλες τις κρατήσεις που πραγματοποιούνται για να καλυφθούν τα έξοδα που προκύπτουν από τη διαχείριση δικαιωμάτων.

Η Οδηγία αναφέρει ότι οι κρατήσεις μπορεί να αφορούν κοινωνικούς, πολιτιστικούς ή εκπαιδευτικούς σκοπούς. Στο σχέδιο νόμου η δυνατότητα αυτή δεν προβλέπεται προκειμένου να μην μειώνονται τα έσοδα των δικαιούχων. Υπάρχει ωστόσο πρόβλεψη οι σκοποί αυτοί να μπορούν να ικανοποιούνται από την αξιοποίηση μέρους των μη διανεμητέων.

Το **άρθρο 19** ενσωματώνει το άρθρο 13 της Οδηγίας και ρυθμίζει τα ζητήματα διανομής δικαιωμάτων εκτός από τις περιπτώσεις των συμβάσεων εκπροσώπησης (άρθρο 21

παράγραφος 2) και χορήγησης πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικά δικαιώματα σε μουσικά έργα (άρθρο 37).

Η πολιτική διανομής περιγράφεται στον κανονισμό διανομής, τον οποίο υποχρεούνται να καταρτίζουν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης. Στον κανονισμό διανομής αναφέρονται αναλυτικά ο χρόνος, οι αρχές και ο τρόπος διανομής των εσόδων από τα δικαιώματα, σύμφωνα με την περίπτωση ε' της παραγράφου 1 του άρθρου 4. Η σχετική υποχρέωση κατάρτισης κανονισμού διανομής υπήρχε και στο καταργούμενο με το παρόν νομικό πλαίσιο στην παράγραφο 5 του άρθρου 57 ν. 2121/1993.

Στην παράγραφο 2, που ενσωματώνει την παράγραφο 1 του άρθρου 13 της Οδηγίας, ορίζεται ότι η διανομή και καταβολή των ποσών που οφείλονται σε μεμονωμένους δικαιούχους πρέπει να πραγματοποιείται όχι μόνο τακτικά, με επιμέλεια και ακρίβεια αλλά και εντός συγκεκριμένου χρονικού πλαισίου. Το σχέδιο νόμου θέτει ένα απώτατο χρονικό όριο εντός του οποίου οι δικαιούχοι πρέπει να λαμβάνουν τα έσοδα από τα δικαιώματά τους: το αργότερο εννέα μήνες από το τέλος του φορολογικού έτους εντός του οποίου εισπράχθηκαν και σύμφωνα με τη γενική πολιτική διανομής του οικείου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Το χρονικό αυτό όριο ισχύει και στις περιπτώσεις που η διανομή διενεργείται μέσω άλλης οντότητας που εκπροσωπεί τους δικαιούχους. Η προθεσμία αυτή ισχύει ανεξάρτητα από τον αριθμό των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης που μεσολαβούν στην αλυσίδα διανομής, π.χ. αν υπάρχει ένας ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης (οργανισμός ομπρέλα), στον οποίο μετέχουν περισσότεροι οργανισμοί.

Ταυτόχρονα εισάγεται και μια εξαίρεση στην τήρηση της ως άνω προθεσμίας, αν συντρέχουν ορισμένοι αντικειμενικοί λόγοι πέραν του ελέγχου του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Η επένδυση εσόδων από δικαιώματα που υπόκεινται σε ημερομηνία λήξης δεν θεωρείται επαρκής λόγος καθυστέρησης.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί ότι παρόλο που γίνεται αναφορά σε διανομή και καταβολή, ακολουθώντας τη λεκτική διατύπωση της Οδηγίας (distribution and payment), δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά μεταξύ των δύο αυτών εννοιών.

Η παράγραφος 3, που ενσωματώνει την παράγραφο 2 του άρθρου 13 της Οδηγίας, ορίζει ότι σε περίπτωση που δεν συντρέχουν οι αντικειμενικοί λόγοι της παραγράφου 2, λόγω των οποίων δεν μπορεί να γίνει διανομή εντός των εννέα μηνών και τα ποσά δεν μπορούν να διανεμηθούν στους δικαιούχους, γιατί αυτοί δεν μπορούν να ταυτοποιηθούν από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, τα ποσά αυτά πρέπει να τηρούνται σε χωριστούς λογαριασμούς. Συνεπώς, το σχέδιο νόμου εισάγει υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να τηρούν ξεχωριστά μια τρίτη κατηγορία εσόδων συμπληρώνοντας την υποχρέωση που απορρέει από την παράγραφο 2 του άρθρου 17.

Η παράγραφος 4 ενσωματώνει την παράγραφο 3 του άρθρου 13 της Οδηγίας και αναφέρει ότι, προκειμένου να διασφαλιστεί η κατάλληλη και αποτελεσματική διανομή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους, είναι απαραίτητο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να λαμβάνουν με επιμέλεια και καλή πίστη τα αναγκαία μέτρα για την ταυτοποίηση και τον εντοπισμό των δικαιούχων αλλά και να επαληθεύουν τα αρχεία που τηρούν σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 13. Στη συνέχεια προβλέπεται η διαδικασία που ακολουθείται σε περίπτωση που παρέλθει η προθεσμία των εννέα μηνών και δεν μπορεί να γίνει η διανομή των δικαιωμάτων: το αργότερο τρεις μήνες μετά ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης παρέχει με οποιονδήποτε τρόπο κρίνει πρόσφορο, στον οποίο συμπεριλαμβάνεται και το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, τις πληροφορίες που προβλέπονται στην παράγραφο αυτή (τον τίτλο του έργου ή άλλου αντικειμένου προστασίας, το όνομα του δικαιούχου, το όνομα του εκδότη ή παραγωγού του έργου, και κάθε άλλη σχετική διαθέσιμη πληροφορία, η οποία μπορεί να βοηθήσει στην ταυτοποίηση του δικαιούχου) στους δικαιούχους ή στις τυχόν οντότητες που έχει ως μέλη, καθώς και στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης με τους οποίους έχει συνάψει συμβάσεις εκπροσώπησης. Εάν και αυτή η προσπάθεια αποβεί άκαρπη, το αργότερο ένα έτος από την παρέλευση της προθεσμίας των τριών μηνών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης θέτει τις ως άνω πληροφορίες στη διάθεση του κοινού, π.χ. μέσω της ιστοσελίδας του.

Στην παράγραφο 5, που ενσωματώνει την παράγραφο 4 του άρθρου 13 της Οδηγίας, τίθενται ως απώτατο χρονικό όριο για τον χαρακτηρισμό των ποσών ως μη διανεμητέων τα τρία έτη από το τέλος του φορολογικού έτους εντός του οποίου εισπράχθηκαν υπό την προϋπόθεση ότι έχουν τηρηθεί όλες οι απαραίτητες διαδικασίες από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης σύμφωνα με την προηγούμενη παράγραφο. Προβλέπεται, επίσης, ότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και στα μη διανεμητέα της εύλογης αμοιβής. Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθεί ότι προκρίθηκε η χρήση του όρου «μη διανεμητέα» από τον όρο που χρησιμοποιείται συνήθως στην ελληνική έννομη τάξη «αδιανέμητα», αφού πρόκειται για έσοδα που δεν μπορούν να διανεμηθούν και όχι για έσοδα που δεν διανέμονται.

Η παράγραφος 6 ενσωματώνει την παράγραφο 5 του άρθρου 13 της Οδηγίας. Η χρήση των μη διανεμητέων αποφασίζεται από τη γενική συνέλευση των μελών σύμφωνα με την περίπτωση δ) της παραγράφου 2 του άρθρου 9 ή από το εποπτικό συμβούλιο της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51, σύμφωνα με την περίπτωση της παραγράφου 8 του άρθρου 10. Η χρήση τους, όμως, γίνεται υπό την επιφύλαξη των δικαιούχων να διεκδικήσουν τα ποσά αυτά από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, εάν οι σχετικές αξιώσεις δεν έχουν παραγραφεί. Ο χρόνος παραγραφής ορίζεται στην παράγραφο 8.

Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι μπορεί ορισμένα ποσά να πληρούν τις προϋποθέσεις για να χαρακτηριστούν ως μη διανεμητέα αλλά να μην έχει παρέλθει ο χρόνος παραγραφής της αξίωσης κάποιων δικαιούχων με αποτέλεσμα να μπορούν να τα αξιώσουν.

Η παράγραφος 7 αποτελεί ουσιαστικά εξειδίκευση της παραγράφου 6 και προβλέπει τον περιορισμό των επιτρεπόμενων χρήσεων των μη διανεμητέων ποσών. Συγκεκριμένα το ήμισυ των μη διανεμητέων μπορεί να χρησιμοποιηθεί για παροχή υπηρεσιών κοινωνικού, πολιτιστικού και εκπαιδευτικού περιεχομένου προς όφελος των δικαιούχων, όπως άλλωστε και η ίδια η Οδηγία αναφέρει ως ενδεικτικό τρόπο χρήσης τους. Η πρόσβαση στις ως άνω υπηρεσίες και η έκταση αυτών παρέχονται σε όλους τους δικαιούχους με βάση δίκαια κριτήρια. Το υπόλοιπο ήμισυ των μη διανεμητέων μπορεί να χρησιμοποιηθεί για επενδύσεις, εκτός αν η γενική συνέλευση των μελών αποφασίσει την αύξηση του ποσοστού για επενδύσεις. Η διάθεση των ποσών αυτών γίνεται υπό την επιφύλαξη τυχόν αξιώσεων για την πληρωμή των μη παραγραφέντων και μη διανεμητέων ποσών. Η γενική συνέλευση μπορεί ακόμη να αποφασίζει ότι ένα μέρος των μη διανεμητέων θα διανεμηθεί στους δικαιούχους, εφόσον η απόφασή της δεν προσκρούει στη δυνατότητα των δικαιούχων να διεκδικούν και να λαμβάνουν τα ποσά που αντιστοιχούν σε αξιώσεις τους, οι οποίες δεν έχουν παραγραφεί.

Η παράγραφος 8 ρυθμίζει το ζήτημα της παραγραφής της αξίωσης των δικαιούχων για είσπραξη των δικαιωμάτων, ώστε να μην υπάρχουν αμφιβολίες. Η αξίωση για είσπραξη των εσόδων από τα δικαιώματα παραγράφεται δέκα έτη από το τέλος του φορολογικού έτους, εντός του οποίου εισπράχθηκαν. Στην περίπτωση που δεν έχει γίνει ταυτοποίηση ή εντοπισμός των δικαιούχων, τα δέκα αυτά έτη υπολογίζονται από την ολοκλήρωση της διαδικασίας της παραγράφου 4.

Το **άρθρο 20** ενσωματώνει το άρθρο 14 της Οδηγίας.

Στο πλαίσιο συμβάσεων εκπροσώπησης με άλλους οργανισμούς οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να διαχειρίζονται δικαιώματα και να εισπράττουν έσοδα από την εκμετάλλευσή τους. Για την προστασία των δικαιωμάτων των μελών του άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δεν πρέπει να κάνει διάκριση μεταξύ των δικαιωμάτων που διαχειρίζεται στο πλαίσιο συμβάσεων εκπροσώπησης και εκείνων που διαχειρίζεται απευθείας για τους δικαιούχους του.

Το **άρθρο 21** ενσωματώνει το άρθρο 15 Οδηγίας. Εισάγει τους ίδιους κανόνες διανομής που ισχύουν και για τους δικαιούχους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και ορίζει ποιες κρατήσεις είναι επιτρεπτές στις περιπτώσεις συμβάσεων εκπροσώπησης: μόνο οι κρατήσεις για έξοδα διαχείρισης. Για οποιαδήποτε άλλη κράτηση πρέπει να συναινέσει ρητώς ο αντισυμβαλλόμενος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης.

Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης οφείλει να καταβάλει τα ποσά που οφείλονται στους άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης στο πλαίσιο των συμβάσεων εκπροσώπησης το συντομότερο δυνατόν και το αργότερο εντός εννέα μηνών από το τέλος του φορολογικού έτους εντός του οποίου εισπράχθηκαν τα έσοδα από δικαιώματα. Στη συνέχεια ο άλλος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ή τα μέλη του (αν έχει ως μέλη οντότητες που

εκπροσωπούν δικαιούχους) οφείλουν να καταβάλουν τα ποσά στους δικαιούχους εντός έξι μηνών από την είσπραξη των ποσών αυτών. Και στις δύο περιπτώσεις τίθεται ως εξαίρεση στην τήρηση των προθεσμιών αυτών η ύπαρξη αντικειμενικών λόγων που σχετίζονται, ιδίως, με την υποβολή αναφορών των χρηστών (του άρθρου 24), τον προσδιορισμό δικαιωμάτων, την ταυτοποίηση των δικαιούχων ή την αντιστοίχιση πληροφοριών για τα έργα ή τα αντικείμενα προστασίας με δικαιούχους. Στο πλαίσιο αυτό αποκτά συνεπώς ιδιαίτερη σημασία η παροχή των αναγκαίων πληροφοριών τόσο από τους χρήστες σύμφωνα με το άρθρο 24 όσο και από τους δικαιούχους σύμφωνα με τα άρθρο 16 και την παράγραφο 1 του άρθρου 17 αλλά και η τήρηση ορθών, πλήρων και ενημερωμένων μητρώων από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης.

Το άρθρο 22 ρυθμίζει τις άδειες χρήσης, τον καθορισμό ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής και ενσωματώνει τις παραγράφους 1, 3 και 4 του άρθρου 16 της Οδηγίας. Στην παράγραφο 1 ορίζεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και οι δικαιούχοι πρέπει να διενεργούν διαπραγματεύσεις για τη χορήγηση αδειών με καλή πίστη. Στο πλαίσιο μάλιστα αυτό ανταλλάσσουν κάθε αναγκαία πληροφορία. Η υποχρέωση ανταλλαγής των αναγκαίων πληροφοριών βαρύνει και τα δύο μέρη.

Η παράγραφος 2 επαναλαμβάνει την καταργούμενη με το παρόν ρύθμιση της παραγράφου 1 του άρθρου 56 ν. 2121/1993 σχετικά με την αξίωση ποσοστιαίας αμοιβής για τη χρήση των έργων τους σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 32 ν. 2121/1993.

Το πρώτο εδάφιο της παραγράφου 3 εισάγει τη γενική αρχή ότι οι όροι αδειοδότησης πρέπει να είναι αντικειμενικοί και να μην εισάγουν διακρίσεις. Στο δεύτερο εδάφιο εισάγεται εξαίρεση στη βασική αυτή αρχή: Κατά τη χορήγηση αδειών χρήσης δικαιωμάτων που αφορούν σε επιγραμμικές υπηρεσίες οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δεν υποχρεούνται να χρησιμοποιούν ως προηγούμενο τους όρους χορήγησης αδειών χρήσης που έχουν συμφωνηθεί με έναν χρήστη, όταν ο χρήστης αυτός παρέχει ένα νέο είδος επιγραμμικής υπηρεσίας, το οποίο είναι διαθέσιμο στο κοινό της ΕΕ για λιγότερο από τρία έτη. Στο ψηφιακό περιβάλλον ζητείται τακτικά από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης να χορηγούν άδειες σχετικά με το ρεπερτόριό τους για νέες μορφές εκμετάλλευσης και επιχειρηματικά μοντέλα. Σε τέτοιες περιπτώσεις και με σκοπό να ενισχυθεί ένα περιβάλλον που ευνοεί την ανάπτυξη των αδειών αυτών, με την επιφύλαξη της εφαρμογής των κανόνων που προβλέπονται στο δίκαιο του ανταγωνισμού, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης πρέπει να διαθέτουν την απαιτούμενη ευελιξία, ώστε να παρέχουν άμεσα εξατομικευμένες άδειες για καινοτόμες επιγραμμικές υπηρεσίες. Αυτό, όμως, πρέπει να πραγματοποιείται χωρίς να δημιουργείται ο κίνδυνος οι όροι των αδειών αυτών να χρησιμοποιούνται ως προηγούμενο για τον καθορισμό των όρων άλλων ειδών αδειών. Με αυτόν τον τρόπο παρέχεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ευελιξία και μία περίοδος χάριτος, κατά την οποία μπορούν να πειραματιστούν, χωρίς στη συνέχεια να δεσμεύονται από τις

όποιες επιλογές τους. Η ευελιξία αυτή ισχύει μόνο για την περίπτωση των επιγραμμικών υπηρεσιών και δεν επεκτείνεται σε άλλες υπηρεσίες.

Στην παράγραφο 4 ορίζεται ότι για να λάβουν άδεια οι χρήστες υποβάλλουν αίτημα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Στο εδάφιο 2 της παραγράφου 4 ορίζεται ότι μετά την παραλαβή όλων των σχετικών πληροφοριών ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση από την υποβολή του αιτήματος χορηγεί την άδεια, εκτός εάν συντρέχει σπουδαίος λόγος άρνησης, τον οποίο και γνωστοποιεί εγγράφως στον χρήστη. Ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να αρνηθεί άδεια σε χρήστη, εάν, για παράδειγμα, ο τελευταίος έχει επανειλημμένα στο παρελθόν παραβιάσει τις συμβατικές του υποχρεώσεις με τον συγκεκριμένο οργανισμό. Αντίστοιχη ρύθμιση υπήρχε και στο καταργούμενο με το παρόν νομοθετικό πλαίσιο, στην παράγραφο 2 του άρθρου 56 ν. 2121/1993. Ο χρήστης μπορεί να υποβάλει καταγγελία στον ΟΠΙ σε περίπτωση άρνησης ή καθυστέρησης του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να χορηγήσει άδεια.

Η παράγραφος 5 εισάγει την υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να επικοινωνούν με τους χρήστες με ηλεκτρονικά μέσα.

Η παράγραφος 6 ενσωματώνει την παράγραφο 1 του άρθρου 35 της Οδηγίας και ρυθμίζει περιπτώσεις διαφορών μεταξύ χρηστών και οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και συγκεκριμένα τη διαφωνία ως προς το ύψος της αμοιβής. Η ρύθμιση της παραγράφου 6 υπήρχε και στην καταργούμενη με το παρόν διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 56 ν. 2121/1993. Διαφοροποιείται ωστόσο σε σχέση με αυτήν ως προς τον όρο που χρησιμοποιείται για τον καθορισμό του ποσού, το οποίο οφείλει να προκαταβάλει ο χρήστης σε περίπτωση που διαφωνεί με το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης.

Στην παράγραφο 7 ρυθμίζεται η περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993. Κατόπιν αίτησης του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης το Μονομελές Πρωτοδικείο, το οποίο δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει προσωρινά το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους πληρωμής της, και επιδικάζει προσωρινά το ήμισυ τουλάχιστον της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Στη συνέχεια αναφέρεται ότι και σε αυτήν την περίπτωση για να καταστεί οριστική η απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου εφαρμόζονται το δεύτερο και το τρίτο εδάφιο της προηγούμενης παραγράφου, δηλαδή το Μονομελές Πρωτοδικείο κατόπιν αίτησης του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή χρήστη προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και την επιδικάζει.

Στην παράγραφο 8, για λόγους διαφάνειας των συναλλαγών και εύρυθμης λειτουργίας της αγοράς, εισάγεται η υποχρέωση να εκτελούνται όλες οι συναλλαγές μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ή/και της ανεξάρτητης οντότητας του άρθρου 51

μέσω τραπεζικού συστήματος είτε με τη χρήση πιστωτικών καρτών είτε με απευθείας χρέωση τραπεζικών λογαριασμών.

Το **άρθρο 23** αφορά στα αμοιβολόγια των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και η παράγραφος 1 ενσωματώνει το τρίτο έως και το πέμπτο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 16 της Οδηγίας. Η παράγραφος 1 κωδικοποιεί τη σχετική νομολογία του ΔΕΕ για τις αμοιβές (βλ. ΔΕΕ υπόθεση C-395/97, (Tournier), Rec. 1989, σ. 2521, υπόθεση C-245/00, (NIS / SENA), Rec. 2003, σ. I-2151, υπόθεση C-52/07 (Kanal 5 and TV 4) Jur. 2008 σ. I-9275, ECJ, υπόθεση C-403/08 και C-429/08 (FAPL), Rec. 2011, σ. I-9083). Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι η έννοια του «εύλογου» στο άρθρο αυτό διαφέρει από την έννοια της «εύλογης αμοιβής» των άρθρων 18 και 49 του ν. 2121/1993. Η πρώτη αναφέρεται σε αμοιβή που είναι «λογική» ή «προσήκουσα» ('reasonable', όπως αναφέρει η Οδηγία), ενώ η δεύτερη αποδίδει τον αγγλικό όρο 'equitable'. Αναφορικά με τις υπηρεσίες που παρέχονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στον χρήστη θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνο η αξία των δικαιωμάτων αλλά και η προστιθέμενη αξία των υπηρεσιών των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης προς τους χρήστες.

Στην παράγραφο 2 εισάγεται η υποχρέωση που υπήρχε και στο καταργούμενο με το παρόν νομοθετικό πλαίσιο, στο πέμπτο εδάφιο της παραγράφου 3 του άρθρου 56 ν. 2121/1993 για την κατάρτιση αμοιβολογίου και για τη διαμόρφωσή του χωρίς αυθαιρεσία και χωρίς καταχρηστικές διακρίσεις με αντικειμενικά κριτήρια. Προβλέπεται, επίσης, η υποχρέωση δημοσιοποίησης του αμοιβολογίου και κάθε μεταβολής του στις ιστοσελίδες του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και του ΟΠΙ, στον οποίο κοινοποιούνται άμεσα. Η ανάρτηση του αμοιβολογίου είναι ιδιαίτερα σημαντική, αφού αποτελεί προϋπόθεση ισχύος του και πρέπει να γίνεται σε μηχαναγνώσιμο μορφότυπο, σε σταθερό σημείο απόθεσης και εφόσον είναι δυνατό να καθίσταται προσβάσιμο μέσω διασυνδέσεων προγραμματισμού εφαρμογών προκειμένου να μπορεί να εντοπιστεί από τον ενδιαφερόμενο άμεσα και να αποδίδει τις πληροφορίες του ως δεδομένα, εξαγωγή και επαναχρησιμοποίησιμα.

Η παράγραφος 3 ρυθμίζει το ζήτημα σύναψης συμβάσεων μεταξύ αντιπροσωπευτικών ενώσεων χρηστών και οργανισμών συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της αμοιβής, που ρυθμιζόταν στο καταργούμενο με το παρόν τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 3 του άρθρου 56 του ν. 2121/1993. Οι συλλογικές αυτές συμβάσεις και οι τροποποιήσεις αυτών δημοσιοποιούνται στις ιστοσελίδες των μερών και του ΟΠΙ για λόγους ενημέρωσης και διαφάνειας. Η ανάρτησή τους στην ιστοσελίδα του ΟΠΙ δεν σημαίνει ότι το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού ή ο ΟΠΙ φέρουν οποιαδήποτε ευθύνη ως προς το περιεχόμενο ή την ισχύ τους. Στο άρθρο 45 ρυθμίζεται μια ειδική κατηγορία συμβάσεων αναφορικά με τη δημόσια εκτέλεση μουσικής σε καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος και σε εμπορικά καταστήματα.

Τέλος, με τις παραγράφους 4 και 5, εισάγεται η δυνατότητα υπαγωγής σε διαιτησία των διαφορών μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και χρηστών, ως προς το ύψος της καταβλητέας από το χρήστη αμοιβής, όπως προβλέπεται και στις καταργούμενες με το παρόν παραγράφους 3 και 5 του άρθρου 56 του ν. 2121/1993.

Το **άρθρο 24** αφορά στις υποχρεώσεις των χρηστών για παροχή συγκεκριμένων πληροφοριών στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για τη χρήση έργων και αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 17 της Οδηγίας. Σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 33 του Προοιμίου της Οδηγίας, η εν λόγω υποχρέωση δεν θα πρέπει να ισχύει για τα φυσικά πρόσωπα που ενεργούν για σκοπούς που δεν περιλαμβάνονται στο πεδίο των εμπορικών, επιχειρηματικών, βιοτεχνικών ή επαγγελματικών δραστηριοτήτων τους και συνεπώς δεν εμπίπτουν στον ορισμό του χρήστη, σύμφωνα με την περίπτωση ιγ) του άρθρου 3. Οι πληροφορίες που απαιτούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης από τους χρήστες θα πρέπει να περιορίζονται στις απολύτως λογικές και αναγκαίες και σε αυτές που διαθέτουν οι χρήστες, προκειμένου να μπορούν οι οργανισμοί αυτοί να ασκούν τις αρμοδιότητές τους και κυρίως να εφαρμόσουν τα αμοιβολόγια, να εισπράξουν τα έσοδα από τα δικαιώματα και να καταβάλλουν τα ποσά στους δικαιούχους.

Για να υποβληθούν οι συγκεκριμένες πληροφορίες από τον χρήστη στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης χρησιμοποιείται ορισμένος μορφότυπος. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης διαμορφώνουν τον μορφότυπο λαμβάνοντας υπόψη υφιστάμενα βιομηχανικά πρότυπα. Στην ίδια κατηγορία χρήσης, ο μορφότυπος αυτός είναι ενιαίος και συνεπώς πρέπει να διαμορφώνεται με τη συνεργασία των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης που δραστηριοποιούνται σε αυτήν. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης έχουν υποχρέωση να αποστέλλουν το υπόδειγμα στον ΟΠΙ. Η μη χορήγηση πληροφοριών από τους χρήστες αποτελεί και ενδεχόμενο λόγο καθυστέρησης διανομής των δικαιωμάτων στους δικαιούχους. Για τον ίδιο λόγο ο μορφότυπος πρέπει να είναι απλός και περιεκτικός για την εύκολη συμπλήρωσή του από τους χρήστες. Η σοβαρότητα της υποχρέωσης αυτής των χρηστών προκύπτει και από τη δεύτερη παράγραφο, όπου προβλέπεται ότι σε περίπτωση μη τήρησής της, ο οργανισμός μπορεί να επιβάλλει αύξηση της οφειλόμενης αμοιβής ή να καταγγείλει τη σύμβαση με τον χρήστη.

Το **άρθρο 25** συνιστά ενσωμάτωση του άρθρου 18 της Οδηγίας. Η παράγραφος 1 ορίζει συγκεκριμένα τις πληροφορίες που πρέπει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να διαθέτει με οποιονδήποτε τρόπο κρίνει πρόσφορο σε κάθε δικαιούχο που του αναλογούν δικαιώματα ή στον οποίο κατέβαλε δικαιώματα για το προηγούμενο έτος χρήσης. Η υποχρέωση αυτή πραγματοποιείται μια φορά ετησίως και το αργότερο εννέα μήνες μετά το τέλος του έτους χρήσης, στο οποίο αφορούν. Η μόνη πληροφορία που επεκτείνεται και πέρα της συγκεκριμένης οικονομικής χρήσης είναι τα έσοδα που αναλογούν στον δικαιούχο και δεν έχουν καταβληθεί σε αυτόν (περίπτωση ζ) της παραγράφου 1).

Στις πληροφορίες (περιπτώσεις α' έως ζ') περιλαμβάνονται συγκεκριμένα και αναλυτικά οικονομικά στοιχεία (έσοδα από δικαιώματα που αναλογούν στον δικαιούχο και που του καταβλήθηκαν με αναλυτικά τα ποσά ανά κατηγορία εξουσίας και είδος χρήσης, η συγκεκριμένη περίοδος στην οποία πραγματοποιήθηκε η χρήση, στην οποία αντιστοιχούν τα αναλογούντα ποσά που αναγνωρίστηκαν και καταβλήθηκαν, υπό τον όρο της υποβολής αναφορών από τους χρήστες, καθώς και όλες οι κρατήσεις (έξοδα διαχείρισης και λοιπές κρατήσεις). Περιλαμβάνονται, επίσης, τα στοιχεία επικοινωνίας του δικαιούχου που χρησιμοποιεί ο οργανισμός για την ταυτοποίηση και τον εντοπισμό του, ώστε κάθε έτος να ελέγχει ο δικαιούχος την ορθότητά τους, προκειμένου να μη δημιουργείται πρόβλημα στην ανεύρεσή του.

Η προθεσμία αυτή των εννέα μηνών που προβλέπεται στην παράγραφο 1 δεν ισχύει για την παράγραφο 2, για το άρθρο 26 και για το άρθρο 37.

Στην παράγραφο 2, που εισάγει εξαίρεση στην παράγραφο 1, προβλέπεται ότι στην περίπτωση που ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης έχει ως μέλη οντότητες που είναι αρμόδιες για τη διανομή των εσόδων από τα δικαιώματα στους δικαιούχους θα πρέπει να παρέχει σε αυτές τις πληροφορίες της παραγράφου 1, εάν οι οντότητες αυτές δεν έχουν ήδη στην κατοχή τους τις πληροφορίες αυτές. Στη συνέχεια οι οντότητες αυτές δίνουν τις ως άνω πληροφορίες σε κάθε δικαιούχο που του αναλογούν δικαιώματα ή στον οποίο κατέβαλαν δικαιώματα το αργότερο εννέα μήνες μετά το τέλος του έτους χρήσης, εντός του οποίου προσδιόρισαν τα αναλογούντα έσοδα από τα δικαιώματα ή κατέβαλαν πληρωμές. Ως οντότητες νοούνται άλλοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και ενώσεις δικαιούχων, που εκπροσωπούν δικαιούχους ενώπιον άλλων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και οι οποίοι είναι μέλη των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης καθώς πληρούν τους όρους για την είσοδο μέλους.

Το άρθρο αυτό εφαρμόζεται και στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης.

Το **άρθρο 26** αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 19 της Οδηγίας. Στο πλαίσιο της διαφάνειας κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης διαθέτει ορισμένες πληροφορίες στους άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, των οποίων τα δικαιώματα διαχειρίζεται βάσει συμβάσεων εκπροσώπησης, μια φορά τον χρόνο και συγκεκριμένα εννέα μήνες μετά το τέλος κάθε έτους χρήσης. Στην περίπτωση αυτή που ρυθμίζεται στο παρόν άρθρο ο οργανισμός έχει την υποχρέωση να παρέχει τις πληροφορίες στον άλλο οργανισμό με ηλεκτρονικά μέσα, δεδομένου ότι πολύ πιθανόν οι δύο οργανισμοί να βρίσκονται σε διαφορετικές επικράτειες και με αυτόν τον τρόπο διευκολύνεται η μεταξύ τους επικοινωνία. Οι πληροφορίες περιλαμβάνουν συγκεκριμένα οικονομικά στοιχεία, πληροφορίες για τη χορήγηση ή μη αδειών σε σχέση με έργα και τις σχετικές με τη σύμβαση εκπροσώπησης αποφάσεις της γενικής συνέλευσης των μελών ή του εποπτικού συμβουλίου της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51.

Το **άρθρο 27** ενσωματώνει στην παράγραφο 1 το άρθρο 20 της Οδηγίας και ρυθμίζει την υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να παρέχουν σε άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, των οποίων τα δικαιώματα διαχειρίζονται βάσει συμβάσεων εκπροσώπησης, σε οποιονδήποτε δικαιούχο και σε οποιονδήποτε χρήστη, πληροφορίες αναφορικά με τα έργα, τα αντικείμενα προστασίας που εκπροσωπούν και τις αντίστοιχες επικράτειες που καλύπτονται. Αν τα έργα ή τα αντικείμενα προστασίας δεν μπορούν να προσδιοριστούν λόγω της δραστηριότητας του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, ο τελευταίος παρέχει πληροφορίες σχετικά με τους τύπους των έργων ή των αντικειμένων προστασίας και τα δικαιώματα και τις σχετικές επικράτειες που καλύπτει. Κάθε χρήστης, ο οποίος ενδιαφέρεται να συνάψει σύμβαση με τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, χρήστης μπορεί να ζητήσει αυτές τις πληροφορίες, αφού μπορεί να είναι καθοριστικές για την απόφασή του να λάβει ή όχι άδεια χρήσης από τον εν λόγω οργανισμό.

Το αίτημα πρέπει να είναι αιτιολογημένο, για να προστατευθούν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης από καταχρηστικές αξιώσεις για παροχή πληροφοριών.

Η παράγραφος 2 ορίζει ότι η υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της παραγράφου 1 υφίσταται και στο πλαίσιο της διενέργειας καλόπιστης επιμελούς αναζήτησης από τους φορείς χρήσης ορφανών έργων για την ταυτοποίηση και τον εντοπισμό των δικαιούχων σύμφωνα με τις παραγράφους 1 και 6 του άρθρου 27Α του ν. 2121/1993.

Το άρθρο αυτό εφαρμόζεται και στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης.

Το **άρθρο 28** αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 21 της Οδηγίας και αφορά στη δημοσιοποίηση πληροφοριών από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης στην ιστοσελίδα του. Η υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να δημοσιοποιούν τις πληροφορίες που αναφέρονται στο εν λόγω άρθρο πηγάζει από τη δυνατότητα που παρέχει το νέο νομοθετικό πλαίσιο στους δικαιούχους να παρακολουθούν και να συγκρίνουν τις αντίστοιχες υπηρεσίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης.

Στην παράγραφο 2 αναφέρονται ρητώς ποιες πληροφορίες πρέπει να αναρτά ένας οργανισμός συλλογικής προστασίας στην ιστοσελίδα του.

Στην παράγραφο 3 προβλέπεται ο μορφότυπος των πληροφοριών, που πρέπει να παρέχονται σε σταθερό σημείο απόθεσης για να είναι ευκόλως προσβάσιμες και εξαγώγιμες και η διαρκής επικαιροποίησή τους λόγω της ιδιαίτερης σημασίας τους για την ενημέρωση των ενδιαφερομένων.

Οι περιπτώσεις α', β', γ', στ', ζ' και η' της παραγράφου 1 και η παράγραφος 3 του άρθρου 28 εφαρμόζονται και στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης.

Το **άρθρο 29** αφορά στην ετήσια έκθεση διαφάνειας και ενσωματώνει το άρθρο 22 της Οδηγίας. Προκειμένου να μπορούν οι δικαιούχοι, οι χρήστες και άλλοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να παρακολουθούν και να συγκρίνουν τις αντίστοιχες υπηρεσίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, οι οργανισμοί αυτοί πρέπει να δημοσιεύουν ετήσια έκθεση διαφάνειας με συγκρίσιμες και ελεγμένες οικονομικές πληροφορίες για τις δραστηριότητές τους. Η δημοσίευση πρέπει να πραγματοποιείται το αργότερο οκτώ μήνες μετά το τέλος κάθε φορολογικού έτους.

Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης πρέπει να δημοσιοποιούν, επίσης, ετήσια ειδική έκθεση, η οποία αποτελεί μέρος της ετήσιας έκθεσης διαφάνειας, σχετικά με τη χρήση των ποσών που δαπανήθηκαν για κοινωνικές, πολιτιστικές και εκπαιδευτικές υπηρεσίες. Οι πληροφορίες που αποτελούν περιεχόμενο της ετήσιας έκθεσης διαφάνειας μπορούν να περιλαμβάνονται σε χωριστή έκθεση ή σε άλλα έγγραφα, για παράδειγμα, ως μέρος των ετήσιων οικονομικών καταστάσεών τους. Σε κάθε περίπτωση, όμως, θα πρέπει να είναι ευδιάκριτες όλες οι απαιτούμενες πληροφορίες και να περιλαμβάνονται χωριστά.

Οι οικονομικές πληροφορίες σύμφωνα με την παράγραφο 3 ελέγχονται από ορκωτούς ελεγκτές λογιστές και η έκθεσή τους περιλαμβάνεται εξ ολοκλήρου στην ετήσια έκθεση διαφάνειας, η οποία αναρτάται και παραμένει στην ιστοσελίδα του οργανισμού για πέντε έτη (τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 1). Αυτή η έκθεση εγκρίνεται από τη γενική συνέλευση μελών σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 9 ή από το εποπτικό συμβούλιο της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης του άρθρου 51 αντίστοιχα.

Τέλος, στην παράγραφο 4 προβλέπεται προς άρση αμφιβολιών ότι η δημοσίευση της ετήσιας έκθεσης διαφάνειας και η τήρηση των σχετικών διαδικασιών δεν αποτελεί λόγο μη εφαρμογής άλλων νόμων σχετικά με την οικονομική διαχείριση και τον έλεγχο των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ανάλογα με τη νομική μορφή τους.

Το **άρθρο 30** ενσωματώνει το παράρτημα της Οδηγίας που αφορά στις πληροφορίες που πρέπει να περιλαμβάνονται στην ετήσια έκθεση διαφάνειας. Στην παράγραφο 1 προβλέπεται συνολικά το περιεχόμενο της ετήσιας έκθεσης διαφάνειας, το οποίο περιλαμβάνει:

1) Οικονομικά στοιχεία και συγκεκριμένα:

α) τις οικονομικές καταστάσεις (περίπτωση α' της παραγράφου 1),

β) τα ποσά που δόθηκαν ως αμοιβές και ως παροχές στα μέλη του διοικητικού και εποπτικού συμβουλίου, στον γενικό διευθυντή και στους άλλους διευθυντές (περίπτωση στ' της παραγράφου 1), και γ' τις οικονομικές πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 2 (περίπτωση ζ' της παραγράφου 1).

2) Μη οικονομικά στοιχεία, όπως η έκθεση για τις δραστηριότητες του φορολογικού έτους (περιπτώσεις β' έως και ε' της παραγράφου 1) και

3) Την ειδική έκθεση διαφάνειας (περίπτωση η' της παραγράφου 1), το περιεχόμενο της οποίας ρυθμίζεται στην παράγραφο 3.

Σχετικά με τις πληροφορίες που αναφέρονται στην περίπτωση ε' της παραγράφου 1, σκοπός του νόμου είναι να παρέχει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης έναν κατάλογο ονομάτων αυτών των οντοτήτων που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτόν (π.χ. επωνυμία, αριθμό μητρώου, διεύθυνση και οποιοδήποτε άλλο στοιχείο ταυτοποίησης), καθώς και πληροφορίες σχετικά με το καθεστώς ιδιοκτησίας ή ελέγχου.

Η παράγραφος 2, η οποία προσδιορίζει το περιεχόμενο της περίπτωσης ζ' της παραγράφου 1, αναφέρει με λεπτομέρεια τις οικονομικές πληροφορίες που πρέπει να περιλαμβάνονται στην ετήσια έκθεση διαφάνειας: έσοδα από δικαιώματα και από επένδυση δικαιωμάτων, το κόστος διαχείρισης δικαιωμάτων και άλλων υπηρεσιών, τα ποσά που οφείλονται στους δικαιούχους και πληροφορίες σε σχέση με άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης.

Σε πολλές περιπτώσεις στην παράγραφο 2 το σχέδιο νόμου απαιτεί την περιγραφή οικονομικών πληροφοριών διακρίνοντάς τις ανά κατηγορία εξουσιών και είδος χρήσης.

Παραδείγματα κατηγοριών εξουσιών είναι τα ακόλουθα: Παρουσίαση στο κοινό, καλωδιακή μετάδοση, ραδιοτηλεοπτική μετάδοση και αναμετάδοση, η εξουσία να καθιστούν οι δικαιούχοι τα έργα προσιτά στο κοινό, αναπαραγωγή (αποκλειστικό δικαίωμα), διανομή, ιδιωτική αναπαραγωγή, εξουσία δανεισμού και εκμίσθωσης, κ.ο.κ.

Παραδείγματα ειδών χρήσης σε σχέση με τις πολυεδαφικές άδειες αποτελούν η τηλεόραση, το ραδιόφωνο, η ρευστάωση δεδομένων συνεχούς ροής (online streaming) (συμπεριλαμβανομένης της μετάδοσης μέσω διαδικτύου (webcasting)), το «κατέβασμα από το διαδίκτυο» (online download), ο κινηματογράφος, η δημόσια εκτέλεση, το θέατρο, οι ζωντανές εκτελέσεις κ.ά.

Παραδείγματα χρήσεων για οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης παραγωγών και εκτελεστών ερμηνευτών καλλιτεχνών είναι η τηλεόραση, το ραδιόφωνο, η δημόσια εκτέλεση, η επιγραμμική ροή δεδομένων (online streaming) (συμπεριλαμβανομένης της ταυτόχρονης μετάδοσης (simulcasting) και της μετάδοσης μέσω διαδικτύου (webcasting)).

Οι πόροι της υποπερίπτωσης δδ' της περίπτωσης β' της παραγράφου 2 που χρησιμοποιούνται για την κάλυψη δαπανών μπορεί να είναι, για παράδειγμα, τα μη διανεμητέα ποσά ή οι κρατήσεις. Στην υποπερίπτωση δδ' της περίπτωσης δ' της παραγράφου 2 περιλαμβάνονται όλες οι περιπτώσεις, στις οποίες βάσει συμβάσεων εκπροσώπησης οι οργανισμοί συλλογικής

διαχείρισης προβαίνουν σε απευθείας καταβολή δικαιωμάτων στους δικαιούχους άλλων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, συμπεριλαμβανομένης της περίπτωσης της παραγράφου 3 του άρθρου 37.

Η παράγραφος 3 εξειδικεύει το περιεχόμενο της ειδικής έκθεσης, όπως αναφέρεται στην περίπτωση η' της παραγράφου 1. Στην έκθεση αυτή αναφέρονται αναλυτικά τα ποσά που δαπανώνται για κοινωνικές, πολιτιστικές και εκπαιδευτικές υπηρεσίες, καθώς και η επεξήγηση της χρήσης των ποσών και των αποδεκτών τους.

Το **άρθρο 31** ενσωματώνει το άρθρο 10 της Οδηγίας και αφορά στις υποχρεώσεις των προσώπων που διαχειρίζονται τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης.

Για λόγους χρηστής διαχείρισης τα διοικητικά στελέχη ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης θα πρέπει να είναι ανεξάρτητα. Για τον λόγο αυτόν τα πρόσωπα που διαχειρίζονται τις επιχειρηματικές δραστηριότητες (όπως και τα μέλη του εποπτικού συμβουλίου σύμφωνα με το άρθρο 10) θα πρέπει να δηλώνουν πριν από την ανάληψη των καθηκόντων τους και, στη συνέχεια σε ετήσια βάση, οποιαδήποτε συμφέροντα στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, κατά πόσο υπάρχουν πραγματικές ή δυνητικές συγκρούσεις μεταξύ των συμφερόντων τους και των συμφερόντων του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, όπως και τα ποσά που τους κατέβαλε ο οργανισμός, ως αμοιβή, αποζημίωση ή ως έσοδα από δικαιώματα και άλλες παροχές. Άλλα είδη παροχών, όπως αυτές αναφέρονται στην παράγραφο 2 του άρθρου 31, είναι μεταξύ άλλων η ημερήσια αποζημίωση και τα έξοδα μετακίνησης στο πλαίσιο της διαχείρισης που ασκεί ο οργανισμός.

Στο **άρθρο 32** προβλέπεται ότι οι ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης, με εξαίρεση αυτές του άρθρου 51, δεν μπορούν να διαχειρίζονται δικαιώματα που υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση και δεν ισχύουν σε αυτές τα τεκμήρια του άρθρου 7.

Οι παράγραφοι 2 και 3 προβλέπουν ειδικές διατάξεις για τις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης, που έχουν τη μορφή ανώνυμης εταιρείας.

Η παράγραφος 4 αφορά την υποχρέωση των ανεξάρτητων οντοτήτων διαχείρισης να υποβάλουν πληροφορίες στον ΟΠΙ.

Η παράγραφος 5 αφορά προϋποθέσεις εισόδου μιας ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης σε οργανισμό συλλογικής διαχείρισης.

Τα **άρθρα 33 και επόμενα** ενσωματώνουν τον Τίτλο III της Οδηγίας (άρθρα 23 έως 32). Εφαρμόζονται μόνο στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που διαχειρίζονται επιγραμμικά δικαιώματα δημιουργών επί μουσικών έργων σε πολυεδαφική βάση. Καλύπτει

τόσο την ταυτόχρονη μετάδοση (simulcasting) όσο και τη μετάδοση μέσω διαδικτύου (webcasting).

Οι πάροχοι επιγραμμικών υπηρεσιών, στις οποίες γίνεται χρήση μουσικών έργων, όπως μουσικές υπηρεσίες που επιτρέπουν στους καταναλωτές να «κατεβάζουν» μουσική (download) ή να την ακούν σε συνεχή ροή (streaming), καθώς και άλλες υπηρεσίες που παρέχουν πρόσβαση σε ταινίες ή παιχνίδια, όπου η μουσική αποτελεί σημαντικό στοιχείο, πρέπει πρώτα να αποκτούν το δικαίωμα χρήσης των έργων αυτών. Όσον αφορά στους δημιουργούς, πρόκειται για το αποκλειστικό δικαίωμα αναπαραγωγής και το αποκλειστικό δικαίωμα παρουσίας στο κοινό των μουσικών έργων. Η διαχείριση των δικαιωμάτων αυτών μπορεί να γίνεται από τους ίδιους τους μεμονωμένους δικαιούχους, όπως τους δημιουργούς ή τους εκδότες μουσικών έργων ή από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Συχνά η διαχείριση της αναπαραγωγής και της παρουσίας στο κοινό των δικαιωμάτων των δημιουργών ασκείται από διαφορετικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Επιπλέον, υπάρχουν περιπτώσεις, κατά τις οποίες περισσότεροι δικαιούχοι έχουν δικαιώματα επί του ίδιου έργου και ενδέχεται να έχουν εξουσιοδοτήσει διαφορετικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης να χορηγούν άδειες στα αντίστοιχα μερίδια των δικαιωμάτων τους επί του έργου. Με την παρούσα ρύθμιση προβλέπονται οι βασικές προϋποθέσεις παροχής από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συλλογικών πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικά δικαιώματα δημιουργών δημιουργών επί μουσικών έργων τους, αποσκοπώντας στη διευκόλυνση, βελτίωση, απλούστευση και επιτάχυνση απόκτησης των αδειών για τα δικαιώματα αυτά.

Για τη μουσική στο διαδίκτυο, όπου ο κανόνας εξακολουθεί να είναι η συλλογική διαχείριση των δικαιωμάτων του δημιουργού ανά επικράτεια, μέσω του παρόντος κεφαλαίου δημιουργήθηκαν οι συνθήκες που ευνοούν τις πλέον αποτελεσματικές πρακτικές αδειοδότησης σε ένα ολοένα αυξανόμενο διασυνοριακό πλαίσιο. Εξάλλου η ανάπτυξη των νόμιμων επιγραμμικών υπηρεσιών μουσικής συμβάλλει στην καταπολέμηση των παραβιάσεων των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας στο διαδίκτυο.

Ειδικότερα, το **άρθρο 33** αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 24 της Οδηγίας.

Σύμφωνα με την παράγραφο 1 απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να χορηγεί πολυεδαφικές άδειες για επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων είναι η αποδεδειγμένα επαρκής ικανότητά του να επεξεργάζεται ηλεκτρονικά, αποτελεσματικά και με διαφανή τρόπο τα στοιχεία που απαιτούνται για τη χορήγηση αδειών και τη διαχείριση των δικαιωμάτων. Η παρακολούθηση της χρήσης του ρεπερτορίου διεξάγεται για τις ανάγκες τιμολόγησης και διανομής των ποσών στους δικαιούχους και ως εκ τούτου δεν θέτει ζητήματα παραβίασης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

Στην παράγραφο 2 αναφέρεται ο τρόπος με τον οποίο διαπιστώνονται οι προϋποθέσεις της διάταξης αυτής και ειδικότερα της επαρκούς ικανότητας χορήγησης πολυεδαφικών αδειών. Για τον σκοπό αυτό ο ΟΠΙ, κατόπιν απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, μπορεί μετά από προσκόμιση των στοιχείων που κρίνει απαραίτητα, να διαπιστώσει κατά πόσο υφίσταται η εν λόγω ικανότητα, ώστε να διασφαλίζεται η αποτελεσματική και με διαφανή τρόπο ηλεκτρονική επεξεργασία των δεδομένων της παραγράφου. 1.

Η παράγραφος 3 ενσωματώνει την παράγραφο 2 του άρθρου 24 της Οδηγίας και περιλαμβάνει ενδεικτικά κριτήρια για την ικανότητα των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να χορηγούν πολυεδαφικές άδειες σύμφωνα με την παράγραφο 1. Ένα από αυτά είναι η χρήση μοναδικών αναγνωριστικών κωδικών για την ταυτοποίηση των δικαιούχων και τον προσδιορισμό των μουσικών έργων. Κριτήριο αποτελεί και η ικανότητα του οργανισμού να προσδιορίζει με ακρίβεια τα μουσικά έργα, τα δικαιώματα και τους αντίστοιχους δικαιούχους που εκπροσωπεί σε σχέση με τις επικράτειες που δραστηριοποιείται. Τέλος, κριτήριο αποτελεί και η ικανότητα του οργανισμού να κάνει χρήση κατάλληλων μέσων έγκαιρου και αποτελεσματικού εντοπισμού και εξάλειψης τυχόν ασυνεπειών στα δεδομένα που βρίσκονται στην κατοχή άλλων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης που χορηγούν πολυεδαφικές άδειες.

Η παράγραφος 4 ορίζει ότι στα μουσικά έργα περιλαμβάνονται οι στίχοι και η μουσική που περιέχεται σε οπτικοακουστικά έργα αλλά όχι τα μουσικά έργα σε μορφή παρτιτούρας, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 40 του Προοιμίου της Οδηγίας.

Το άρθρο 34 συνιστά ενσωμάτωση του άρθρου 25 της Οδηγίας.

Η παράγραφος 1 προβλέπει ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που χορηγούν πολυεδαφικές άδειες παρέχουν με ηλεκτρονικά μέσα στους πάροχους επιγραμμικών υπηρεσιών, στους δικαιούχους και στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης τις πληροφορίες που χρειάζονται για να εξακριβώνουν το ρεπερτόριο που εκπροσωπούν οι οργανισμοί κατόπιν δεόντως αιτιολογημένου αιτήματος.

Η διαθεσιμότητα ακριβών και ολοκληρωμένων πληροφοριών σχετικά με τα μουσικά έργα και τα δικαιώματα, τα οποία εξουσιοδοτείται να εκπροσωπεί κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης σε συγκεκριμένη επικράτεια είναι καθοριστικής σημασίας για μια αποτελεσματική και διαφανή διαδικασία αδειοδότησης, για τη μετέπειτα επεξεργασία των αναφορών των χρηστών και τη σχετική τιμολόγηση των παρεχόμενων υπηρεσιών, καθώς και για τη διανομή των οφειλόμενων ποσών. Για τον λόγο αυτό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που χορηγούν πολυεδαφικές άδειες για μουσικά έργα θα πρέπει να είναι σε θέση να επεξεργάζονται τέτοιου είδους λεπτομερή στοιχεία με ταχύτητα και ακρίβεια.

Στην παράγραφο 2 προβλέπεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης μπορούν να λάβουν μέτρα για να προστατεύσουν την ακρίβεια και την ακεραιότητα των δεδομένων τους, για να

ελέγξουν την επαναχρησιμοποίησή τους, καθώς και για να προστατεύσουν τις εμπορικά ευαίσθητες πληροφορίες.

Με το **άρθρο 35** ενσωματώνεται το άρθρο 26 της Οδηγίας.

Για να διασφαλιστεί ότι τα δεδομένα σχετικά με το μουσικό ρεπερτόριο που επεξεργάζονται είναι όσο το δυνατόν ακριβέστερα, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που χορηγούν πολυεδαφικές άδειες για μουσικά έργα θα πρέπει να επικαιροποιούν τις βάσεις δεδομένων τους. Θα πρέπει να διαθέτουν για τον λόγο αυτόν μηχανισμούς, οι οποίοι θα δίνουν τη δυνατότητα στους παρόχους επιγραμμικών υπηρεσιών, στους δικαιούχους και σε άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, να ζητούν διόρθωση των δεδομένων που αναφέρονται στην παράγραφο 3 του άρθρου 33. Επειδή η Οδηγία 95/46/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 24ης Οκτωβρίου 1995 για την προστασία των φυσικών προσώπων έναντι της επεξεργασίας δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και για την ελεύθερη κυκλοφορία των δεδομένων αυτών χορηγεί σε κάθε πρόσωπο, στο οποίο αναφέρονται τα δεδομένα, το δικαίωμα να ζητήσει τη διόρθωση, τη διαγραφή ή το κλείδωμα των ανακριβών ή ελλιπών στοιχείων, προβλέπεται στο τρίτο εδάφιο της παραγράφου 1 διόρθωση χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση κάθε ανακριβούς πληροφορίας ή δεδομένων. Αυτοί οι μηχανισμοί διόρθωσης αναρτώνται στην ιστοσελίδα του οργανισμού (βλ. περίπτωση ιε) της παραγράφου 1 του άρθρου 28).

Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης πρέπει, επίσης, να διαθέτουν στους δικαιούχους τους (συμπεριλαμβανομένων αυτών του άρθρου 40) τη δυνατότητα να υποβάλλουν ηλεκτρονικά πληροφορίες σχετικά με τα έργα, τα δικαιώματα και τις επικράτειες. Στην παράγραφο 2 ορίζεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης πρέπει να προβλέπουν τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων για την υποβολή πληροφοριών από τους δικαιούχους (έργα, δικαιώματα επί των έργων και επικράτειες). Στο μέτρο του δυνατού οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης για την ηλεκτρονική υποβολή λαμβάνουν υπόψη τυχόν προαιρετικά βιομηχανικά πρότυπα ή πρακτικές που αναπτύσσονται σε διεθνές ή σε ενωσιακό επίπεδο και αφορούν στην ανταλλαγή δεδομένων και επιτρέπουν τον καθορισμό έργου, δικαιωμάτων και επικρατειών.

Στην παράγραφο 3 προβλέπεται ότι σε περίπτωση που οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δίνει εντολή σε άλλον οργανισμό να χορηγεί πολυεδαφικές άδειες για επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων στο πλαίσιο των άρθρων 38 και 39, ο οργανισμός που λαμβάνει την εξουσιοδότηση έχει υποχρέωση να παρέχει στους δικαιούχους του εξουσιοδοτούμενου οργανισμού τα μέσα για ηλεκτρονική υποβολή πληροφοριών της παραγράφου 2, εκτός αν συμφωνηθεί διαφορετικά.

Το **άρθρο 36** αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 27 της Οδηγίας.

Η παράγραφος 1 προβλέπει την παρακολούθηση της χρήσης των σχετικών δικαιωμάτων από τους παρόχους, η οποία πρέπει να πραγματοποιείται μόνο για τις ανάγκες της τιμολόγησης και διανομής των εσόδων και ως εκ τούτου δεν θέτει ζητήματα παραβίασης δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα.

Προκειμένου για τη βελτίωση της αποδοτικότητας των υπηρεσιών των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης που χορηγούν πολυεδαφικές άδειες και λόγω της φύσης των δικαιωμάτων που διαχειρίζονται, προβλέπεται η υποβολή αναφορών από τους παρόχους για την πραγματική χρήση των έργων με ηλεκτρονικά μέσα. Επίσης, με ηλεκτρονικά μέσα πραγματοποιείται από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης η τιμολόγηση των παρόχων. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις προβλέπεται ότι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης προσφέρει στους παρόχους τη χρήση τουλάχιστον ενός μορφότυπου που λαμβάνει υπόψη προαιρετικά πρότυπα ή πρακτικές.

Αν οι πάροχοι δεν χρησιμοποιούν για την υποβολή αναφοράς το βιομηχανικό πρότυπο που προσφέρει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αλλά άλλο κλειστό μορφότυπο, τότε ο οργανισμός μπορεί να αρνηθεί να αποδεχθεί την υποβολή αναφοράς, ενώ οι πάροχοι δεν μπορούν να αρνηθούν να αποδεχθούν το τιμολόγιο. Ωστόσο οι πάροχοι σύμφωνα με την παράγραφο 5 πρέπει να έχουν τη δυνατότητα βάσει κατάλληλων μηχανισμών που θα τους παρέχει ο οργανισμός να αμφισβητούν την ορθότητα του τιμολογίου.

Η χρήση κατάλληλων τεχνικών μέσων αποσκοπεί στον περιορισμό τυχόν επιπρόσθετου διοικητικού φόρτου των παρόχων επιγραμμικών υπηρεσιών.

Στην παράγραφο 4 η τιμολόγηση των παρόχων από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συνδέεται χρονικά με την υποβολή αναφοράς από τους παρόχους σχετικά με την πραγματική χρήση των έργων και πραγματοποιείται χωρίς καθυστέρηση μετά από αυτήν. Καθυστέρηση μπορεί ενδεχομένως να δικαιολογηθεί μόνο για λόγους που οφείλονται στον πάροχο. Στο δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 4 προβλέπεται ότι η συχνότητα της υποβολής της αναφοράς σχετικά με την πραγματική χρήση των έργων καθορίζεται μεν συμβατικά αλλά σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να πραγματοποιείται τουλάχιστον δύο φορές τον χρόνο. Συνεπώς, ενώ υπάρχει η δυνατότητα συμβατικού καθορισμού του ζητήματος, περιέχεται ταυτόχρονα ένα ελάχιστο όριο συχνότητας ως ασφαλιστική δικλείδα για τους οργανισμούς. Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται η δυνατότητα στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης να έχουν ακριβή εικόνα για την επιγραμμική χρήση του ρεπερτορίου τους εντός του έτους προκειμένου να μπορούν να προβαίνουν σε δίκαιες κατανομές.

Το **άρθρο 37** αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 28 της Οδηγίας και ρυθμίζει την υποχρέωση διανομής στους δικαιούχους των αμοιβών τους. Η διανομή πρέπει να γίνεται με ακρίβεια και χωρίς καθυστέρηση μετά την υποβολή αναφοράς σχετικά με την πραγματική χρήση του έργου αλλά δεν υπάρχει προβλεπόμενο χρονικό όριο, όπως στην περίπτωση της παραγράφου

2 του άρθρου 19. Σε κάθε περίπτωση εισάγεται εξαίρεση στην έγκαιρη πληρωμή, εάν αυτό δεν είναι δυνατόν για λόγους που οφείλονται στον πάροχο.

Παράλληλα στην παράγραφο 2 εισάγεται υποχρέωση των οργανισμών κάθε φορά που πραγματοποιούν πληρωμές στους δικαιούχους να τους παρέχουν συγκεκριμένες πληροφορίες, όπως πληροφορίες σχετικά με την περίοδο κατά την οποία έγιναν οι χρήσεις και τις σχετικές επικράτειες. Επίσης, στις πληροφορίες αυτές περιλαμβάνονται και τα ποσά που εισπράττονται, οι κρατήσεις που πραγματοποιούνται και τα ποσά που διανέμονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης σε σχέση με κάθε μουσικό έργο και κάθε πάροχο.

Σύμφωνα με την παράγραφο 3 όταν ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δίνει εντολή σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης να χορηγεί πολυεδαφικές άδειες για επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων σύμφωνα με τα άρθρα 38 και 39, ο εξουσιοδοτούμενος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης διανέμει τα ποσά που αναφέρονται στην παράγραφο 1 με ακρίβεια και χωρίς καθυστέρηση και παρέχει στον εξουσιοδοτούμενο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης τις πληροφορίες που αναφέρονται στην παράγραφο 2. Ο εξουσιοδοτών οργανισμός συλλογικής διαχείρισης είναι αρμόδιος για τη μετέπειτα διανομή των ποσών αυτών και την παροχή των σχετικών πληροφοριών στους δικαιούχους, εκτός εάν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συμφωνήσουν διαφορετικά.

Τέλος, στην παράγραφο 4 προβλέπεται ότι οι παράγραφοι 5 έως 8 του άρθρου 19 που αφορούν στα μη διανεμητέα ποσά εφαρμόζονται και στο παρόν άρθρο.

Το άρθρο 38 ενσωματώνει το άρθρο 29 της Οδηγίας.

Η συγκέντρωση διαφορετικών μουσικών ρεπερτορίων για χορήγηση πολυεδαφικών αδειών διευκολύνει τη διαδικασία αδειοδότησης και ενισχύει την πολιτιστική ποικιλομορφία, καθιστώντας στην αγορά πολυεδαφικών αδειών διαθέσιμα όλα τα ρεπερτόρια. Ταυτόχρονα συμβάλλει στη μείωση του αριθμού των συναλλαγών, τις οποίες πρέπει να διενεργεί ένας πάροχος επιγραμμικής υπηρεσίας, προκειμένου να προσφέρει υπηρεσίες. Η εν λόγω συγκέντρωση των ρεπερτορίων διευκολύνει την ανάπτυξη νέων επιγραμμικών υπηρεσιών και οδηγεί στη μείωση του κόστους συναλλαγής, από την οποία επωφελούνται οι καταναλωτές. Κατά συνέπεια, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που δεν προτίθενται ή δεν είναι σε θέση να χορηγούν απευθείας πολυεδαφικές άδειες στο μουσικό ρεπερτόριό τους πρέπει να ενθαρρύνονται σε εθελοντική βάση να αναθέτουν σε άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης τη διαχείριση του ρεπερτορίου τους κατά τρόπο που δεν εισάγει διακρίσεις. Για τον λόγο αυτόν προβλέπεται στην παράγραφο 1 ότι όλες οι συμβάσεις εκπροσώπησης μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, στις οποίες προβλέπεται η χορήγηση πολυεδαφικών αδειών, πρέπει να συνάπτονται σε μη αποκλειστική βάση. Η μη αποκλειστικότητα δεν περιορίζει ούτε τις επιλογές των χρηστών που αναζητούν πολυεδαφικές

άδειες αλλά ούτε και αυτές των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης που αναζητούν υπηρεσίες διαχείρισης του ρεπερτορίου τους σε πολυεδαφική βάση.

Κάθε σύμβαση με την οποία ένας οργανισμός συλλογικής διαχείρισης αναθέτει σε άλλον οργανισμό ή οργανισμούς τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών στο δικό του μουσικό ρεπερτόριο για επιγραμμική χρήση δεν πρέπει να αποτρέπει τον πρώτο οργανισμό (τον εξουσιοδοτούντα) από τη συνέχιση χορήγησης αδειών μόνο στην ελληνική επικράτεια για το δικό του ρεπερτόριο και για κάθε άλλο ρεπερτόριο, το οποίο ενδέχεται να έχει εξουσιοδοτηθεί να εκπροσωπεί στην εν λόγω επικράτεια, σύμφωνα και με την αιτιολογική σκέψη 46 του Προοιμίου της Οδηγίας.

Είναι σημαντικό τα μέλη των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να γνωρίζουν τους όρους βάσει των οποίων οι οργανισμοί διαχειρίζονται τα επιγραμμικά τους δικαιώματα. Για τον λόγο αυτόν προβλέπεται στην παράγραφο 2 ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης πρέπει να παρέχουν στα μέλη τους επαρκείς πληροφορίες για τους κύριους όρους κάθε συμφωνίας, βάσει της οποίας ανατίθεται σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης η εκπροσώπηση των επιγραμμικών δικαιωμάτων των μελών αυτών σε μουσικά έργα με σκοπό τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών.

Τέλος, στην παράγραφο 3 προβλέπεται ότι ο εξουσιοδοτούμενος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης ενημερώνει τον οργανισμό που τον εξουσιοδοτεί για τους κύριους όρους βάσει των οποίων χορηγείται άδεια για τα επιγραμμικά δικαιώματα του τελευταίου. Στην περίπτωση αυτή, όπως και σε εκείνη της προηγούμενης παραγράφου, πρόκειται απλώς για ενημέρωση δεδομένου ότι ο εξουσιοδοτών δεν μπορεί να διαμορφώσει τους όρους της σύμβασης. Η υποχρέωση ενημέρωσης υφίσταται και πριν από τη σύναψη της σύμβασης.

Το **άρθρο 39** ενσωματώνει το άρθρο 30 της Οδηγίας.

Η παράγραφος 1 εισάγει την υποχρέωση κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης που χορηγεί ή προστίθεται να χορηγήσει πολυεδαφικές άδειες να συμφωνεί να εκπροσωπεί το ρεπερτόριο οποιουδήποτε άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης που αποφασίζει να μην το πράξει απευθείας. Για να διασφαλιστεί ότι η απαίτηση αυτή δεν είναι δυσανάλογη και ότι δεν βαίνει πέραν του αναγκαίου, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, στον οποίο απευθύνεται το αίτημα, υποχρεούται να αποδεχθεί την εκπροσώπηση μόνο σε περίπτωση που το αίτημα αφορά σε κατηγορίες επιγραμμικών δικαιωμάτων, τις οποίες διαχειρίζεται και ο ίδιος. Ο οργανισμός πρέπει να απαντά εγγράφως στο αίτημα χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση. Αν η απάντηση είναι αρνητική, πρέπει να είναι επαρκώς αιτιολογημένη σύμφωνα με την παράγραφο 2.

Για την προστασία των συμφερόντων των δικαιούχων του εξουσιοδοτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και για τη διασφάλιση της ισότιμης πρόσβασης στην αγορά των

μικρών και λιγότερο γνωστών ρεπερτορίων, κρίθηκε σημαντικό η διαχείριση του ρεπερτορίου του εξουσιοδοτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να πραγματοποιείται υπό τους ίδιους όρους που ισχύουν για το ρεπερτόριο του εξουσιοδοτούμενου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 3. Εξάιρεση από την εφαρμογή των ίδιων όρων προβλέπεται μόνο για τα έξοδα διαχείρισης και για τις πληροφορίες του ρεπερτορίου (παράγραφοι 5 και 6).

Επίσης, για τον ίδιο λόγο η παράγραφος 4 προβλέπει ότι οι προσφορές που απευθύνει ο εξουσιοδοτούμενος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης στους παρόχους επιγραμμικών υπηρεσιών πρέπει να περιλαμβάνουν και το ρεπερτόριο του εξουσιοδοτούντος οργανισμού συλλογικής διαχείρισης.

Η παράγραφος 5 συνιστά μια ειδικότερη διάταξη σε σχέση με την παράγραφο 3 του άρθρου 18 αναφορικά με τα έξοδα διαχείρισης. Τα έξοδα διαχείρισης που χρεώνονται από τον εξουσιοδοτούμενο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης πρέπει να είναι εύλογα σε σχέση με τις περιστάσεις.

Τέλος, στην παράγραφο 6 προβλέπεται η υποχρέωση του οργανισμού που αιτείται να εκπροσωπηθεί από άλλον οργανισμό να παρέχει τις σχετικές πληροφορίες αναφορικά με το μουσικό ρεπερτόριο στον οργανισμό στον οποίο απευθύνει το αίτημα. Εάν οι πληροφορίες δεν είναι επαρκείς ή στη σωστή μορφή, ο οργανισμός στον οποίο απευθύνεται το αίτημα μπορεί να χρεώσει τον αιτούντα οργανισμό έξοδα που προκύπτουν ευλόγως ή να αποκλείσει τη χρήση των έργων, για τα οποία δεν υπάρχουν επαρκείς πληροφορίες ή δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν. Η υποχρέωση παροχής των πληροφοριών υφίσταται και πριν τη σύναψη της σύμβασης.

Το άρθρο 40 ενσωματώνει το άρθρο 31 της Οδηγίας.

Σύμφωνα με το άρθρο αυτό οι δικαιούχοι μπορούν να χορηγούν πολυεδαφικές άδειες, ακόμη και στην περίπτωση που ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, στον οποίο έχουν αναθέσει τα δικαιώματά τους, δεν χορηγεί ούτε προσφέρεται να χορηγήσει πολυεδαφικές άδειες και επιπλέον δεν επιθυμεί να αναθέσει τη χορήγηση αυτή σε άλλον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Στις περιπτώσεις αυτές μπορούν οι ίδιοι οι δικαιούχοι ή μέσω άλλου συμβαλλόμενου μέρους (οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή οποιουδήποτε τρίτου) να χορηγούν τις πολυεδαφικές άδειες για επιγραμμικές χρήσεις που απαιτούνται από τους παρόχους επιγραμμικών υπηρεσιών, αφού ανακαλέσουν πρώτα τα δικαιώματα που είναι αναγκαία για τη χορήγηση αυτών των αδειών από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, στον οποίο τα είχαν αρχικά αναθέσει. Παράλληλα, όμως, μπορούν να διατηρήσουν, αν επιθυμούν, τα δικαιώματα αυτά στον οργανισμό που τα είχαν αρχικά αναθέσει με σκοπό τη χορήγηση μονοεδαφικών αδειών. Για την άσκηση του δικαιώματος της ανάκλησης και για την έναρξη των αποτελεσμάτων της εφαρμόζεται η τρίμηνη προθεσμία έγγραφης

προειδοποίησης της παραγράφου 2 του άρθρου 12. Σε κάθε περίπτωση ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης πρέπει να αποφασίσει για τη χορήγηση ή την ανάθεση χορήγησης πολυεδαφικών αδειών μέχρι 10 Οκτωβρίου 2017. Συνεπώς, η άσκηση του δικαιώματος αυτού μπορεί να πραγματοποιηθεί μετά το χρονικό αυτό σημείο.

Η δυνατότητα που προσφέρει το εν λόγω άρθρο διασφαλίζει τους στόχους και την αποτελεσματικότητα των κανόνων για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης.

Το **άρθρο 41** και ειδικότερα η παράγραφος 2 ενσωματώνει το άρθρο 32 της Οδηγίας.

Η παράγραφος 1 ορίζει ρητά ότι οι διατάξεις περί πολυεδαφικών αδειών υπερισχύουν των λοιπών διατάξεων του σχεδίου νόμου, εκτός αν προβλέπεται ρητά το αντίθετο.

Οι ραδιοτηλεοπτικοί οργανισμοί για τις εκπομπές τους που περιλαμβάνουν μουσικά έργα βασίζονται εν γένει σε άδειες χορηγηθείσες από εθνικούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης. Σε πολλές περιπτώσεις οι άδειες αυτές ισχύουν περιοριστικά για ραδιοτηλεοπτικές δραστηριότητες. Προκειμένου να επιτρέπονται ραδιοτηλεοπτικές μεταδόσεις στο διαδίκτυο, απαιτείται άδεια για επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων. Για να διευκολύνεται η χορήγηση τέτοιων αδειών που αφορούν σε μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στο διαδίκτυο ταυτόχρονα ή μετά την αρχική εκπομπή τους, προβλέπεται στην παράγραφο 2 παρέκκλιση από τους κανόνες που θα ίσχυαν σε διαφορετική περίπτωση για τη χορήγηση μίας τέτοιας πολυεδαφικής άδειας.

Η εν λόγω παρέκκλιση θα πρέπει να περιορίζεται σε ό,τι είναι αναγκαίο για να επιτρέπεται η πρόσβαση σε ραδιοτηλεοπτικά προγράμματα στο διαδίκτυο και σε υλικό που έχει σαφή σχέση εξάρτησης με την αρχική εκπομπή και παράγεται για σκοπούς, όπως η συμπλήρωση, η προεπισκόπηση ή ο έλεγχος των εν λόγω τηλεοπτικών ή ραδιοφωνικών προγραμμάτων. Η παρέκκλιση αυτή δεν πρέπει να λειτουργεί με σκοπό τη στρέβλωση του ανταγωνισμού σε σχέση με τις άλλες υπηρεσίες, οι οποίες παρέχουν στους καταναλωτές πρόσβαση σε ατομικά μουσικά ή οπτικοακουστικά έργα στο διαδίκτυο ούτε να οδηγεί σε περιοριστικές πρακτικές, όπως ο διαμοιρασμός της αγοράς ή της πελατείας, πράγμα που θα συνιστούσε παραβίαση των άρθρων 101 ή 102 ΣΛΕΕ.

Η παρέκκλιση αυτή αφορά στους ραδιοτηλεοπτικούς οργανισμούς που μεταδίδουν με συμβατικό τρόπο. Δεν αφορά σε μεταδόσεις μέσω διαδικτύου (webcasting).

Το **άρθρο 42** ενσωματώνει το άρθρο 33 της Οδηγίας και προβλέπει την υποχρέωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να θεσπίσουν ειδική διαδικασία για τα μέλη τους για την υποβολή και τον χειρισμό καταγγελιών. Η διαδικασία αυτή πρέπει να είναι διαθέσιμη τόσο

στους δικαιούχους που δεν είναι μέλη τους όσο και στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που έχουν αναθέσει σε άλλους οργανισμούς βάσει συμβάσεων εκπροσώπησης τη διαχείριση δικαιωμάτων.

Το σχέδιο νόμου κάνει μια ενδεικτική αναφορά στα ζητήματα για τα οποία μπορούν να υποβληθούν καταγγελίες. Συνεπώς, και άλλα ζητήματα που προκύπτουν από τη σύμβαση ανάθεσης ή στο πλαίσιο σύμβασης εκπροσώπησης, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο καταγγελιών.

Στην παράγραφο 2 επαναλαμβάνεται ουσιαστικά η υποχρέωση του οργανισμού, που προβλέπεται και στο άρθρο 28 παράγραφος 1 περίπτωση ια), να αναρτά στην ιστοσελίδα του όλα τα στοιχεία που απαιτούνται για την υποβολή καταγγελιών και τη σχετική διαδικασία.

Στην παράγραφο 3 περιγράφεται η διαδικασία υποβολής της καταγγελίας.

Στην παράγραφο 4, που ενσωματώνει την παράγραφο 2 του άρθρου 33 της Οδηγίας, προβλέπεται η προθεσμία εντός της οποίας οφείλει ο οργανισμός να απαντήσει στον καταγγέλλοντα εγγράφως: 12 εργάσιμες ημέρες. Η απάντηση πρέπει να είναι αιτιολογημένη. Ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ζητήσει επιπλέον στοιχεία για τη διερεύνηση της καταγγελίας.

Το **άρθρο 43**, το οποίο ενσωματώνει το άρθρο 36 παράγραφος 2 της Οδηγίας, προβλέπει τη δυνατότητα τα μέλη των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, οι δικαιούχοι, οι χρήστες, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και άλλα ενδιαφερόμενα μέρη, να γνωστοποιούν στον ΟΠΙ δραστηριότητες ή περιστατικά τα οποία κατά τη γνώμη τους συνιστούν παραβίαση τόσο του παρόντος σχεδίου νόμου όσο και του ν. 2121/1993 από οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης αλλά και, κατά περίπτωση, από χρήστες.

Στη παράγραφο 2 περιγράφεται η διαδικασία αντιμετώπισης από τον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού της γνωστοποίησης από τον ΟΠΙ και η δυνατότητα ελέγχου από αυτόν της ενδεχόμενης παράβασης με αίτημα προσκόμισης οποιουδήποτε περαιτέρω στοιχείου ή εγγράφου ή/και με επιτόπια έρευνα ή/και με έρευνα μέσω ορκωτών ελεγκτών λογιστών (άρθρο 47).

Το **άρθρο 44** ενσωματώνει στο σχέδιο νόμο το άρθρο 34 της Οδηγίας. Το άρθρο αυτό προβλέπει τη δυνατότητα, αν το επιθυμούν όλα τα εμπλεκόμενα μέρη, διαφορές μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, οργανισμών συλλογικής προστασίας, μελών τους, δικαιούχων ή χρηστών που σχετίζονται με τις διατάξεις του παρόντος σχεδίου νόμου και του ν. 2121/1993 να υπαχθούν σε διαμεσολάβηση κατά τα προβλεπόμενα στο ν. 3898/2010.

Αυτονόητη προϋπόθεση υπαγωγής σε διαμεσολάβηση είναι η βούληση όλων των εμπλεκόμενων μερών, καθώς οι διαδικασίες εναλλακτικής επίλυσης διαφορών δεν είναι υποχρεωτικές.

Οι καθυστερήσεις στην δικαστική επίλυση διαφορών μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και άλλων μερών ενδέχεται να έχουν συνέπειες στην αποτελεσματικότητα των κανόνων που διέπουν τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών σε επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων. Για τον λόγο αυτό μπορούν να υπαχθούν σε διαμεσολάβηση και διαφορές μεταξύ αφενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης εγκατεστημένου στην Ελλάδα που είτε χορηγεί είτε προσφέρεται να χορηγήσει πολυεδαφικές άδειες για επιγραμμικά δικαιώματα επί μουσικών έργων και αφετέρου παρόχου επιγραμμικής υπηρεσίας ή δικαιούχου ή άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ανεξαρτήτως της επικράτειας εγκατάστασής τους.

Το **άρθρο 45** αποτελεί ρύθμιση στο πλαίσιο του άρθρου 35 παράγραφος 1 της Οδηγίας και αφορά στον καθορισμό των αμοιβολογίων στον τομέα της δημόσιας εκτέλεσης μουσικής (όχι ζωντανής) σε εμπορικά καταστήματα και επιχειρήσεις υγειονομικού ενδιαφέροντος (οι συναυλίες δεν συμπεριλαμβάνονται στο πεδίο εφαρμογής), προβλέπεται δε η δυνατότητα εφαρμογής της διαδικασίας της παραγράφου 1 και σε άλλες περιπτώσεις δημόσιας εκτέλεσης. Η παρούσα ρύθμιση προβλέπει έναν μηχανισμό ενεργούς συμμετοχής των χρηστών μέσω των αντιπροσωπευτικών ενώσεων τους στον καθορισμό των αμοιβολογίων των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, ο οποίος ενεργοποιείται με πρωτοβουλία των πρώτων, πλην της περίπτωσης της παραγράφου 1, οπότε προηγείται προσπάθεια από κοινού καθορισμού των επί μέρους δικαιωμάτων και κατανομής της αμοιβής μεταξύ όλων των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και ανεξάρτητων οντοτήτων διαχείρισης του άρθρου 51 και σε περίπτωση επιτυχούς κατάληξης της μεταξύ τους διαπραγμάτευσης, καλούν εγγράφως τις αντιπροσωπευτικές ενώσεις χρηστών για έναρξη της διαδικασίας της παραγράφου 2 επ. του παρόντος άρθρου.

Στην παράγραφο 2 προβλέπεται η πρόσκληση των αντιπροσωπευτικών ενώσεων των χρηστών της παρ. 3 εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης οι οποίοι με βάση την καλή πίστη και την ανάγκη εξεύρεσης κοινής συμφωνίας, θα πρέπει να καταλήξουν στα αμοιβολόγια. Εάν δεν τα καταφέρουν, και το επιθυμούν και τα δύο μέρη, μπορούν να προσφύγουν στο Εφετείο, το οποίο θα ορίσει τις αμοιβές βάσει των όσων στοιχείων προσκομίσουν τα δύο μέρη αλλά και αναζητώντας ενδεχομένως περαιτέρω στοιχεία για τη συγκεκριμένη αγορά.

Το σύστημα αυτό στηρίζεται στη συναίνεση και τη συμφωνία. Αν εν τέλει, τα μέρη δεν συμφωνήσουν σε κανένα στάδιο, υπάρχει πάντοτε η δυνατότητα προσφυγής στα δικαστήρια.

Το **άρθρο 46** ενσωματώνει την παράγραφο 2 του άρθρου 35 και αναφέρεται στο αυτονόητο δικαίωμα των μερών να διεκδικούν και να προασπίζονται τα δικαιώματά τους ενώπιον των δικαστηρίων.

Τα **άρθρα 47 και 48** αποτελούν ενσωμάτωση της παραγράφου 3 του άρθρου 36 της Οδηγίας που προβλέπει ότι οι αρμόδιες εθνικές αρχές έχουν την εξουσία να επιβάλλουν τις δέουσες κυρώσεις ή να λαμβάνουν μέτρα σε περίπτωση παραβιάσεων του σχεδίου νόμου που ενσωματώνει την Οδηγία. Η Οδηγία δεν προβλέπει συγκεκριμένα είδη κυρώσεων ή μέτρων. Ωστόσο αυτά πρέπει να είναι αποτελεσματικά, αναλογικά και αποτρεπτικά. Οι εν λόγω κυρώσεις ή τα εν λόγω μέτρα περιλαμβάνουν, εκτός των άλλων, ανάκληση της άδειας λειτουργίας οργανισμού συλλογικής διαχείρισης.

Η πρόβλεψη κυρώσεων υπήρχε και στις παραγράφους 6 και 9 του καταργούμενου με το παρόν άρθρου 54 του ν. 2121/1993. Ως κυρώσεις προβλέπονταν τόσο η επιβολή προστίμου όσο και η προσωρινή ή οριστική ανάκληση της άδειας. Οι κυρώσεις ωστόσο αυτές ήταν για μεγάλο χρονικό διάστημα ανεφάρμοστες λόγω μη έκδοσης του σχετικού προεδρικού διατάγματος για την επιβολή τους. Το σχετικό προεδρικό διάταγμα για επιβολή διοικητικού προστίμου (π.δ. 42/2015, Α' 71) εκδόθηκε εντέλει τον Ιούλιο του 2015 αλλά καταργείται με το παρόν, καθώς καθίσταται άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι είχε εκδοθεί στη βάση της νομοθετικής εξουσιοδότησης του άρθρου 54 ν. 2121/1993, η οποία ήταν ελλιπής, αφού δεν προέβλεπε κυρώσεις για απλές παραβάσεις παρά μόνο για σοβαρές ή επανειλημμένες παραβάσεις. Το σχέδιο νόμου προβλέπει εκτενέστερη και λεπτομερέστερη διαδικασία επιβολής κυρώσεων και λήψης μέτρων σε περιπτώσεις παραβίασης διατάξεων τόσο του παρόντος σχεδίου νόμου όσο και του ν. 2121/1993.

Στην παράγραφο 1 του **άρθρου 47** ορίζονται οι κυρώσεις που επιβάλλονται σε περίπτωση παράβασης από οργανισμό συλλογικής διαχείρισης ή οργανισμό συλλογικής προστασίας ή ανεξάρτητη οντότητα διαχείρισης ή ανεξάρτητη οντότητα διαχείρισης του άρθρου 51 είτε του παρόντος σχεδίου νόμου ή του ν. 2121/1993: πρόστιμο από 2.000 έως 200.000 ευρώ ή/και προσωρινή ή οριστική ανάκληση άδειας λειτουργίας.

Στην παράγραφο 2 ορίζεται ότι επιβολή κυρώσεων επιφέρει και η μερική ή ολική άρνηση συνεργασίας των νομικών προσώπων της παρ.1 με τον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού και τον ΟΠΙ στο πλαίσιο του παρόντος σχεδίου νόμου και του ν. 2121/1993, στην οποία εμπίπτει και η μη προσκόμιση στοιχείων, η άρνηση επίδειξης αιτούμενων βιβλίων και λοιπών εγγράφων και η μη χορήγηση αντιγράφων ή αποσπασμάτων τους. Σκοπός είναι να είναι δυνατό να διενεργηθεί αποτελεσματικότερα ο οποιοσδήποτε έλεγχος των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης στο πλαίσιο του παρόντος σχεδίου νόμου και του ν. 2121/1993 από τον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού και τον ΟΠΙ.

Στην παράγραφο 3 τίθενται τα κριτήρια για την επιλογή και την επιμέτρηση του προστίμου, τα οποία λαμβάνονται υπόψη τόσο για την υποβολή γνώμης του ΟΠΙ όσο και για την επιβολή κύρωσης από τον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού.

Στην παράγραφο 4 δίδεται η δυνατότητα στον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού να απευθύνει σύσταση συμμόρφωσης στον οργανισμό και να μην του επιβάλλει κύρωση στις περιπτώσεις που παράβαση διαπιστωθεί πρώτη φορά και δεν έχει μεγάλη βαρύτητα σε σχέση με την προστασία και διαχείριση των δικαιωμάτων των μελών του οργανισμού.

Στην παράγραφο 5 ορίζεται ότι για να διαπιστωθεί κατ' αρχήν η παράβαση, επί της οποίας επιβάλλεται η κύρωση της παραγράφου 1, διενεργείται έρευνα μέσω των αρμόδιων Υπηρεσιών του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού, του ΟΠΙ ή/και άλλων συναρμόδιων Υπουργείων κατόπιν καταγγελίας ή αυτεπαγγέλτως.

Στην παράγραφο 6 προβλέπεται η δυνατότητα διενέργειας ελέγχου από ορκωτούς ελεγκτές λογιστές, ο οποίος διατάσσεται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού. Επιλύονται ταυτόχρονα ορισμένα διαδικαστικά και πρακτικά ζητήματα, όπως η καταβολή δαπάνης του ελέγχου, για την οποία, σε περίπτωση που διαπιστωθεί παράβαση, το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού έχει δικαίωμα αναγωγής κατά του ελεγχόμενου οργανισμού. Σε περίπτωση άρνησης ή παρεμπόδισης ελέγχου, μπορεί να ζητηθεί η συνδρομή εισαγγελικών και άλλων αρμόδιων αρχών.

Στην παράγραφο 7 προβλέπεται η διαδικασία που ακολουθείται μετά την ολοκλήρωση της έρευνας. Ο ΟΠΙ προσκαλεί τον οργανισμό σε προηγούμενη ακρόαση και αφού συντάξει έκθεση υποβάλλει εισήγηση στον Υπουργό για τη διαπίστωση της παράβασης και την επιβολή κύρωσης. Ο Υπουργός, σε περίπτωση παράβασης, με την επιφύλαξη της παρ. 3, εκδίδει απόφαση με την οποία διαπιστώνεται η παράβαση και επιβάλλεται κύρωση. Η απόφαση επιδίδεται στον οργανισμό ή την ανεξάρτητη οντότητα και δημοσιοποιείται με ανάρτησή της στην ιστοσελίδα του και στην ιστοσελίδα του ΟΠΙ.

Σε περίπτωση χρηματικής κύρωσης, το σύνολο του ποσού καταβάλλεται από τα διαχειριστικά έξοδα του οργανισμού ή της οντότητας και δεν επιβαρύνει επιπλέον τα έσοδα των δικαιούχων.

Στις παραγράφους 8 έως 10 περιγράφεται η διαδικασία που ακολουθείται για την προσωρινή και οριστική ανάκληση της άδειας λειτουργίας των νομικών προσώπων της παρ. 1.

Στην παράγραφο 11 ορίζεται ότι το πρόστιμο της παρ.1 μπορεί να αναπροσαρμόζεται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ύστερα από εισήγηση του ΟΠΙ.

Στο **άρθρο 48** διευκρινίζεται ότι η υπουργική απόφαση επιβολής προστίμου είναι εκτελεστός τίτλος και εισπράττεται κατά τις διατάξεις του ΚΕΔΕ.

Το **άρθρο 49** αποτελεί ενσωμάτωση του άρθρου 37 της Οδηγίας.

Για να διευκολύνεται η παρακολούθηση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και να εξασφαλίζεται ότι τηρούνται οι απαιτήσεις για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών, θεσπίζονται ειδικές διατάξεις για την παρακολούθηση της υλοποίησής τους. Προς τον σκοπό αυτό, και όχι μόνο, χρειάζεται αφενός, συνεργασία μεταξύ των αρμόδιων αρχών των κρατών μελών και της Επιτροπής της ΕΕ και αφετέρου, αμοιβαία συνδρομή μεταξύ των κρατών μελών μέσω ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των αρμόδιων αρχών τους.

Στο πλαίσιο αυτό προβλέπεται ότι ο ΟΠΙ απαντά χωρίς αδικαιολόγητη καθυστέρηση σε επαρκώς αιτιολογημένο αίτημα άλλης αρμόδιας αρχής κράτους μέλους για πληροφορίες αναφορικά με θέματα εφαρμογής του σχεδίου νόμου και λειτουργίας οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και ανεξαρτήτων οντοτήτων διαχείρισης.

Τέλος, προβλέπεται η δυνατότητα του ΟΠΙ, κατόπιν απόφασης του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, να απευθυνθεί για τα ζητήματα της παραγράφου 2 στην αρμόδια Ομάδα Εμπειρογνομόνων του άρθρου 41 της Οδηγίας.

Το **άρθρο 50** ενσωματώνει το άρθρο 42 της Οδηγίας για την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα και προβλέπει ότι η επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα υπόκειται στις διατάξεις του ν. 2472/1997.

Το άρθρο αυτό εφαρμόζεται και στις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης.

Το **άρθρο 51** ρυθμίζει μία ειδική κατηγορία ανεξαρτήτων οντοτήτων διαχείρισης: αφορά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που, κατά τη δημοσίευση του παρόντος σχεδίου νόμου, ασκούν συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας, με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και έχουν δεσπόζουσα θέση στην ελληνική αγορά και λόγω της νομικής τους μορφής και λειτουργίας είναι υποχρεωμένοι να μετατραπούν σε ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης αλλά και όσες νέες ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης δημιουργηθούν μετά την έναρξη ισχύος του σχεδίου νόμου και έχουν τα ως άνω χαρακτηριστικά.

Οι εν λόγω ανεξάρτητες αυτές οντότητες διαχείρισης υποχρεούνται να προβλέψουν εποπτικό συμβούλιο, κατά τις διατάξεις της παραγράφου 9 του άρθρου 9 και του άρθρου 10 του παρόντος σχεδίου νόμου. Οι εν λόγω ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης μπορούν, δεδομένου ότι εφαρμόζονται σε αυτές όλες οι διατάξεις που ισχύουν και για τις ΟΣΔ, να διαχειρίζονται

και δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας που υπόκεινται σε υποχρεωτική συλλογική διαχείριση.

Η ρύθμιση αυτή ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την αιτιολογική σκέψη 14 του Προοιμίου της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία, όταν σε ορισμένες εξαιρετικές περιπτώσεις λόγω της νομικής μορφής ενός οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το στοιχείο της κυριότητας ή του ελέγχου απουσιάζει, οι διατάξεις της παρούσας Οδηγίας θα πρέπει να εφαρμόζονται και στον οργανισμό αυτό, ενώ τα κράτη μέλη θα πρέπει να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα που προβλέπονται από την Οδηγία, για τη προστασία των δημιουργών. Επίσης, η ρύθμιση αυτή ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη και την αιτιολογική σκέψη 15 του Προοιμίου της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία, οι δικαιούχοι θα πρέπει να μπορούν να αναθέτουν τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους σε ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης, οι οποίες ασκούν τις ίδιες δραστηριότητες με τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, κατά την Οδηγία.

Σκοπός της διάταξης αυτής είναι ο έλεγχος των ανεξάρτητων οντοτήτων διαχείρισης με δεσπόζουσα θέση από τους δικαιούχους διότι με αυτό τον τρόπο προστατεύονται καλύτερα τα δικαιώματά τους και υπηρετείται και το πνεύμα της Οδηγίας για διαχείριση πνευματικών δικαιωμάτων με διαφάνεια, λογοδοσία, υπευθυνότητα και με άμεση συμμετοχή των δικαιούχων.

Το **άρθρο 52** εισάγει για πρώτη φορά ρύθμιση για την εξυγίανση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης ή της ανεξάρτητης οντότητας του άρθρου 51 σε περίπτωση είτε αδυναμίας εκπλήρωσης των ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεων έναντι πιστωτών, ως τέτοιων νοουμένων και των δικαιούχων που του έχουν αναθέσει τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους, κατά τρόπο γενικό και μόνιμο (παύση πληρωμών), είτε παρούσας ή επαπειλούμενης αδυναμίας εκπλήρωσης των υποχρεώσεών τους, η οποία οδηγεί σε διακινδύνευση των δικαιωμάτων των δικαιούχων.

Ειδικότερα, στην πρώτη παράγραφο προβλέπεται ότι δύναται το δικαστήριο μετά από αίτηση του εποπτικού συμβουλίου, της γενικής συνέλευσης των δημιουργών ή του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού, με εισήγηση του ΟΠΙ, να αναθέσει στο σύνδικο την αποκλειστική αρμοδιότητα εξυγίανσης του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή της ανεξάρτητης οντότητας του άρθρου 51. Και τούτο για να μπορέσει να συνεχιστεί η λειτουργία του οργανισμού/οντότητας αφού εξυγιανθεί και έτσι να προστατευθούν τα δικαιώματα των δημιουργών, των δικαιούχων και των μελών του οργανισμού/οντότητας.

Στη δεύτερη παράγραφο, δίδεται η δυνατότητα στον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού, σε περίπτωση παρούσας ή επαπειλούμενης αδυναμίας εκπλήρωσης των ληξιπρόθεσμων χρηματικών υποχρεώσεων των νομικών προσώπων της παρ.1, η οποία οδηγεί σε διακινδύνευση των δικαιωμάτων των δικαιούχων, (λόγω ενδεικτικά: αρνητικών ιδίων κεφαλαίων, μεγάλου ύψους χρεών, μη διανομής δικαιωμάτων σε σταθερό ρυθμό, σοβαρές

ενδείξεις αφερεγγυότητας και έλλειψης βιωσιμότητας) να ζητήσει από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας το διορισμό Επιτρόπου Εξυγίανσης.

Ο Επίτροπος Εξυγίανσης και ο αναπληρωτής του θα επιλεγεί από το δικαστήριο από λίστα πέντε (5) ατόμων που θα καταθέσει ο Υπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού, μετά από εισήγηση του ΟΠΙ ή του εποπτικού συμβουλίου, στο δικαστήριο το οποίο θα κληθεί να αποφασίσει το πρόσωπο που θα αναλάβει την εξυγίανση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης/ανεξάρτητη οντότητα και την ακριβή θητεία του που δεν μπορεί να είναι μικρότερη του έτους. Ο Επίτροπος Εξυγίανσης για να μπορέσει να φέρει εις πέρας χωρίς προσκόμματα το ρόλο της εξυγίανσης που αναλαμβάνει, υποκαθιστά τη διοίκηση (τα καταστατικά όργανα, όπως προβλέπονται, δηλαδή το διοικητικό συμβούλιο, τον διευθύνοντα σύμβουλο, τον γενικό διευθυντή) του οργανισμού ή της οντότητας. Η πρόβλεψη ορισμού αναπληρωτή εξυπηρετεί την περίπτωση που για οποιονδήποτε λόγο ο επίτροπος παραιτηθεί ή για οποιονδήποτε λόγο δεν μπορεί να συνεχίσει την άσκηση των καθηκόντων του και απαιτείται άμεσα η αντικατάστασή του.

Η προβλεπόμενη διαδικασία επιλογής επιτρόπου εξυγίανσης μέσω του δικαστηρίου ακολούθησε τη λογική της επιλογής του Ειδικού Διαχειριστή του άρθρου 68 επ. του ν. 4307/2014 και έχει ως σκοπό την επιλογή ενός ανεξάρτητου και αντικειμενικού προσώπου που έχει τα προσόντα να οδηγήσει τον οργανισμό/οντότητα στην εξυγίανση και στην κατά το νόμο λειτουργία του.

Ο Επίτροπος Εξυγίανσης δεν αποτελεί κύρωση για τον οργανισμό/οντότητα. Άλλωστε η επιβολή προστίμων ή η άρση της λειτουργίας, προσωρινής ή νόμιμης, δεν εξυπηρετεί τον ίδιο με τον Επίτροπο σκοπό. Ο Επίτροπος τοποθετείται όταν δεν απαιτείται ένα μέτρο τιμωρητικού χαρακτήρα αλλά σωστικού. Με άλλα λόγια, ο θεσμός του Επιτρόπου εισάγεται ως ένα μέτρο αυστηρής εποπτείας επί του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ή της ανεξάρτητης οντότητας διαχείρισης αλλά και προστασίας των δικαιωμάτων των δικαιούχων, οι οποίοι, στο πλαίσιο της διαχείρισης των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων, αναγκάζονται ή είναι υποχρεωμένοι σε ορισμένες περιπτώσεις εκτέλεσης, να εμπιστευτούν τα δικαιώματά τους καθώς και τα έσοδα που αντιστοιχούν σε αυτά σε έναν οργανισμό/οντότητα.

Δεδομένης μάλιστα της ανάγκης ανάπτυξης ενός πανελλήνιου μηχανισμού είσπραξης, διανομής και διαχείρισης των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, οι εν λόγω οργανισμοί/ανεξάρτητες οντότητες, αποκτούν τις περισσότερες φορές στην Ελλάδα δράση σχεδόν μονοπωλιακού χαρακτήρα και άρα όλο και περισσότεροι δικαιούχοι εξαρτώνται από αυτούς.

Επομένως, σοβαρά οικονομικά ή διαχειριστικά προβλήματα στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και στις ανεξάρτητες οντότητες του άρθρου 51 που προκαλούν μεγάλη

δυσλειτουργία στην αγορά και αναστάτωση-μείωση εσόδων καθώς και ανασφάλεια στο χώρο των δικαιούχων, πρέπει άμεσα και με εγγύη ανεξαρτησίας να αντιμετωπίζονται με γνώμονα πάντοτε τα συμφέροντα των δικαιούχων και τη διατήρηση της σχέσης εμπιστοσύνης μεταξύ δικαιούχων, χρηστών, οργανισμών/οντοτήτων.

Το **άρθρο 53** περιέχει ρυθμίσεις για τις περιπτώσεις προσβολής δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων στο διαδίκτυο. Συγκεκριμένα προβλέπεται η επιβολή διοικητικών κυρώσεων στην περίπτωση τέτοιων προσβολών από Επιτροπή που συστήνεται με το άρθρο 66Ε, το οποίο προστίθεται στον ν. 2121/1993. Επίσης θεσπίζεται η άρση του απορρήτου για τις προσβολές των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας σε βαθμό κακουργήματος, η οποία έχει ιδιαίτερη σημασία για τον εντοπισμό των δραστών των εγκλημάτων κατά της πνευματικής ιδιοκτησίας που συντελούνται μέσω του διαδικτύου με την τροποποίηση της σχετικής διάταξης στον ν. 2225/1994. Ειδικότερα:

Με την παράγραφο 1 προστίθεται νέο άρθρο 66Ε στον ν. 2121/1993 με τίτλο «Κυρώσεις για προσβολές δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων στο διαδίκτυο». Η εν λόγω διάταξη εισάγει ένα σύστημα ειδοποίησης και απόσυρσης περιεχομένου (notice and take down procedure) που προσβάλλει δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικά δικαιώματα στο διαδίκτυο. Το σύστημα αυτό δεν αποκλείει τη δυνατότητα των μερών να προσφύγουν στη δικαιοσύνη σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας και θέτει ως προαπαιτούμενο την προσφυγή σε διαδικασία που τυχόν έχει συστήσει οικειοθελώς ο εκάστοτε πάροχος. Η διαδικασία αυτή θα πρέπει να οδηγεί σε άρση της προσβολής και να είναι άμεση και αποτελεσματική. Η αίτηση στην Επιτροπή μπορεί να γίνει μόνο εάν η προαναφερόμενη διαδικασία είτε δεν υπάρχει είτε, αν υπάρχει έχει ολοκληρωθεί εντός εύλογου χρονικού διαστήματος και δεν έχει τελεσφορήσει. Ένα χρονικό διάστημα θεωρείται εύλογο όταν ανταποκρίνεται στις ανάγκες του διαδικτύου και της αποτελεσματικής προστασίας των δικαιούχων.

Το σύστημα δεν σχετίζεται με ζητήματα αποζημίωσης για τις παραβιάσεις στις οποίες αφορά ή για τη ζημία, η οποία έχει τυχόν επέλθει. Σκοπός του συστήματος είναι η εισαγωγή μίας θεσμοθετημένης διαδικασίας βάσει της οποίας να μπορεί ο θιγόμενος δικαιούχος να εξαλείψει ή να περιορίσει άμεσα την παράνομη (άνευ αδείας του) ανάρτηση έργων ή αντικειμένων προστασίας του στο διαδίκτυο. Γεγονός είναι ότι τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας και τα συγγενικά δικαιώματα προσβάλλονται πολύ εύκολα στο διαδίκτυο, ενώ οι μηχανισμοί της δικαιοσύνης δεν μπορούν πάντοτε να ανταποκριθούν στις ταχύτητες του διαδικτύου και ενδέχεται να αποδειχθούν ιδιαίτερα χρονοβόροι και κοστοβόροι για τα μέρη. Η καθυστέρηση άρσης της προσβολής ενδέχεται να απαξιώσει πλήρως το δικαίωμα και να καταστήσει τη δικαστική ικανοποίηση άνευ ουσίας. Το σύστημα αυτό τίθεται για τη διευκόλυνση των

δικαιούχων και την αποσυμφόρηση των δικαστηρίων, είναι αναλογικό και πρόσφορο και λαμβάνει υπόψη του τα δικαιώματα και τις ελευθερίες όλων των εμπλεκόμενων μερών, ιδίως δε την ελευθερία της έκφρασης αλλά και τις εξαιρέσεις και τους περιορισμούς που προβλέπονται στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας.

Η διαδικασία αυτή ειδοποίησης και απόσυρσης περιεχομένου βασίζεται στο π.δ. 131/2003, με το οποίο η Ελλάδα ενσωμάτωσε στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2000/31/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 8^{ης} Ιουνίου 2000 (Οδηγία 2000/31/EK για το ηλεκτρονικό εμπόριο) για ορισμένες νομικές πτυχές των υπηρεσιών της κοινωνίας της πληροφορίας, ιδίως του ηλεκτρονικού εμπορίου, στην εσωτερική αγορά. Ειδικότερα, στα άρθρα 11 παράγραφος 3, 12 παράγραφος 2 και 13 παράγραφος 3 του π.δ. 131/2003 ορίζεται ότι δεν θίγεται η δυνατότητα των κρατών μελών να επιβάλουν δικαστικά ή διοικητικά στον φορέα παροχής υπηρεσιών την παύση ή πρόληψη της παράβασης. Η ίδια η Οδηγία 2000/31/EK για το ηλεκτρονικό εμπόριο ορίζει στα άρθρα 12, 13 και 14 ότι τα εν λόγω άρθρα δεν θίγουν τη δυνατότητα δικαστικής ή διοικητικής αρχής, σύμφωνα με τα νομικά συστήματα των κρατών μελών, να απαιτούν από τον φορέα παροχής υπηρεσιών να προβεί στην παύση ή στην πρόληψη παράβασης ούτε θίγεται η δυνατότητα των κρατών μελών να θεσπίζουν διαδικασίες για την απόσυρση των πληροφοριών ή τη διακοπή της πρόσβασης σε αυτές.

Στο πλαίσιο αυτό συστήνεται διοικητική Επιτροπή που λαμβάνει αποφάσεις σχετικά με την απομάκρυνση παράνομου περιεχόμενου από την ιστοσελίδα, στην οποία αυτό προσβάλλεται ή τη διακοπή της πρόσβασης σε αυτό με τους όρους που προβλέπονται στο παρόν άρθρο.. Η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να επιβάλλει διοικητικό πρόστιμο σε περίπτωση μη συμμόρφωσης με την απόφαση που εκδίδει. Στη διάταξη περιγράφονται η διαδικασία σύστασης της Επιτροπής και τα μέλη που την απαρτίζουν, ενώ προβλέπεται ότι οι περαιτέρω λεπτομέρειες συγκρότησης, λειτουργίας, αρμοδιοτήτων και αμοιβής της καθορίζονται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού.

Γίνεται διαχωρισμός μεταξύ των περιπτώσεων που η ιστοσελίδα στην οποία βρίσκεται το περιεχόμενο φιλοξενείται σε διακομιστή (server) που βρίσκεται εντός της ελληνικής επικράτειας και στις περιπτώσεις που βρίσκεται εκτός της ελληνικής επικράτειας. Στην πρώτη περίπτωση η Επιτροπή καλεί τους αποδέκτες της γνωστοποίησης να προβούν στην απομάκρυνση του συγκεκριμένου περιεχομένου, ενώ στη δεύτερη περίπτωση η Επιτροπή καλεί τον πάροχο πρόσβασης στο διαδίκτυο να διακόψει την πρόσβαση στο περιεχόμενο. Επίσης, σε περίπτωση προσβολών μεγάλης κλίμακας η Επιτροπή μπορεί να αποφασίσει αντί για την απομάκρυνση του περιεχομένου διακοπή της πρόσβασης σε αυτό. Περιπτώσεις προσβολής μεγάλης κλίμακας υφίστανται, ιδίως, όταν η προσβολή διενεργείται σε εμπορική κλίμακα ή όταν αφορά σε μεγάλο αριθμό έργων.

Η εν λόγω διαδικασία δεν θίγει το δικαίωμα των μερών να προσφύγουν στη δικαιοσύνη σύμφωνα με την παράγραφο 8. Στην περίπτωση αυτή διακόπτεται η εξέταση της υπόθεσης από την Επιτροπή.

Ανάλογα συστήματα ειδοποίησης με σκοπό την απομάκρυνση περιεχομένου που προσβάλλει δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας ή/και συγγενικά δικαιώματα ισχύουν και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως στην Ιταλία, στην Ισπανία, στην Ουγγαρία, στη Φιλανδία, στο Ηνωμένο Βασίλειο, στη Γαλλία αλλά και διεθνώς σε χώρες όπως την Αμερική, την Ιαπωνία, την Αυστραλία, την Κορέα και τη Νότια Αφρική. Η υιοθέτηση της διάταξης επιβάλλεται τόσο για λόγους αμεσότερης, ταχύτερης και αποτελεσματικότερης προστασίας των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων όσο και για λόγους αποσυμφόρησης των δικαστηρίων από υποθέσεις με το αυτό αντικείμενο, ιδίως στο πλαίσιο της άσκησης αίτησης για λήψη ασφαλιστικών μέτρων.

Σύμφωνα με την παράγραφο 5 περίπτωση α) του νεοεισαχθέντος άρθρου 66Ε η Επιτροπή δύναται να θέσει την υπόθεση στο αρχείο αναφέροντας τουλάχιστον έναν από τους λόγους που αναφέρονται στη συγκεκριμένη παράγραφο. Επίσης, σύμφωνα με την παράγραφο 1 η Επιτροπή δεν έχει αρμοδιότητα κατά τελικών χρηστών για προσβολές που τελούνται μέσω της τηλεφόρτωσης έργων (downloading) ή μέσω της ρευμάτωσης δεδομένων συνεχούς ροής (streaming) ή σε περιπτώσεις ανταλλαγής αρχείων μέσω ομότιμων δικτύων (peer to peer), οι οποίες επιτρέπουν την απευθείας ανταλλαγή μεταξύ τελικών χρηστών έργων σε ψηφιακή μορφή ή σε περιπτώσεις παροχής υπηρεσιών αποθήκευσης δεδομένων με την τεχνική υπολογιστικού νέφους (cloud computing). Εξαιρούνται και οι περιπτώσεις διαχειριστών ιστοτόπων, οι οποίοι επιτελούν τη λειτουργία του ενδιαμέσου μεταξύ των τελικών χρηστών για την τέλεση των προσβολών.

Σε περίπτωση μη συμμόρφωσης προς το διατακτικό της απόφασης η Επιτροπή επιβάλλει πρόστιμο 500 έως 1.000 ευρώ για κάθε ημέρα μη συμμόρφωσης σύμφωνα με την παράγραφο 7. Στην εν λόγω παράγραφο τίθενται μόνο τα κριτήρια επιβολής του προστίμου, ενώ οι υπόλοιπες λεπτομέρειες επιβολής προστίμου καθορίζονται με κοινή υπουργική απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού και του Υπουργού Οικονομίας και Οικονομικών.

Με την παράγραφο 9 προστίθεται νέα παράγραφος 1γ στο άρθρο 4 του ν. 2225/1994 βάσει της οποίας επιτρέπεται η άρση του απορρήτου για τη διακρίβωση της προσβολής που τελούνται στο διαδίκτυο δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων σε βαθμό κακουργήματος που προβλέπονται στον ν. 2121/1993.

Η ισχύουσα σήμερα νομοθεσία για τα προσωπικά δεδομένα και για τη διαδικασία άρσης του απορρήτου των επικοινωνιών δημιουργεί ανυπέρβλητες δυσκολίες στην ταυτοποίηση των δραστών των εγκλημάτων κατά της πνευματικής ιδιοκτησίας που συντελούνται μέσω του διαδικτύου, δεδομένου ότι τα ποινικά αδικήματα που προβλέπονται στον ν. 2121/1993 δεν

συμπεριλαμβάνονται στα εγκλήματα, για τη διακρίβωση των οποίων επιτρέπεται η άρση του απορρήτου, όπως αυτά προβλέπονται στο άρθρο 4 ν. 2225/1994.

Το νομοθετικό αυτό κενό καλύπτει η προτεινόμενη διάταξη, επιτρέποντας την άρση του απορρήτου και για τη διακρίβωση των κακουργηματικής μορφής προσβολών των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, ώστε να καταστεί εφικτή αφενός η ανίχνευση αυτή καθαυτή των σοβαρών προσβολών πνευματικής ιδιοκτησίας στο διαδίκτυο και αφετέρου η αποτελεσματική προστασία των δικαιούχων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων.

Επισημαίνεται, τέλος, ότι σύμφωνα με το άρθρο 66 ν. 2121/1993, η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων τιμωρείται ως κακούργημα, εάν ο υπαίτιος τελεί τις παράνομες πράξεις κατ' επάγγελμα ή σε εμπορική κλίμακα ή αν οι περιστάσεις, κάτω από τις οποίες έγινε η πράξη, μαρτυρούν ότι ο υπαίτιος είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων.

Το άρθρο 54 αφορά στις μεταβατικές διατάξεις του σχεδίου νόμου. Η παράγραφος 1 ρυθμίζει τη μεταβατική περίοδο αποσκοπώντας στο να μη δημιουργηθούν ανωμαλίες στην αγορά από τη μετάβαση του καταργούμενου με το παρόν νομικού πλαισίου στο θεσπιζόμενο με το παρόν σχέδιο νόμου προς το συμφέρον όλων των εμπλεκόμενων μερών: δικαιούχων, χρηστών και οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. Στο πλαίσιο αυτό προβλέπεται στην παράγραφο 1 ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οργανισμοί συλλογικής προστασίας και οι ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης του άρθρου 51 που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος σχεδίου νόμου, - με την έννοια ότι είναι υφιστάμενοι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης του ν. 2121/1993, που εμπίπτουν μετά την ισχύ του παρόντος σε μία από τις ανωτέρω κατηγορίες - θα πρέπει να τροποποιήσουν το καταστατικό τους εντός έξι μηνών από τη θέση σε ισχύ του σχεδίου νόμου. Μέχρι τότε τεκμαίρεται ότι λειτουργούν νόμιμα, συνεχίζουν να ισχύουν οι άδειες λειτουργίας τους και εφαρμόζονται όλες οι σχετικές διατάξεις για τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης τόσο του ν. 2121/1993 όσο και του παρόντος σχεδίου νόμου. Σε περίπτωση μη συμμόρφωσής τους, μετά την παρέλευση της άνω προθεσμίας, εφαρμογή θα έχουν οι διατάξεις του άρθρου 47 του σχεδίου νόμου.

Ανάλογη είναι και η ρύθμιση για τη μεταβατική περίοδο αναφορικά με τις ανεξάρτητες οντότητες διαχείρισης που λειτουργούν εντός της ελληνικής επικράτειας κατά τη θέση σε ισχύ του σχεδίου νόμου, οι οποίες πρέπει να προβούν στη γνωστοποίηση της παραγράφου 8 του άρθρου 4 εντός έξι μηνών από τη θέση σε ισχύ του σχεδίου νόμου. Σε περίπτωση μη γνωστοποίησης επαπειλείται επιβολή κυρώσεων σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 47.

Η παράγραφος 3 ενσωματώνει το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 8 του άρθρου 5 της Οδηγίας, και ορίζει ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης οφείλουν να ενημερώσουν

τους δικαιούχους που τους έχουν αναθέσει ήδη τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους, για τα προβλεπόμενα στις παραγράφους 1 έως 5 του άρθρου 12 και του άρθρου 14 δικαιώματά τους εντός έξι μηνών από τη θέση σε ισχύ του σχεδίου νόμου.

Η παράγραφος 6 ορίζει την σταδιακή προσαρμογή των εξόδων διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης στο 20% με καταληκτική ημερομηνία την 1^η Νοεμβρίου 2019.

Η μεταβατική διάταξη της παραγράφου 10 κρίθηκε απαραίτητη για την προφύλαξη τόσο των δικαιούχων των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης όσο και των χρηστών, ώστε αμφότεροι να είναι εξασφαλισμένοι για τη νόμιμη χρήση των προστατευόμενων έργων. Η ρύθμιση ορίζει ότι οι υφιστάμενες συλλογικές συμβάσεις μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και αντιπροσωπευτικών ενώσεων χρηστών δεν θίγονται, δεδομένου ότι έχουν επιτευχθεί με κόπο, εφαρμόζονται ήδη στην αγορά και αποτελούν προϊόν συναπόφασης μεταξύ οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και ενώσεων χρηστών. Συνεπώς η διαδικασία καθορισμού αμοιβής για δημόσια εκτέλεση μουσικής σε εμπορικά καταστήματα και επιχειρήσεις του άρθρου 45 δεν συνιστά λόγο καταγγελίας των συμβάσεων αυτών. Διευκρινίζεται, επίσης, ότι οι εκκρεμείς δίκες κατά την έναρξη ισχύος του παρόντος σχεδίου νόμου μέχρι και την έκδοση αμετάκλητης απόφασης αναφορικά με συλλογικές συμβάσεις διέπονται από το καταργούμενο με το παρόν νομοθετικό καθεστώς.

Ανάλογες είναι και οι ρυθμίσεις των παραγράφων 11 για τις εκκρεμείς δίκες των παραγράφων 6 και 7 του άρθρου 22, στις οποίες εφαρμόζονται αντίστοιχα οι σχετικές καταργούμενες με το παρόν διατάξεις του ν. 2121/1993 μέχρι και την έκδοση αμετάκλητης απόφασης επ' αυτών και της παραγράφου 12 για τις εκκρεμείς δίκες που αφορούν στην υποχρεωτική συλλογική διαχείριση, για τις οποίες δεν έχουν εφαρμογή οι διατάξεις των άρθρων 22 και 45 του παρόντος σχεδίου νόμου.

Στην παράγραφο 13 τίθεται μια γενική διάταξη, σύμφωνα με την οποία όπου γίνεται παραπομπή στον ν. 2121/1993 αλλά και σε οποιαδήποτε άλλη διάταξη της κείμενης νομοθεσίας στα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993, νοείται από την έναρξη ισχύος του παρόντος σχεδίου νόμου παραπομπή στο παρόν και συγκεκριμένα στις διατάξεις των άρθρων 1 έως 55.

Το **άρθρο 55** ορίζει τις καταργούμενες και λοιπές ρυθμίσεις.

Ειδικότερα η παράγραφος 1 καταργεί από την έναρξη ισχύος του σχεδίου νόμου κάθε διάταξη που αντίκειται σε αυτό, όπως τα άρθρα 54 έως 58 του ν. 2121/1993, με την επιφύλαξη του ν. 988/1993. Τίθεται, επίσης, η επιφύλαξη των παραγράφων 11 και 12 του άρθρου 54 του παρόντος σχεδίου νόμου.

Με την παράγραφο 2 τροποποιείται το άρθρο 18 του ν. 2121/1993 και από τη θέση σε ισχύ του σχεδίου νόμου με σκοπό να συμπεριλάβει νέα τεχνολογικά μέσα και να αντικατοπτρίσει την σημερινή τεχνολογική εξέλιξη.

Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή για τους ηλεκτρονικούς υπολογιστές περιορίζεται σε 1% επί της αξίας εισαγωγής ή εγχώριας παραγωγής τους. Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές είναι οι κατ' εξοχήν συσκευές που χρησιμοποιούνται σήμερα για την αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση. Η νομολογία του ΔΕΕ ερμηνεύοντας το άρθρο 5 της Οδηγίας 2001/29 ΕΚ κατέδειξε ότι τα τεχνικά μέσα που είναι πρόσφορα για αναπαραγωγή προς ιδιωτική χρήση δεν απαιτείται να αναφέρονται ρητά σε νομοθετικά κείμενα των κρατών-μελών και της ΕΕ, καθώς επίσης σε κείμενα Διεθνών Συμβάσεων, αλλά αρκεί η ενδεικτική αναφορά τους. Επίσης, η νομολογία του ΔΕΕ δέχεται την υπαγωγή των ηλεκτρονικών υπολογιστών στο πεδίο εφαρμογής της εύλογης αμοιβής/δίκαιης αποζημίωσης και δεν προκύπτει ότι η εύλογη αμοιβή που υπολογίζεται επί της τιμής εισαγωγής ή εγχώριας παραγωγής τους συνιστά εμπόδιο στην εξάπλωση της Κοινωνίας της Πληροφορίας, η οποία αποτελεί αντικείμενο της Οδηγίας 2001/29 ΕΚ.

Λόγω της εξέλιξης των τεχνολογιών, η εύλογη αμοιβή επί των ηλεκτρονικών υπολογιστών καθώς και κινητών τηλεφώνων και ταμπλετών που έχουν τέτοια ισχύ ούτως ώστε να μπορούν να αντικαθιστούν τους υπολογιστές ως προς κάποιες λειτουργίες τους μεταξύ των οποίων και η αναπαραγωγή για ιδιωτική χρήση ισχύει υπέρ όλων των δικαιούχων εύλογης αμοιβής που αναγνωρίζονται από την Οδηγία 2001/29 ΕΕ, χωρίς τον περιορισμό σε δικαιούχους έργων του λόγου και της εικόνας. Εύλογη αμοιβή σε ηλεκτρονικούς υπολογιστές προβλέπεται και σε άλλες έννομες τάξεις, όπως η Κροατία, η Ιταλία, η Λιθουανία, η Ολλανδία, η Σλοβακία, η Γερμανία, η Πορτογαλία και η Λετονία. Η κατανομή του ποσοστού αυτού μεταξύ των δικαιούχων θα αποτελέσει σύμφωνα με το νόμο αντικείμενο συμφωνίας μεταξύ τους.

Παράλληλα, προστίθεται εύλογη αμοιβή και για τους εκτυπωτές. Ο εκτυπωτής αποτελεί πλέον την συσκευή με την οποία αναπαράγονται κατ' εξοχήν έργα του λόγου σε χαρτί. Η δυνατότητα σύνδεσης με σαρωτή ή/και ηλεκτρονικό υπολογιστή καθιστά τον εκτυπωτή συσκευή αναπαραγωγής έργων του λόγου από οποιαδήποτε πηγή είτε αυτή είναι ψηφιακή (π.χ. internet) είτε αναλογική (οπότε η αναπαραγωγή καθίσταται δυνατή με την ψηφιοποίηση που γίνεται μέσω του σαρωτή). Για το λόγο αυτό είναι απολύτως απαραίτητο (σύμφωνα και με το πνεύμα της οδηγίας για την Κοινωνία της Πληροφορίας) να καταβάλλεται εύλογη αμοιβή στους δικαιούχους και για τις αναπαραγωγές που πραγματοποιούνται μέσω εκτυπωτών. Ήδη το ΔΕΕ στην Απόφαση VG Wort vs Kyocera αναγνώρισε ρητά τη συμβατότητα της αμοιβής επί εκτυπωτών με την οδηγία 2001/29.

Στο πλαίσιο του παρόντος άρθρου, προβλέπεται η δυνατότητα του ΟΠΙ, βάσει εξειδικευμένης μελέτης, που λαμβάνει υπόψη την εξέλιξη της τεχνολογίας, την ελληνική, την ενωσιακή και την διεθνή αγορά, να εισηγείται στον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού ρυθμίσεις αναφορικά με τα τεχνικά μέσα και τα χαρακτηριστικά τους, το ποσοστό της αμοιβής επί της αξίας τους, τις κατηγορίες δικαιούχων καθώς και τα ποσοστά αμοιβής ανά κατηγορία.

Με την παράγραφο 3 επιτυγχάνεται η πληρέστερη εναρμόνιση της ελληνικής έννομης τάξης με την Οδηγία 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας και ειδικότερα, με την περίπτωση γ της παραγράφου 2 του άρθρου 5 και την περίπτωση α της παραγράφου 3 του άρθρου 5 της Οδηγίας 2001/29/EK. Η ρύθμιση καθιστά σαφές ότι η εξαίρεση του άρθρου 21 περιλαμβάνει τόσο το δικαίωμα αναπαραγωγής όσο και το δικαίωμα παρουσίας στο κοινό, ψηφιακά, μέσω ιδίως του διαδικτύου, στα εκπαιδευτικά ιδρύματα όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης, καθώς η παράγραφος 3 του άρθρου 5 της Οδηγίας 2001/29/EK επιτρέπει στα Κράτη Μέλη την εισαγωγή εξαιρέσεων τόσο για το δικαίωμα αναπαραγωγής, όσο και για «το δικαίωμα παρουσίας έργων στο κοινό και το δικαίωμα διάθεσης άλλων αντικειμένων στο κοινό». Επιπλέον, με τη ρύθμιση προστίθεται και η περίπτωση της εξαίρεσης για το σκοπό της επιστημονικής έρευνας, καθώς και αυτό παρέχεται ως δυνατότητα για την Έλληνα νομοθέτη στο στοιχείο α' της παραγράφου 3 του άρθρου 5 της Οδηγίας 2001/29/EK. Η ενεργοποίηση των ως άνω δυνατοτήτων που η Οδηγία 2001/29/EK παρέχει στον Έλληνα νομοθέτη καθίσταται επιτακτική προκειμένου να επιλυθούν αμφισβητήσεις που είχαν προκύψει σε σχέση με την έκταση του περιεχομένου της εξαίρεσης του αρ. 21 του Ν. 2121/1993, αλλά και προκειμένου να διασφαλισθεί η απαραίτητη ισορροπία ανάμεσα στην προστασία των δικαιωμάτων των δημιουργών και την προστασία του αγαθού της έρευνας και εκπαίδευσης.

Με την παράγραφο 4 εδάφιο (α) προωθείται η εναρμόνιση της ελληνικής νομοθεσίας σε σχέση με την Οδηγία 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει και όπως έχει κωδικοποιηθεί με την 2006/115/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, σχετικά με το δικαίωμα εκμίσθωσης, το δικαίωμα δανεισμού και ορισμένα δικαιώματα συγγενικά προς την πνευματική ιδιοκτησία στον τομέα των προϊόντων της διανοίας (κωδικοποίηση). Με την εισαγωγή της παραγράφου 2 στο άρθρο 22 που πλέον επιγράφεται «Βιβλιοθήκες και Αρχεία» μεταφέρεται στην ελληνική έννομη τάξη η παράγραφος 3 του άρθρου 6 της Οδηγίας 2006/115/EK με την οποία παρέχεται η δυνατότητα στα Κράτη Μέλη να εξαιρούν ορισμένες κατηγορίες ιδρυμάτων από την πληρωμή της αμοιβής για το δημόσιο δανεισμό. Η ρύθμιση υπακούει στη γενική ρήτρα του αρ. 28Γ του Ν. 2121/1993 και αφορά σε ορισμένη και συγκεκριμένη κατηγορία ιδρυμάτων, δηλαδή τα μέλη του Συνδέσμου Ελληνικών Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών που είναι δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα καθώς και στις σχολικές βιβλιοθήκες. Η ρύθμιση αυτή επιτυγχάνει την πλήρη μεταφορά των ως άνω Οδηγιών στο Ελληνικό σύστημα πνευματικής ιδιοκτησίας, εξασφαλίζει την απρόσκοπτη πρόσβαση στη γνώση για τους φοιτητές και τα μέλη ΔΕΠ των δημοσίων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων που είναι μέλη του Συνδέσμου Ελληνικών Ακαδημαϊκών Βιβλιοθηκών, ενώ ταυτόχρονα διασφαλίζει τα δικαιώματα των δημιουργών λειτουργώντας στο πλαίσιο της

γενικής ρήτρας του αρ. 28Γ του Ν. 2121/1993. Η αναδρομική ισχύς της διάταξης είναι δυνατή χωρίς να θίγονται πραγματικά γεγενημένα δικαιώματα των δημιουργών Με το εδάφιο (β) προβλέπεται η έκδοση προεδρικού διατάγματος για τον καθορισμό της αμοιβής, του συστήματος είσπραξης και διανομής της αμοιβής για το δημόσιο δανεισμό εντός ενός έτους από την έναρξη ισχύος του παρόντος. Έως τότε δεν καταβάλλεται αμοιβή από δημόσιες βιβλιοθήκες, από βιβλιοθήκες που ανήκουν σε ΝΠΔΔ και σε ΝΠΙΔ, που εποπτεύονται από το Κράτος, δημοτικές βιβλιοθήκες, βιβλιοθήκες κοινωφελών ιδρυμάτων και οργανισμών, μορφωτικών ιδρυμάτων και αποστολών στην Ελλάδα καθώς και βιβλιοθήκες ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων δεν καταβάλλουν αμοιβή για το δημόσιο δανεισμό. Στη ρύθμιση του εν λόγω προεδρικού διατάγματος δεν εμπίπτουν οι βιβλιοθήκες της προηγούμενης παραγράφου (σχολικές και ακαδημαϊκές) δεδομένου ότι για αυτές ισχύει η ειδική διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 22 του ν. 2121/1993.

Με την παράγραφο 5 τροποποιείται το άρθρο 30 ν. 2121/1993 στη βάση του άρθρου 1 παρ. 1 της Οδηγίας 2011/77/ΕΕ της 27ης Σεπτεμβρίου 2011 για τροποποίηση της οδηγίας 2006/116/ΕΚ για τη διάρκεια προστασίας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και ορισμένων συγγενικών δικαιωμάτων. Προστίθεται δεύτερη παράγραφος ώστε να γίνεται σωστή αναφορά στα άρθρα 68 Α ν. 2121/1993 και 71 ν. 2121/1993.

Με την παράγραφο 6 τροποποιείται το άρθρο 35 ν. 2121/1993, προκειμένου να ενσωματώσει διάταξη που υπήρχε στις καταργούμενες με το παρόν παραγράφους 8 και 9 του άρθρου 57 ν.2121/1993.

Με την παράγραφο 7 τροποποιείται το άρθρο 49 ν. 2121/1993.

Με την παράγραφο 8 τροποποιείται η παράγραφος 4 του άρθρου 65 ν. 2121/1993 ως προς το νόμισμα της χρηματικής ποινής λαμβάνοντας υπόψη την καθιερωμένη συναλλαγματική ισοτιμία μεταξύ δραχμής και ευρώ.

Με την παράγραφο 9 τροποποιείται το άρθρο 65Α του ν. 2121/1993. Ειδικότερα γίνεται η προσθήκη «των συγγενικών δικαιωμάτων» για να διορθωθεί η παράλειψη της μη αναφοράς τους στο πρώτο εδάφιο της παραγράφου 2. Παράλληλα προστίθεται παράγραφος 2Α στο άρθρο 65Α, η οποία προβλέπει ότι διοικητικό πρόστιμο επιβάλλεται και στην περίπτωση αναπαραγωγής φωνογραφημάτων σε οποιοδήποτε τεχνικό μέσο αποθήκευσης, συμπεριλαμβανομένων των σκληρών δίσκων ενσωματωμένων ή μη σε ηλεκτρονικό υπολογιστή. Η προσθήκη αυτή πραγματοποιήθηκε προκειμένου να αποσαφηνιστεί ότι το διοικητικό πρόστιμο επιβάλλεται στις αναπαραγωγές φωνογραφημάτων σε οποιοδήποτε τεχνικό μέσο αποθήκευσης, συμπεριλαμβανομένων των σκληρών δίσκων, ενσωματωμένων ή μη σε ηλεκτρονικό υπολογιστή, φαινόμενο ιδιαίτερα συχνό πλέον λόγω της εξέλιξης της τεχνολογίας και του τρόπου που τα καταστήματα αναπαράγουν μουσική. Το διοικητικό

πρόστιμο δεν επιβάλλεται σε μουσική που έχει αποθηκευτεί στον σκληρό δίσκο καταστήματος νόμιμα, όπως για παράδειγμα αν την έχει αποκτήσει ο καταστηματάρχης από σχετική νόμιμη υπηρεσία στο διαδίκτυο.

Με την παράγραφο 10 τροποποιείται το άρθρο 66 ν. 2121/1993 στις παραγράφους 3, 8 και 9 αυτού, ως προς το νόμισμα της χρηματικής ποινής, λαμβάνοντας υπόψη την καθιερωμένη συναλλαγματική ισοτιμία μεταξύ δραχμών και ευρώ. Επίσης, σε περίπτωση μετατροπής της στερητικής της ελευθερίας ποινής, το ποσό μετατροπής μειώνεται στο οκταπλάσιο των ορίων του ποσού μετατροπής που προβλέπεται κάθε φορά στον Ποινικό Κώδικα. Επίσης, γίνεται αναρίθμηση των παραγράφων 11, 12, 13 και 14 σε 10, 11, 12 και 13, καθώς είχε γίνει σφάλμα στην προσθήκη τους με την παράγραφο 10 του άρθρου 2 του ν. 3524/2007 (Α' 15) και μετά την παράγραφο 9 ακολουθούσε η παράγραφος 11. Επίσης, αντικαθίσταται η φράση «έχει ως αποτέλεσμα την άρση του αξιοποίνου» με τη φράση «συνεπάγεται τη μη άσκηση της ποινικής δίωξης και την κατάργηση της τυχόν αρξάμενης» στις παραγράφους 10 και 11, όπως έχουν αναριθμηθεί ορθά με την παρούσα. Διορθώνεται αντίστοιχα η φράση «καθώς και η άρση του αξιοποίνου» σε «καθώς και η μη άσκηση ή η κατάργηση της ποινικής δίωξης» στην παράγραφο 12, όπως έχει ορθώς αναριθμηθεί και αυτή. Σχετική είναι η διάταξη του άρθρου 155 του Τελωνειακού Κώδικα, όπου υπάρχει αντίστοιχη ρύθμιση. Η νέα διατύπωση έχει σκοπό να επιλύσει προβλήματα εφαρμογής του διοικητικού προστίμου, καθώς διευκρινίζεται με ποιόν τρόπο αίρεται το αξιόποινο και από ποια αρχή. Επίσης, προστίθεται νέα παράγραφος 11Α στο άρθρο 66, δεδομένης της προσθήκης της παραγράφου 2Α στο άρθρο 65Α ν. 2121/1993 βάσει της οποίας, όταν το αντικείμενο της προσβολής αφορά σε φωνογραφήματα αποθηκευμένα σε οποιοδήποτε τεχνικό μέσο αποθήκευσης, η ανεπιφύλακτη καταβολή του διοικητικού προστίμου από το δράστη συνεπάγεται τη μη άσκηση ποινικής δίωξης και την κατάργηση τυχόν αρξάμενης, όταν αντικείμενο προσβολής είναι μέχρι 1.000 μουσικές συνθέσεις.

Με την παράγραφο 11 τροποποιείται η παράγραφος 1 του άρθρου 68Α ν. 2121/1993, λαμβάνοντας υπόψη την τροποποίηση του άρθρου 30 ν. 2121/1993, το οποίο πλέον αποτελείται από δύο παραγράφους.

Με την παράγραφο 12 τροποποιείται η παράγραφος 1 του 69 του ν. 2121/1993 και προστίθεται αρμοδιότητα σε αυτές που νομιμοποιείται να ασκεί ο ΟΠΙ.

Με την παράγραφο 13 τροποποιείται το άρθρο 71 ν. 2121/1993 ως εξής: Στην παράγραφο 3 αντί για παραπομπή στο άρθρο 57 παρ. 8 και 9 γίνεται παραπομπή στο άρθρο 35 παράγραφος 5 έως 8 δεδομένης της συνολικής κατάργησης του άρθρου 57 ν. 2121/1993 σύμφωνα με τα οριζόμενα του παρόντος σχεδίου νόμου. Η παράγραφος 4 αντικαθίσταται, ώστε να παραπέμπει συγκεκριμένα και στη νέα παράγραφο 1 του άρθρου 31, ενώ η παράγραφος 9 παραπέμπει πλέον στην παράγραφο 2 του άρθρου 31, όπως αντικαταστάθηκε.

Με την παράγραφο 14 παρέχεται η δυνατότητα κωδικοποίησης της νομοθεσίας για τη πνευματική ιδιοκτησία και για τη συλλογική διαχείριση.

Με την παράγραφο 15 καταργείται το π.δ. 42/2015 (Α' 71) που αφορά στο διοικητικό πρόστιμο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ή/και προστασίας, καθώς καθίσταται άνευ αντικειμένου, δεδομένου ότι το σχέδιο νόμου προβλέπει λεπτομερή επιβολή κυρώσεων και λήψη μέτρων σε περίπτωση παραβίασης διατάξεων τόσο του παρόντος σχεδίου νόμου όσο και του ν. 2121/1993 Το π.δ. 42/2015 συνεχίζει να εφαρμόζεται στις υποθέσεις εκείνες, για τις οποίες έχει ξεκινήσει η διαδικασία που προβλέπεται σε αυτό, μέχρι την περάτωσή τους.

Με την παράγραφο 16 τροποποιείται η παράγραφος 10 του άρθρου 54 του ν. 2121/1993, όπως προστέθηκε με το άρθρο 15 του ν. 4463/2017 (Α' 42), και στην πρόβλεψη καθίσταται σαφές ότι ο προσωρινός επίτροπος μπορεί όχι μόνο να ασκεί στο όνομα του οργανισμού κάθε ένδικο βοήθημα ή μέσο αλλά και να τον εκπροσωπεί δικαστικά και εξώδικα για την προάσπιση των συμφερόντων των δικαιούχων. Η δικαστική και εξώδικη εκπροσώπηση του οργανισμού από τον προσωρινό επίτροπο αφορά και σε κάθε επίλυση διαφοράς που προκύπτει από ενέργεια ή απόφαση του ίδιου του προσωρινού επιτρόπου.

Με τον τρόπο αυτό δίδεται η δυνατότητα να ασκήσει αποτελεσματικότερα τα καθήκοντά του. Επίσης με την παρούσα διάταξη καθορίζονται θέματα της αμοιβής του προσωρινού επιτρόπου και των συνεργατών του προκειμένου να είναι δυνατή η άμεση απασχόληση προσώπων με απαραίτητα προσόντα για την αντιμετώπιση ειδικών ζητημάτων που προκύπτουν στον οργανισμό καθώς και η καταβολή της αντίστοιχης αμοιβής τους.

Τέλος προβλέπεται ότι η διάταξη για τον προσωρινό επίτροπο, όπως τροποποιείται με το παρόν, δεν εφαρμόζεται α) αν ανακληθεί ο διορισμός του ή παυθεί με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού για οποιονδήποτε από τους προβλεπόμενους στην πιο πάνω διάταξη λόγους ή β) αν διοριστεί Επίτροπος σύμφωνα με την παρ. 2 του άρθρου 52 του παρόντος.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΣ ΑΡΘΡΩΝ ΤΟΥ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟΥ ΜΕ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ΟΔΗΓΙΑΣ 2014/26/ΕΕ.

Άρθρα Νομοσχεδίου	Διατάξεις της Οδηγίας
Άρθρο 2 (Πεδίο εφαρμογής) παρ. 1, 2, 4 και 6	Άρθρο 2, παρ. 1, 2, 3 και 4
Άρθρο 3 (Ορισμοί), περ. α', γ'-στ', θ', ι'-ιστ' και περ. ιζ'	Άρθρο 3 περ. α', β'-ε', στ', η'-ιδ' και Άρθρο 36 παρ. 1
Άρθρο 9 (Γενική Συνέλευση) παρ. 1, 2 περ. α', 2 περ. β', 9, 2 περ. γ', 2 περ. δ', 2 περ. ε', 2δ', 5 περ. ε', 5 περ. στ', 5 περ. ζ', 5 εδ. η', 5 περ. θ', 6, 7, 8 εδ. 1, 9, 10, 11, περ. στ', 2 περ. η', 2 περ. θ', 2 περ. ι', 2 περ. ια', 2 περ. ιβ', 3, 2 περ. ζ', 4, 5, 6, 7, 8 εδ. α' και 12 στ	Άρθρο 8 παρ. 2, 3, 4 εδ. α', 4 εδ. β', 5 περ. α', 5 περ. β', 5 περ. γ', 5 περ. δ', 5 περ. ε', 5 περ. στ', 5 περ. ζ', 5 εδ. η', 5 περ. θ', 6, 7, 8 εδ. 1, 9, 10, 11, περ. στ', 2 περ. η', 2 περ. θ', 2 περ. ι', 2 περ. ια', 2 περ. ιβ', 3, 2 περ. ζ', 4, 5, 6, 7, 8 εδ. α' και 12 στ
Άρθρο 10 (Εποπτικό συμβούλιο), παρ. 1 εδ. α, παρ. 2, παρ. 3, παρ. 4 περ. α', β' και γ', παρ. 6	Άρθρο 9, παρ. 1, παρ. 2, παρ. 3, παρ. 4 και παρ. 5
Άρθρο 11 (Γενικές αρχές- Σχέσεις Οργανισμών συλλογικής διαχείρισης με δικαιούχους), παρ. 1	Άρθρο 4 και Άρθρο 5 παρ. 1
Άρθρο 12 (Ανάθεση διαχείρισης), παρ. 1 εδ. α', παρ. 1 εδ. ε', παρ. 2, παρ. 3, παρ. 4, παρ. 5, παρ. 7 εδ. α'	Άρθρο 5 παρ. 2, 4, 5, 6, 7 και 8 εδ. α'
Άρθρο 13 (Είσοδος μέλους), παρ. 1, παρ. 2, παρ. 3 και παρ. 4 εδ. α'	Άρθρο 6 παρ. 2, 3, 4 και 5

Άρθρο 14 (Άδειες μη εμπορικής χρήσης), παρ. 1	Άρθρο 5 παρ. 3
Άρθρο 15 (Δικαιώματα δικαιούχων που δεν είναι μέλη οργανισμού συλλογικής διαχείρισης)	Άρθρο 7 παρ. 1
Άρθρο 17 (Έσοδα από δικαιώματα), παρ. 1 εδ. α', 2, 3 και 4	Άρθρο 11 παρ. 2, 3, 4 και 5
Άρθρο 18 (Κρατήσεις), παρ. 2, 1,3 εδ. α' και παρ. 5	Άρθρο 12 παρ. 1, 2, 3 και 4
Άρθρο 19 (Διανομή των ποσών που οφείλονται στους δικαιούχους) παρ. 2, 3, 4, 5 εδ. α', 6 και	Άρθρο 13 παρ. 1, 2, 3, 4, 5 και 6
Άρθρο 20 (Διαχείριση δικαιωμάτων δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας)	Άρθρο 14
Άρθρο 21 (Κρατήσεις και πληρωμές που προβλέπονται στις συμβάσεις αμοιβαιότητας) παρ. 1, παρ.2 και παρ. 2 και 3	Άρθρο 15 παρ. 1, 2 και 3
Άρθρο 22 (Άδειες χρήσης, καθορισμός ύψους αμοιβής και εύλογης αμοιβής), παρ. 1, 3, 4 εδ. α' και β', 5 και 6-7	Άρθρο 16 παρ. 1, παρ. 2 εδ. α' και β', 3, 4 και Άρθρο 35 παρ. 1
Άρθρο 23 (Αμοιβολόγια), παρ. 1	Άρθρο 16 παρ. 2 εδ. γ'-ε'
Άρθρο 24 (Υποχρεώσεις χρηστών), παρ. 1 εδ. α' και β'	Άρθρο 17
Άρθρο 25 (Διαφάνεια-Παροχή πληροφοριών προς τους δικαιούχους σχετικά με τη διαχείριση των δικαιωμάτων τους)	Άρθρο 18
Άρθρο 26 (Παροχή πληροφοριών προς άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης σχετικά με τη διαχείριση των δικαιωμάτων δυνάμει συμβάσεων αμοιβαιότητας)	Άρθρο 19
Άρθρο 27 (Παροχή πληροφοριών προς δικαιούχους, άλλους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και χρήστες κατόπιν αιτήματος) παρ. 1	Άρθρο 20
Άρθρο 28 (Δημοσιοποίηση πληροφοριών) παρ. 1, περ. α' - γ', ε' -ια' και παρ. 3	Άρθρο 21 παρ. 1 και 2
Άρθρο 29 (Ετήσια έκθεση διαφάνειας), παρ. 1, 2 και 3	Άρθρο 22 παρ. 1, 3 και 4
Άρθρο 30 (Περιεχόμενο έκθεσης διαφάνειας)	Ενσωμάτωση παραρτήματος Οδηγίας
Άρθρο 31 (Υποχρεώσεις των προσώπων που διαχειρίζονται τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης)	Άρθρο 10
Άρθρο 32 (Ανεξάρτητες Οντότητες Διαχείρισης)	Άρθρο 36 παρ. 1 και Άρθρο 2 παρ. 4
Άρθρο 33 (Προϋποθέσεις χορήγησης πολυεδαφικών αδειών για επηραμμικά δικαιώματα σε μουσικά έργα) παρ. 1 και 3	Άρθρο 24 παρ. 1 και 2
Άρθρο 34 (Διαφάνεια των πληροφοριών σχετικά με πολυεδαφικά ρεπερτόρια)	Άρθρο 25
Άρθρο 35 (Ακρίβεια των πληροφοριών σχετικά με τα πολυεδαφικά ρεπερτόρια)	Άρθρο 26
Άρθρο 36 (Ακρίβης και έγκαιρη υποβολή αναφορών και τιμολόγηση) παρ. 1-3, παρ. 4 εδ. α'	Άρθρο 27 παρ. 1-3, 4 και 5
Άρθρο 37 (Ακρίβης και έγκαιρη πληρωμή των δικαιούχων) παρ. 1-3	Άρθρο 28
Άρθρο 38 (Συμφωνίες μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, για χορήγηση πολυεδαφικών αδειών)	Άρθρο 29
Άρθρο 39 (Υποχρέωση εκπροσώπησης άλλου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για χορήγηση πολυεδαφικών αδειών) παρ. 1 εδ. α' και παρ. 2-6	Άρθρο 30 παρ. 1 και παρ. 2-6
Άρθρο 40 (Πρόσβαση σε πολυεδαφικές άδειες), εδ. α'	Άρθρο 31
Άρθρο 41 (Ειδικές ρυθμίσεις)	Άρθρο 32
Άρθρο 42 (Διαδικασία καταγγελίας) παρ. 1 και 2	Άρθρο 33 παρ. 1 και 2
Άρθρο 43 (Γνωστοποίηση ενδεχόμενων παραβιάσεων) παρ. 1	Άρθρο 36 παρ. 2
Άρθρο 44 (Εναλλακτική επίλυση διαφορών) παρ. 1 και 2	Άρθρο 34 παρ. 1 και 2
Άρθρο 45 (Αμοιβή για δημόσια εκτέλεση μουσικής σε εμπορικά καταστήματα και επιχειρήσεις υγειονομικού ενδιαφέροντος)	Άρθρο 35 παρ. 1
Άρθρο 46	Άρθρο 35 παρ. 2
Άρθρο 47 (Επιβολή κυρώσεων)	Άρθρο 36 παρ. 3 εδ. α' και β'
Άρθρο 48 (Είσπραξη προστίμου)	Άρθρο 36 παρ. 3 εδ. α' και β'
Άρθρο 49 (Ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ των αρμόδιων αρχών)	Άρθρο 37

Επί του Δεύτερου Μέρους (άρθρα 56-77)

Το **άρθρο 56** αφορά στην Κρατική Σχολή Ορχηστικής Τέχνης (εφεξής ΚΣΟΤ), η οποία είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, τελεί υπό την εποπτεία του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού και εντάσσεται στις ανώτερες Σχολές Καλλιτεχνικής Εκπαίδευσης. Η λειτουργία της διέπεται από τον ιδρυτικό της νόμο (ν. 342/1976, Α' 138) και τον ν. 1158/1981 (Α' 127).

Σκοπός της είναι η εκπαίδευση και η δημιουργία επαγγελματιών της τέχνης του χορού, οι οποίοι θα εργαστούν ως χορευτές, χορογράφοι και καθηγητές χορού. Η επιλογή των φοιτητών γίνεται με υψηλά κριτήρια και διδάσκεται ένα πλήρες πρόγραμμα τεχνικών μαθημάτων και μαθημάτων θεωρητικής κατάρτισης σύμφωνα με αυστηρές προδιαγραφές.

Με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις επιχειρείται ο εκσυγχρονισμός των διατάξεων που διέπουν τη λειτουργία της Σχολής, προκειμένου να ανταποκριθεί στις σύγχρονες απαιτήσεις της καλλιτεχνικής εκπαίδευσης και να αναδειχθεί το σημαντικό έργο της Σχολής στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

α. Με την παράγραφο 1 της προτεινόμενης ρύθμισης προστίθενται στο άρθρο 3 του ν. 342/1976 (Πόροι της Σχολής) περιπτώσεις δ' έως ι', με τις οποίες προβλέπονται εναλλακτικές μορφές χρηματοδότησης της ΚΣΟΤ, προκειμένου ο φορέας να αντλήσει τους απαραίτητους πόρους για τη λειτουργία της.

β. Με την παράγραφο 2 της προτεινόμενης ρύθμισης δημιουργείται νέο τμήμα στην ΚΣΟΤ, η «Ελληνική Ομάδα Χορού» (Hellenic Dance Company), η οποία λειτουργεί ήδη από το 2000 στους κόλπους της Σχολής. Στους σκοπούς της «Ελληνικής Ομάδας Χορού», περιλαμβάνονται ιδίως: i) Η ανάπτυξη, προαγωγή, προβολή και διάδοση του χορού, ii) Η συγκρότησή μόνιμης χορευτικής ομάδας και η παρουσίαση έργων χορού και παραστατικής τέχνης, iii) Η μελέτη, έρευνα και παρουσίαση έργων Ελλήνων και αλλοδαπών δημιουργών, iv) η εξοικείωση του κοινού με το χορό, v) Η αξιοποίηση του καλλιτεχνικού δυναμικού των αποφοίτων της Κρατικής Σχολής Ορχηστικής Τέχνης, vi) Η σύσταση και λειτουργία εργαστηρίων και ομάδων χορού για την εκπαίδευση, εξειδίκευση νέων χορευτών, vii) Η εξασφάλιση προϋποθέσεων για τη δημιουργία και ανάδειξη νέων χορογράφων.

γ. Με την παράγραφο 3 τροποποιείται το άρθρο 15 του ν. 342/1976 «Μεταπτυχιακαί σπουδαί» με την καθιέρωση δύο μεταδιπλωματικών κύκλων επιμόρφωσης, έναν στην χορογραφία και έναν στη σκηνική εκτέλεση (performance), διάρκειας ενός έτους. Η επιλογή των συμμετεχόντων στα προγράμματα αυτά, θα γίνεται κατόπιν εξετάσεων, σε μαθήματα που θα καθορίζονται από το Διοικητικό Συμβούλιο της ΚΣΟΤ ύστερα από εισήγηση του Συλλόγου των Καθηγητών της Σχολής. Δίνεται, έτσι η δυνατότητα σε ταλαντούχους αποφοίτους Σχολών Χορού της Ελλάδας να αποκτήσουν επαγγελματική εξειδίκευση στην Τέχνη του Χορού αλλά και σε αποφοίτους Σχολών του εξωτερικού να παρακολουθήσουν υψηλών προδιαγραφών σεμινάρια χορού στην Ελλάδα, παρεχόμενα από μια Σχολή αναγνωρισμένου κύρους.

Παρέχεται, τέλος, εξουσιοδότηση στον Υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού, μετά από εισήγηση του διευθυντή της Σχολής και έγκριση του διοικητικού συμβουλίου, για έκδοση απόφασης, με την οποία θα ρυθμιστούν τα ειδικότερα θέματα που αφορούν στη διάρθρωση, την οργάνωση και την λειτουργία των ετήσιων κύκλων επιμόρφωσης της Σχολής.

Ρητά ορίζεται ότι η παραπάνω απόφαση δεν θα συνεπάγεται αύξηση της επιχορήγησης της Σχολής από τον κρατικό προϋπολογισμό.

δ. Με την παράγραφο 4 του άρθρου 56 ορίζεται ότι με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ύστερα από εισήγηση του διοικητικού συμβουλίου της ΚΣΟΤ, καταρτίζεται ή τροποποιείται ο εσωτερικός κανονισμός λειτουργίας της ΚΣΟΤ.

Το **άρθρο 57** προβλέπει την έκδοση κοινής υπουργικής απόφασης των Υπουργών Πολιτισμού και Αθλητισμού και Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων, η οποία θα αφορά σε θέματα συνεργασίας μεταξύ του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού και του ΕΚΠΑ, προκειμένου να αναδειχθούν ακόμη περισσότερο οι σκοποί του «Μουσείου Ελληνικών Λαϊκών Μουσικών Οργάνων «Φοίβος Ανωγειανάκης - Κέντρο Εθνομουσικολογίας» (Μ.Ε.Λ.Μ.Ο.Φ.Α.Κ.Ε).

Με το **άρθρο 58** επαναφέρεται σε ισχύ η αρχική ρύθμιση του ν. 2557/1997 (αρ. 2 του ν. 2557/1997, προ της τροποποίησής του από το άρθρο 18 του ν. 3658/2008 (Α' 70), σύμφωνα με την οποία όργανα Διοίκησης του Εθνικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης και του Κρατικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης είναι το Διοικητικό Συμβούλιο και ο Διευθυντής.

Το **άρθρο 59** αφορά στον ν. 3840/2010, που συμπλήρωσε τον ν. 3614/2007 του ΕΣΠΑ 2007-2013, ειδικότερα δε στο άρθρο 10 παρ. 15, είχε αναγραφεί ρητά παράγραφος σχετική με τις αρχαιολογικές εργασίες στο πλαίσιο συγχρηματοδοτούμενων τεχνικών έργων τρίτων. Η νομοθετική αυτή πρόβλεψη αποτέλεσε τη νομική βάση σύναψης μνημονίων συνεργασίας μεταξύ των υπηρεσιών του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού και των κυρίων των τεχνικών έργων, με αποτέλεσμα να επιλυθούν αναρίθμητα ζητήματα που ανέκυψαν στο πλαίσιο των έργων. Η συμπερίληψη ανάλογης διάταξης και στον ν. 4314/2014, που αφορά στο νέο ΕΣΠΑ 2014-2020, κρίνεται επομένως απαραίτητη, προκειμένου να διασφαλιστεί η νομική εγκυρότητα σύναψης μνημονίων συνεργασίας, να διευκολυνθεί η έγκαιρη και αποτελεσματική υλοποίηση των συγχρηματοδοτούμενων πράξεων και να συνεχιστεί η απρόσκοπτη αντιμετώπιση ιδιότυπων ζητημάτων που προκύπτουν από την υλοποίηση των έργων, όπως συνέβαινε στις προηγούμενες προγραμματικές περιόδους.

Με την προτεινόμενη στο **άρθρο 60** διάταξη καλύπτεται νομοθετικό κενό, παρέχεται δηλαδή με αυτό η εξουσιοδοτική διάταξη, προκειμένου να δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως η σύνθεση και συγκρότηση του εκάστοτε Διοικητικού Συμβουλίου του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος.

Με το **άρθρο 61** τροποποιείται το άρθρο 45 του ν. 4339/2015 (Α' 133) «Αδειοδότηση παρόχων περιεχομένου επίγειας ψηφιακής τηλεοπτικής ευρυεκπομπής ελεύθερης λήψης κλπ» ορίζονται ο σκοπός και οι αρμοδιότητες του με τον ίδιο νόμο συσταθέντος Εθνικού Κέντρου Οπτικοακουστικών Μέσων και Επικοινωνίας Α.Ε. (Ε.Κ.Ο.Μ.Ε. Α.Ε.). Στους σκοπούς της Ε.Κ.Ο.Μ.Ε. Α.Ε. συμπεριλήφθηκε η υποχρεωτική κατάθεση και διαχείριση των κινηματογραφικών έργων (δημιουργία κινηματογραφικού αρχείου, διαφύλαξη, ψηφιοποίηση κλπ), αρμοδιότητα όμως, η οποία με το άρθρο 34 του ν. 3905/2010 (Α' 219), όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 26 του ν. 4315/2014 (Α' 269), είχε το Ίδρυμα «Αρχαία Ταινιών Ελλάδος-Ταινιοθήκη της Ελλάδος», από την οποία η αρμοδιότητα αυτή αφαιρέθηκε.

Η αλλαγή αυτή θα έχει ως βέβαιο αποτέλεσμα την αποδυνάμωση και υποβάθμιση του έργου της Ταινιοθήκης της Ελλάδος, η οποία δεν θα έχει, ως αυτοτελής αρμόδιος φορέας, δυνατότητα συνεργασίας με τους υφιστάμενους αντίστοιχους οργανισμούς σε ευρωπαϊκό (π.χ. Cinémathèque Française (association privée), η Cineteca di Milano και η Cineteca di Bologna) και διεθνές επίπεδο (FIAF-Fédération Internationale des Archives du Film). Σημειώνεται ότι οι φορείς αυτοί στο σύνολό τους είχαν εκδηλώσει την μεγάλη ικανοποίησή τους για τη θέσπιση των διατάξεων του άρθρου 34 του ν. 3905/2010, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 26 του ν. 4315/2014, που όμως ένα χρόνο αργότερα (εμμέσως αλλά όχι ρητώς) καταργήθηκε με το άρθρο 45 του ν. 4339/2015.

Με την προτεινόμενη τροποποίηση επαναφέρονται οι ως άνω αρμοδιότητες από την Ε.Κ.Ο.Μ.Ε. Α.Ε. στην Ταινιοθήκη της Ελλάδος, ενώ ο σκοπός και οι αρμοδιότητες της Ε.Κ.Ο.Μ.Ε. Α.Ε. παραμένουν κατά τα λοιπά ως έχουν. Κατ' αυτό τον τρόπο διατηρείται το αξιόλογο έργο της Ταινιοθήκης στη συνείδηση των δημιουργών κινηματογράφου και κινηματογραφόφιλων πολιτών και προστατεύεται αποτελεσματικότερα η κινηματογραφική κληρονομιά ως διακριτό τμήμα πολιτισμού. Παρατηρείται δε ότι τουλάχιστον σε όλα τα ευρωπαϊκά κράτη οι φορείς διαφύλαξης και διαχείρισης των κινηματογραφικών έργων είναι αυτοτελείς, ακριβώς διότι έχει κριθεί ότι έτσι αναγνωρίζεται η ιδιαίτερη καλλιτεχνική σημασία του κινηματογράφου έναντι των λοιπών οπτικοακουστικών μέσων.

Με το **άρθρο 62** αντικαθίστανται εδάφια της παρ. 3 του άρθρου 7 του ν. 4229/2014 (Α' 8) . Ο ν. 4229/2014 ρύθμιζε τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία για την αδειοδότηση χώρων συνάθροισης κοινού, στους οποίους μπορούν να δίνονται θεατρικές ή μουσικές παραστάσεις ή να παρουσιάζονται άλλες παρεμφερείς μορφές τέχνης, ιδίως οπτικοακουστικής. Στην παράγραφο 3 του άρθρου 7 του ως άνω νόμου προβλέφθηκε η διαδικασία μέσω της οποίας θα επανεξεταστεί και θα κωδικοποιηθεί συνολικά η νομοθεσία για τους χώρους θεάτρου, κινηματογράφου και λοιπών οπτικοακουστικών τεχνών, υποδεικνύοντας με αυτό τον τρόπο τον προσωρινό και μεταβατικό χαρακτήρα του ν. 4229/2014. Πιο συγκεκριμένα, προβλέφθηκε η συγκρότηση επιτροπής από εκπροσώπους διαφόρων υπηρεσιών/υπουργείων και εκπροσώπων του χώρου του θεάτρου. Η συγκεκριμένη διάταξη, μολοντί αναφέρεται στην κωδικοποίηση και τροποποίηση συνολικά της νομοθεσίας για τους χώρους του θεάτρου, κινηματογράφου και λοιπών οπτικοακουστικών τεχνών, δεν προέβλεψε την συμμετοχή εκπροσώπων από το χώρο του κινηματογράφου στη διαδικασία τροποποίησης/κωδικοποίησης της σχετικής νομοθεσίας. Η προτεινόμενη διάταξη έρχεται να αποκαταστήσει αυτή την αβλεψία έτσι ώστε να υπάρχει μια ισορροπημένη εκπροσώπηση στην νομοπαρασκευαστική επιτροπή τόσο από το χώρο του θεάτρου όσο και από το χώρο του κινηματογράφου.

Για τον λόγο αυτό προστίθενται στη σύνθεση της επιτροπής τρία μέλη-εκπρόσωποι των τριών πιο αντιπροσωπευτικών συνδικαλιστικών οργανώσεων στο χώρο του κινηματογράφου, ο εκπρόσωπος της Πανελλήνιας Ένωσης Αιθουσαρχών Κινηματογράφων, ο εκπρόσωπος της Ένωσης Τεχνικών Ελληνικού Κινηματογράφου και Τηλεόρασης και ο εκπρόσωπος της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Εργαζομένων Κινηματογράφου- Τηλεόρασης και Συναφών Κλάδων (Π.Ο.Ε.Κ.Τ.). Συγχρόνως από τη σύνθεση της επιτροπής αφαιρούνται τα δύο μέλη-εκπρόσωποι του χώρου του θεάτρου, ο εκπρόσωπος του Συλλόγου Ελλήνων Ηθοποιών (υπάρχει εκπροσώπηση του Σ.Ε.Η. στην Π.Ο.Θ.Α., εκπρόσωπος της οποίας συμμετέχει στην επιτροπή) και ο εκπρόσωπος της Ένωσης Χώρων Πολιτισμού Αθήνας (η Ένωση Χώρων

Πολιτισμού Αθήνας συμμετέχει στην Ένωση Μη Κερδοσκοπικών Θιάσων, η οποία επίσης έχει εκπροσώπηση στη συγκεκριμένη νομοπαρασκευαστική επιτροπή).

Με το **άρθρο 63** αντικαθίσταται το δεύτερο εδάφιο της παρ. 1 του άρθρου 5 του π.δ. 457/1983 (Α' 174). Το π.δ. 457/1983 δίνει τη δυνατότητα να οριστούν Διευθυντές και Καθηγητές ερασιτεχνικών σχολών χορού διπλωματούχοι αλλά και εμπειρικοί χορευτές ή χορογράφοι.

Σήμερα, η ρύθμιση αυτή, μετά από 32 χρόνια δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας καλλιτεχνικής εκπαίδευσης στον χορό, δεν υπάρχει ούτε ένας χορευτής ή χορογράφος ή καθηγητής χορού χωρίς δίπλωμα, ενώ αντιθέτως πολλοί είναι κάτοχοι μεταπτυχιακών τίτλων σπουδών.

Αφ' ενός μεν η άνω διάταξη είναι αναχρονιστική και αντιεπισημονική και αφ' ετέρου έχει γίνει «σκαλοπάτι» να καταστρατηγηθεί ο μεταβατικός σκοπός του νόμου, όταν ορισμένοι είχαν τη δυνατότητα να αποκτήσουν βεβαίωση 15ετούς υπηρεσίας με διάφορους τρόπους και να ιδρύουν σχολές στις οποίες είναι οι ίδιοι καλλιτεχνικοί διευθυντές, χωρίς να τηρείται ούτε ο χρόνος ούτε καν η διδασκαλία, ενώ παράλληλα, παρακάμπτεται (νομιμοφανώς) η παρουσία καλλιτεχνικού διευθυντή σε σχολές με μη πτυχιούχους ιδιοκτήτες, κάτι που έχει επιπτώσεις και σε θέσεις απασχόλησης και στην ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών.

Για τους ανωτέρω λόγους προτείνεται η κατάργηση της ρύθμισης του εδαφίου 2 της παραγράφου 1 του άρθρου 5 του π.δ. 457/1983 (Α' 174), με σκοπό το υψηλότερο επισημονικό επίπεδο και την διασφάλιση των θέσεων των καλλιτεχνικών διευθυντών, όπου είναι απαραίτητοι, την αποφυγή περιπτώσεων καταστρατήγησης του νόμου αλλά και για λόγους δημοσίου συμφέροντος λόγω της ενασχόλησης με το χορό ατόμων (μαθητών) πολύ νεαρής ηλικίας.

Με το **άρθρο 64** προτείνεται η αντικατάσταση της εν λόγω παραγράφου προκειμένου να οριστεί η πόλη της Αθήνας ως έδρα του Ευρωπαϊκού Πολιτιστικού Κέντρου Δελφών (Ε.Π.Κε.Δ), για λόγους φορολογικής τάξης, ενώ οι εγκαταστάσεις του Ε.Π.Κε.Δ. στους Δελφούς, όπως οι εγκαταστάσεις του Συνεδριακού Κέντρου, του Ξενώνα, του Υπαίθριου Θεάτρου Φρύνιχος και της Αίθουσας Πολλαπλών Χρήσεων, ορίζονται ως παράρτημά του.

Το **άρθρο 65** αφορά στα σκάφη, τα αεροσκάφη και τα οχήματα (σιδηροδρομικοί συρμοί, αυτοκίνητα, άμαξες κλπ) που έχουν χαρακτηριστεί ως μνημεία χρονολογούμενα μετά το

1830 και υπάγονται στην κατηγορία των Κινητών Μνημείων, με βάση όσα ορίζει ο Νόμος 3028/2002 (Α' 153) «Για την προστασία των Αρχαιοτήτων και εν γένει της Πολιτιστικής Κληρονομιάς», αλλά και την ιδιότητα της κίνησης που χαρακτήριζε την αρχική λειτουργία τους. Ωστόσο, καθώς αποτελούν σύνθετες και μεγάλου όγκου κατασκευές που δομούνται από υλικά φθαρτά, λιγότερο ή περισσότερο, παρουσιάζουν πολλά κοινά σημεία με τα Ακίνητα Μνημεία, και όπως συμβαίνει και σε αυτά, μπορεί να παρουσιάσουν με την πάροδο του χρόνου, σε συνάρτηση και με την έκθεσή τους σε κακές περιβαλλοντικές συνθήκες, ή και σε κακόβουλες ενέργειες, φθορές μεγάλης κλίμακας, ενίοτε μη αναστρέψιμες.

Ενώ για τα Ακίνητα Μνημεία με εκτεταμένες φθορές ο νομοθέτης έχει προβλέψει στο άρθρο 41 του ν. 3028/2002 τη δυνατότητα συγκρότησης μιας επιτροπής (παρ. 1) που ελέγχει την κατάστασή τους και προτείνει μέτρα, δεν υπάρχει πρόβλεψη για μια αντίστοιχη επιτροπή για τα Κινητά Μνημεία. Επίσης, σε περιπτώσεις που η διατήρηση αυτών των Μνημείων είναι αδύνατη, δεν υπάρχουν προβλέψεις ανάλογες με εκείνες που ορίζονται στο άρθρο 41, παρ. 2, για τα Ακίνητα Μνημεία, δεδομένου ότι αυτονόητα δεν υπάρχει η δυνατότητα αποχαρακτηρισμού, εάν δεν πληρείται η προϋπόθεση της «πλάνης περί τα πράγματα» [μόνη αιτιολογία για τον αποχαρακτηρισμό Κινητού Μνημείου (που έχει χαρακτηριστεί μεμονωμένα) σύμφωνα με τον ν. 3028/2002, άρ. 20, παρ. 5].

Επίσης δεν υπάρχει πρόβλεψη για τη δυνατότητα απόσπασης τμημάτων τους, όπως στο άρθρο 42 του ν. 3028/2002, όπου αναφέρεται ότι μπορεί να επιτραπεί η απόσπαση και απομάκρυνση στοιχείων από Ακίνητα Μνημεία, κατ' εξαίρεση, «μόνο εάν αυτό κριθεί, με Απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού ύστερα από γνώμη του Συμβουλίου, ότι είναι απολύτως αναγκαίο για τη διάσωσή τους».

Ως εκ τούτου, στις περιπτώσεις εκτενών και μη αναστρέψιμων βλαβών σε σκάφη, αεροσκάφη ή οχήματα που έχουν χαρακτηριστεί ως μνημεία, με βάση τον ν. 3028/2002, δεν υπάρχει η δυνατότητα απόσπασης όσων τμημάτων θα μπορούσαν να συντηρηθούν, και είτε να εκτεθούν είτε να επαναχρησιμοποιηθούν σε μια ανακατασκευή.

Η προτεινόμενη διάταξη έχει ως στόχο να καλύψει το διαπιστωθέν κενό, θεσμοθετώντας, κατ' αναλογία των διατάξεων για τα ακίνητα μνημεία (άρθρα 41-42 του ν. 3028/2002), τη δυνατότητα συγκρότησης επιτροπής που προτείνει μέτρα για τη διάσωση των κινητών αυτών μνημείων, καθώς επίσης τη δυνατότητα διάλυσής τους με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού ή και απόσπασης στοιχείων τους προκειμένου να ενσωματωθούν σε νέα κατασκευή.

Με το **άρθρο 66** προβλέπεται η παροχή εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου για την καταβολή αποζημίωσης σε περίπτωση απώλειας ή φθορών κινητών μνημείων και έργων τέχνης.

Τα ελληνικά μουσεία ακολουθώντας την επικρατούσα, τις τελευταίες δεκαετίες, διεθνή τάση, στρέφονται, ολοένα και περισσότερο, στη διοργάνωση περιοδικών εκθέσεων, ως μέσου προβολής των ιδίων και των συλλογών τους, επιδιώκοντας, παράλληλα, να ανανεώσουν το εκθεσιακό τους πρόγραμμα, να κρατήσουν ζωντανό το ενδιαφέρον του τοπικού κοινού και να προσελκύσουν νέους επισκέπτες. Η διοργάνωση μεγάλων εκθεσιακών γεγονότων διεθνούς ενδιαφέροντος, πέραν από τα οφέλη που αυτή συνεπάγεται στο επίπεδο της επιστημονικής έρευνας και της ερμηνείας συμβάλλει, σημαντικά, στο χωρικό πολιτιστικό εμπλουτισμό και αποτελεί μοχλό ανάπτυξης του πολιτιστικού τουρισμού. Παράλληλα, η διοργάνωση εκθέσεων με έργα από ελληνικές συλλογές, στο εξωτερικό, αξιοποιείται ως μέσο προβολής του ελληνικού πολιτισμού, στο πλαίσιο άσκησης πολιτιστικής διπλωματίας και προώθησης των σχέσεων διεθνούς συνεργασίας.

Η ενίσχυση της διακίνησης κινητών μνημείων και πολιτιστικών αγαθών των ευρωπαϊκών μουσείων, μέσω περιοδικών εκθέσεων και ανταλλαγών, συνιστά στρατηγική προτεραιότητα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με γνώμονα την προώθηση της «κινητικότητας των συλλογών».

Στις διαδοχικές συναντήσεις και συνέδρια, που πραγματοποιήθηκαν με πρωτοβουλία των Προεδριών της Ε.Ε., αρχής γενομένης από την Ελληνική το 2003 (συνέδριο με τίτλο «Αξιοποίηση και ανάδειξη της πολιτιστικής κληρονομιάς ευρωπαϊκής σημασίας», Αθήνα – Δελφοί 17-19 Μαρτίου 2003), στις Ομάδες Εργασίας που συστήθηκαν από την ΕΕ με τη συμμετοχή εμπειρογνομόνων από τα 27 κράτη - μέλη και στα σχετικά ψηφίσματα και προγράμματα δράσης στον τομέα του πολιτισμού, για την περίοδο 2007- 2013, αποτυπώνεται η κοινή επιδίωξη της ΕΕ και των κρατών – μελών, να αρθούν οι δυσχέρειες, κυρίως διαχειριστικής και οικονομικής φύσεως, που εμποδίζουν τη διακρατική συνεργασία στον τομέα της διοργάνωσης εκθέσεων και ανταλλαγών πολιτιστικών αγαθών, με τη μορφή δανεισμού, προς όφελος της ενίσχυσης της πρόσβασης των πολιτών στην κοινή ευρωπαϊκή πολιτιστική κληρονομιά και του διαπολιτισμικού διαλόγου.

Σημαντικό πρόβλημα το οποίο αντιμετωπίζουν, τόσο τα μουσεία της Ελλάδας, όσο και των υπόλοιπων ευρωπαϊκών χωρών, προκειμένου για τη διοργάνωση περιοδικών εκθέσεων, είναι η ανάγκη μείωσης του κόστους της ασφάλισης των αντικειμένων (κινητών μνημείων, πολιτιστικών αγαθών και έργων τέχνης γενικότερα), που μετακινούνται, προκειμένου να εκτεθούν. Τούτο, διότι, το ασφαλιστικό κόστος είναι ιδιαίτερα υψηλό (ειδικά για τα έργα τέχνης φτάνει και το 20-30% του συνόλου του προϋπολογισμού της έκθεσης) και σε ορισμένες περιπτώσεις καθίσταται απαγορευτικό για την ανάληψη της διοργάνωσης των εκθέσεων.

Μετά τα τρομοκρατικά γεγονότα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001, το κόστος των ασφαλιστρών, που επιβάλλονται από τις ασφαλιστικές εταιρείες για κινητά μνημεία, έργα τέχνης και πολιτιστικά αγαθά έχει αυξηθεί υπερβολικά. Ωστόσο, τα ποσά που δαπανώνται από τον προϋπολογισμό του κράτους ή μεμονωμένων μουσείων για την πληρωμή ασφαλιστρών σε ιδιωτικές εταιρείες είναι δυσανάλογα με αυτά που καταβάλλονται, τελικά, ως αποζημίωση για φθορά ή απώλεια των κινητών μνημείων ή των πολιτιστικών αγαθών που εκτίθενται. Επιπλέον, τα ίδια ποσά που καταβάλλονται ως ασφάλιστρα, εάν εξοικονομούνταν, θα μπορούσαν να διατεθούν για τη βελτίωση της κτιριακής υποδομής των μουσείων, την αναβάθμιση των προδιαγραφών ασφαλείας των εκθεσιακών χώρων, καθώς και για την κάλυψη άλλων

σημαντικών πολιτιστικών αναγκών. Σε κάθε περίπτωση, θα συνιστούσαν ένα ιδιαίτερα σημαντικό, πρόσθετο κεφάλαιο στον ετήσιο προϋπολογισμό των μουσείων.

Με γνώμονα τις ανωτέρω παραδοχές, τα ευρωπαϊκά κράτη, στη συντριπτική τους πλειονότητα, έχουν επιλέξει τη θέσπιση του συστήματος της «κρατικής εγγύησης».

Με το σύστημα αυτό οριοθετείται το νομικό πλαίσιο, σύμφωνα με το οποίο, σε περιπτώσεις φθοράς ή απώλειας ενός αντικειμένου, που μουσείο της χώρας αυτής δανείζεται από μουσείο άλλης ή και της ίδιας (εφόσον καλύπτονται και οι εσωτερικοί δανεισμοί), το κράτος καταβάλλει αποζημίωση, υπό την έννοια, ότι αναλαμβάνει την ευθύνη για τους κινδύνους που σχετίζονται με την μετακίνηση των εκθεμάτων (δανείων) απαλλάσσοντας τον δανειζόμενο από την καταβολή ασφαλιστρών. Πρόκειται, δηλαδή, περισσότερο για τη χορήγηση μιας εγγύησης για την ασφάλεια των εκθεμάτων (δανείων), παρά για την καταβολή πραγματικής αποζημίωσης, καθώς η τελευταία χορηγείται, μόνο, σε περιπτώσεις φθοράς ή απώλειας, οι οποίες, σύμφωνα με τα στατιστικά δεδομένα, είναι εξαιρετικά περιορισμένες και ολιγάριθμες.

Από τη διενέργεια έρευνας, κατά το έτος 2010, σε τριάντα (30) χώρες, με πρωτοβουλία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προέκυψε, ότι σε είκοσι τρεις (23) από αυτές εφαρμόζεται, ήδη, το σύστημα της «κρατικής εγγύησης», το οποίο, ειδικά, στη Μεγάλη Βρετανία αριθμεί ζωή τριάντα ετών (από το 1980).

Η εφαρμογή του συστήματος υπηρετεί αποδεδειγμένα, θετικές παραμέτρους με προφανή, εντεύθεν οφέλη.

Ειδικότερα συμβάλλει:

- Στον περιορισμό των ασφαλιστικών δαπανών, και, κατά συνέπεια, στη μείωση των συνολικού προϋπολογισμού των εκθέσεων. Ενδεικτικά, στη Μ. Βρετανία υπολογίζεται, ότι χάρη στην «κρατική εγγύηση», εξοικονομείται ποσό ύψους 5 εκ. λιρών, ετησίως, από την αποφυγή εμπορικών ασφαλίσεων.
- Στη διευκόλυνση του δανεισμού και περαιτέρω στην κινητικότητα των μουσειακών συλλογών και στην ενθάρρυνση των πολιτιστικών ανταλλαγών.
- Στη διεύρυνση του κύκλου των μουσείων, που δραστηριοποιούνται στον τομέα των διεθνών ανταλλαγών, στη διοργάνωση μεγαλύτερων και ποιοτικότερων εκθέσεων, και τελικά, στην πρόσβαση του εγχώριου κοινού σε έργα, τα οποία, διαφορετικά, δεν θα είχε τη δυνατότητα να γνωρίσει.
- Στη βελτίωση των μουσειακών προδιαγραφών, δεδομένου ότι το κράτος θέτει συγκεκριμένους όρους, τους οποίους οφείλουν να τηρούν οι δικαιούχοι της εγγύησης.

Η χώρα μας συγκαταλέγεται μαζί με άλλες έξι (Βέλγιο, Κύπρος, Εσθονία, Ισλανδία, Λετονία, Πορτογαλία) μεταξύ εκείνων που δεν έχουν ακόμη θεσπίσει ανάλογο σύστημα. Προκειμένου, επομένως, για τη διοργάνωση περιοδικών εκθέσεων και τη σύναψη μακροχρόνιων δανείων με ξένους φορείς, το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού, καθώς και μεγάλα μουσεία, κρατικά και μη, όπως η Πινακοθήκη, τα δύο κρατικά Μουσεία Σύγχρονης Τέχνης, το Μουσείο Μπενάκη, το Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης κλπ., δεν έχουν εναλλακτική επιλογή από την εμπορική ασφάλιση, το κόστος της οποίας είναι ιδιαίτερα υψηλό. Το κόστος αυτό βαρύνει τον κρατικό προϋπολογισμό ή και τα ίδια τα μουσεία. Ορισμένα από αυτά είχαν αντιμετωπίσει κατά καιρούς, μερικώς, το πρόβλημα στηριζόμενα σε ιδιωτικές χορηγίες. Θα πρέπει, ωστόσο,

να σημειωθεί, ότι, υπό τις παρούσες οικονομικές συνθήκες, η εύρεση χορηγιών για τη στήριξη μουσειακών δράσεων γίνεται, σαφώς, δυσχερέστερη.

Υπολογίζεται ότι την περίοδο 2003 έως το Μάιο 2011, για εκθέσεις που διοργανώθηκαν ή συνδιοργανώθηκαν από το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού και τέσσερα (4) μεγάλα μουσεία (Μπενάκη, Κυκλαδικό, Κρατικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης και Εθνική Πινακοθήκη), το ύψος των ασφαλίσεων υπερέβη τα 3 εκ. Ευρώ. Ειδικά τα έτη 2003 (ελληνική Προεδρία της ΕΕ) και 2004 (διοργάνωση Ολυμπιακών Αγώνων), το ύψος των ασφαλίσεων ξεπέρασε το 1,5 εκ. Ευρώ. Ωστόσο, κατά το διάστημα από το 2003 έως και το Μάιο 2011, προέκυψαν, μόνο, δύο περιπτώσεις καταβολής αποζημίωσης για φθορές που προκλήθηκαν σε εκθέματα για την αποκατάσταση των οποίων καταβλήθηκαν, μόλις, 423 Ευρώ. Τη σπανιότητα των περιπτώσεων επέλευσης του ασφαλιστικού κινδύνου, με συνέπεια την καταβολή αποζημίωσης, επιβεβαιώνουν και τα στατιστικά στοιχεία που προέρχονται από τον ευρωπαϊκό χώρο. Ειδικότερα, σύμφωνα με έρευνες της ΕΕ, την περίοδο 2003-2008, εγκρίθηκαν 5.605 αιτήσεις, για την κάλυψη εκθέσεων με «κρατική εγγύηση» σε 18 ευρωπαϊκές χώρες, ενώ, επί του συνόλου αυτών, αναφέρονται μόνο 7 περιπτώσεις φθοράς ή απώλειας, για τις οποίες το ύψος της αποζημίωσης, που καταβλήθηκε, από τον κρατικό προϋπολογισμό, ανήλθε στο ποσό των 79.981 Ευρώ.

Από τα προεκτεθέντα συνάγεται, ότι το σύστημα της “κρατικής εγγύησης” είναι αποτελεσματικό και αξιόπιστο μέσο για την εξοικονόμηση των ασφαλιστικών δαπανών, την ενίσχυση της κινητικότητας των μουσειακών συλλογών και, εν τέλει, της πολιτιστικής συμμετοχής, ενώ ο κίνδυνος πραγματικής οικονομικής επιβάρυνσης του κρατικού προϋπολογισμού είναι, αναλογικά, εξαιρετικά περιορισμένος. Αξίζει να σημειωθεί, ότι το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού και τα μουσεία που προαναφέρθηκαν, τα οποία δανείζουν σε μουσεία του εξωτερικού αρχαιότητες, έργα τέχνης και άλλα αντικείμενα από τις συλλογές τους, όταν οι εκθέσεις διοργανώνονται από τα εν λόγω μουσεία της αλλοδαπής, καλύπτονται από την «κρατική εγγύηση» των αντιστοίχων χωρών. Η Ε.Ε., εξάλλου, συνιστά αφενός την αποδοχή των συστημάτων «κρατικής εγγύησης» μεταξύ των ευρωπαϊκών χωρών, εφόσον καλύπτονται οι όροι ασφάλειας των εκθεμάτων, που τίθενται από το φορέα που προέρχεται στο δανεισμό, και, αφετέρου την καθιέρωση ανάλογων συστημάτων στις χώρες που δεν διαθέτουν «κρατική εγγύηση». Με πρωτοβουλία της ΕΕ έχει συνταχθεί εργαλειοθήκη με πρακτικούς τρόπους για τη μείωση του κόστους δανεισμού πολιτιστικών αγαθών μεταξύ των κρατών μελών της ΕΕ (European Agenda for Culture, Work plan for culture 2011-2014, Toolkit on practical ways to reduce the cost of lending and borrowing of cultural objects among member states of the European Union, September 2012). Το συγκεκριμένο κείμενο τονίζει την αναγκαιότητα εισαγωγής του συστήματος κρατικής εγγύησης στα κράτη-μέλη. Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται τα περισσότερα κείμενα πολιτικής σε θέματα πολιτισμού της ΕΕ (Study No 2003-4879 ordered by the European Commission to inventory national systems of public guarantees in 31 countries, 2004, Museums' Collections on the move, 2004, Lending to Europe. Recommendations on collection mobility for European Museums, 2005, Action Plan for the EU Promotion of Museum Collections' Mobility and Loan Standards, 2006, Final

Report and Recommendations to the Cultural Affairs Committee on improving the means of increasing the Mobility of Collections, 2010 κλπ).

Είναι, κατ' ακολουθίαν προφανές, ότι η θέσπιση «κρατικής εγγύησης» στη χώρα μας, όπως διαμορφώνεται με το προτεινόμενο σχέδιο νόμου θα συμβάλει, αποφασιστικά, στην εξοικονόμηση ενός σημαντικού κεφαλαίου για τον προϋπολογισμό του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού, το οποίο θα μπορούσε να αξιοποιηθεί για την αναβάθμιση των μουσείων της χώρας, καθώς επίσης και για την ενίσχυση της δράσης των ελληνικών μουσείων, ως διοργανωτών εκθέσεων διεθνούς ενδιαφέροντος, με όλα τα εντεύθεν οφέλη.

Με τις παραγράφους 1 και 2 θεσμοθετείται η «κρατική εγγύηση» και καθορίζονται οι ουσιαστικές προϋποθέσεις χορήγησής της.

Με την παράγραφο 3 η παροχή της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου συνδέεται, σε επίπεδο αναγκαίας προϋπόθεσης, με την κατάρτιση Γενικού Κανονισμού Εγγύησης και Προδιαγραφών Ασφαλείας Εκθεμάτων. Ο ανωτέρω Κανονισμός, υπό τη μορφή κοινής απόφασης των Υπουργών Οικονομικών και Πολιτισμού και Αθλητισμού, πρέπει να περιλαμβάνει, σε ενδεικτικό επίπεδο, τους όρους συσκευασίας, αποσυσκευασίας, μεταφοράς, εγκατάστασης, ελέγχου, επιθεώρησης, διαμόρφωσης ειδικών περιβαλλοντικών συνθηκών, πυρασφάλειας και συστημάτων φύλαξης. Πέραν, όμως, των προεκτεθέντων όρων στον ίδιο κανονισμό οριοθετείται, επίσης, η συνδρομή των περιπτώσεων απώλειας ή φθοράς, οι οποίες γεννούν υποχρέωση αποζημίωσης, στο πλαίσιο της εγγύησης του Ελληνικού Δημοσίου, καθώς και εκείνων που συνιστούν λόγους απαλλαγής από την ανωτέρω υποχρέωση.

Με την παράγραφο 4 προβλέπεται στον κρατικό προϋπολογισμό αυτοτελής Κωδικός Αριθμός Εξόδων (Κ.Α.Ε.) για τις εγγυήσεις της παραγράφου 1 και καθορίζεται η διαδικασία και το χρονοδιάγραμμα προσδιορισμού του ύψους της εγγραπτέας ετήσιας πίστωσης.

Με την παράγραφο 5 καθορίζεται η διαδικασία χορήγησης της κρατικής εγγύησης. Προβλέπεται, επίσης, ότι στην απόφαση με την οποία παρέχεται εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου, δύναται να προστεθούν και άλλοι όροι, πέραν εκείνων που εμπεριέχονται στον Γενικό Κανονισμό, προκειμένου να διασφαλισθεί πληρέστερη προστασία των εκθεμάτων.

Με την παράγραφο 6 καθορίζεται ο τύπος και η διαδικασία για την καταβολή της αποζημίωσης και καθορισμού του ύψους αυτής σε περίπτωση επέλευσης του κινδύνου για τον οποίο χορηγήθηκε η εγγύηση του Ελληνικού Δημοσίου.

Με την παράγραφο 7 ορίζεται ότι η καταβολή της αποζημίωσης δεν μπορεί να υπερβαίνει το ποσό της εγγύησης που έχει εγγραφεί στον ΚΑΕ του Κρατικού Προϋπολογισμού, η δε καταβολή του επιφέρει απόσβεση της υποχρέωσης που έχει αναλάβει το Ελληνικό Δημόσιο.

Στην παράγραφο 8 προβλέπεται η συγκρότηση ειδικής Γνωμοδοτικής Επιτροπής, η οποία μετέχει υποστηρικτικά στη διαδικασία εφαρμογής του σχεδίου νόμου και ορίζεται η σύνθεσή της.

Με την παράγραφο 9 ρυθμίζονται ζητήματα μεταβατικής φύσεως που συμπλέκονται με την πρώτη εφαρμογή του σχεδίου νόμου.

Με το άρθρο 67 ρυθμίζεται το γεγονός ότι περιλήψεις των αποφάσεων πρόσληψης του προσωπικού με σύμβαση εργασίας Ι.Δ.Ο.Χ., που απασχολείται σε υπηρεσίες του ΥΠ.Π.Ο.Α., στο πλαίσιο εκτέλεσης έργων ενταγμένων σε Ε.Π. του Ε.Σ.Π.Α., αν και αποστέλλονται στο Εθνικό Τυπογραφείο έγκαιρα, παρατηρείται καθυστέρηση στη δημοσίευση των περιλήψεων και συνεπώς μεγάλη απόκλιση μεταξύ της ημερομηνίας έκδοσης των αποφάσεων και της ημερομηνίας δημοσίευσής τους στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης. Η άμεση ανάληψη υπηρεσίας των συμβασιούχων Ι.Δ.Ο.Χ. στα έργα επιβάλλεται, γιατί σε διαφορετική περίπτωση δημιουργούνται σοβαρά προβλήματα στην ομαλή πορεία υλοποίησης των έργων του ΥΠ.Π.Ο.Α., που είναι ενταγμένα σε Ε.Π. του Ε.Σ.Π.Α. και τα οποία απαιτούν υψηλούς ρυθμούς εκτέλεσης και απορρόφησης των πόρων, προκειμένου να επιτευχθούν οι ετήσιοι δημοσιονομικοί στόχοι του Κρατικού Προϋπολογισμού.

Οι περιλήψεις των αποφάσεων παράτασης ή ανανέωσης των συμβάσεων του ανωτέρω προσωπικού, αν και επίσης αποστέλλονται στο Εθνικό Τυπογραφείο έγκαιρα και πριν τη λήξη της ενεργής σύμβασης, σε πολλές περιπτώσεις δημοσιεύονται στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης (λόγω μεγάλου φόρτου εργασίας στο Εθνικό Τυπογραφείο) σε μεταγενέστερο χρόνο από την ημερομηνία έναρξης της αναφερόμενης σε αυτές παράτασης ή ανανέωσης. Επισημαίνεται ότι, οι ανανεώσεις ή παρατάσεις των προαναφερόμενων συμβάσεων δεν συνιστούν κλασικές πράξεις νέας πρόσληψης διότι στην περίπτωση αυτή θα έπρεπε να είχε προηγηθεί νέα προκήρυξη, αλλά συνέχεια της αρχικής χωρίς να μεσολαβεί χρονικό διάστημα μεταξύ τους, κατ' εφαρμογή των οριζόμενων στην παράγραφο 2 του άρθρου 5 του Π.Δ. 164/2004, όπως ισχύει.

Από τις προαναφερόμενες ασάφειες στη ερμηνεία της διάταξης της παραγράφου 9 του Άρθρου 1 του Ν. 4038/ 2012, ελλοχεύει ο κίνδυνος της μη θεώρησης χρηματικών ενταλμάτων δαπάνης μισθοδοσίας προσωπικού με σύμβαση εργασίας Ι.Δ.Ο.Χ., που απασχολούνται σε συγχρηματοδοτούμενα από την Ε.Ε. έργα, για το επίμαχο χρονικό διάστημα των ημερών μεταξύ της έκδοσης απόφασης πρόσληψης και της δημοσίευσης της περίληψης της απόφασης αυτής σε ΦΕΚ. Ειδικότερα, στην περίπτωση των ανανεώσεων, η μη θεώρηση των ενταλμάτων ενδέχεται να αφορά στο σύνολο των δαπανών μισθοδοσίας για τους μήνες της ανανέωσης της αρχικής σύμβασης, αφού μπορεί να εκτιμηθεί ότι η μη δημοσίευση της περίληψης της απόφασης ανανέωσης σε ΦΕΚ, πριν τη λήξη της χρονικής διάρκειας της αρχικής σύμβασης, είναι πιθανό να καταστήσει όλες τις δαπάνες ως καταλογιστέες, ως αχρεωστήτως καταβληθέντες.

Η ανωτέρω εξέλιξη έχει ως αποτέλεσμα την απώλεια πιστοποιημένων δαπανών από τα Ευρωπαϊκά Ταμεία και συνακόλουθα την επιβάρυνση του Εθνικού Προϋπολογισμού, αφού οι συγκεκριμένες δαπάνες θεωρούνται μη επιλέξιμες.

Κατόπιν των ανωτέρω, με την προτεινόμενη νομοθετική πρωτοβουλία επιδιώκεται ισχύς των αποφάσεων πρόσληψης και ανανέωσης των συμβάσεων του προσωπικού Ι.Δ.Ο.Χ. να άρχεται από την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης πρόσληψης και λήξης της παρατεινόμενης ή ανανεούμενης σύμβασης αντίστοιχα, έστω και αν η δημοσίευση στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως έχει μεταγενέστερη ημερομηνία. Με την προτεινόμενη λύση, δεν θίγεται σε καμία περίπτωση ο πυρήνας της βούλησης του νομοθέτη που είναι η δημοσίευση των αποφάσεων στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, αφού μέσω αυτής αυτή διασφαλίζεται η αναγκαία δημοσιότητα και διαφάνεια της εν λόγω διοικητικής ενέργειας, δηλαδή της πρόσληψης προσωπικού με συμβάσεις εργασίας Ι.Δ.Ο.Χ. στο πλαίσιο εκτέλεσης έργων ενταγμένων σε Ε.Π. του Ε.Σ.Π.Α., κάτι που αποτελεί και το κύριο ζητούμενο.

Η προτεινόμενη στο **άρθρο 68** διάταξη έχει ως στόχο τη μείωση της γραφειοκρατίας στην περίπτωση σύναψης προγραμματικών συμβάσεων μεταξύ του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού και άλλων φορέων. Στις προγραμματικές συμβάσεις στις οποίες συμμετέχει το Υπουργείο Πολιτισμού και Αθλητισμού και αφορούν σε υλοποίηση έργου σε μνημεία, ιστορικούς τόπους και αρχαιολογικούς χώρους, η υλοποίηση τελεί πάντα υπό την επιστημονική εποπτεία και παρακολούθηση των υπηρεσιών του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού. Κατά συνέπεια, δεν τίθεται ζήτημα προστασίας των μνημείων, των ιστορικών τόπων και των αρχαιολογικών χώρων από επεμβάσεις με μη ενδεδειγμένους τρόπους και τεχνικές.

Με την προτεινόμενη στο **άρθρο 69** διάταξη ρυθμίζονται ζητήματα που αφορούν στο καταδυνόμενο προσωπικό του ΥΠ.ΠΟ.Α., το οποίο αποτελεί ειδική διακλαδική κατηγορία εργαζομένων, ο νομικός ορισμός της οποίας έχει δοθεί με την διάταξη της περίπτ. ε' της παρ. 7 του άρθ. 7 του ν. 2557/1997 (Α' 271), με την οποία, ως καταδυνόμενο προσωπικό του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού χαρακτηρίζεται εκείνο, το οποίο προσφέρει καταδυντικό έργο στις Εφορείες Εναλίων Αρχαιοτήτων και Παλαιοανθρωπολογίας-Σπηλαιολογίας, ανεξαρτήτως κλάδου, ειδικότητας ή σχέσης εργασίας. Στο προσωπικό αυτό προστίθεται στην ειδικότητα του ο χαρακτηρισμός «Καταδυνόμενος».

Περαιτέρω, κατ' εξουσιοδότηση του ν. 2557/1997, υπεγράφη η υπ. αριθ. ΥΠΠΟ/ΔΟΕΠΥ/63/ΤΟΠΥΝΣ/63/46324/21-08-2003 κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομίας και Οικονομικών και Πολιτισμού, με την οποία εξεδόθη ο Κανονισμός λειτουργίας και οργάνωσης υποβρύχιων αρχαιολογικών ερευνών της Εφορείας Εναλίων Αρχαιοτήτων και των Εφορειών Παλαιοανθρωπολογίας - Σπηλαιολογίας του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού.

Η προτεινόμενη διάταξη κρίνεται επιβεβλημένη, προκειμένου οι δύο Ειδικές Περιφερειακές Υπηρεσίες του ΥΠ.ΠΟ.Α. (Εφορεία Εναλίων Αρχαιοτήτων και Εφορεία Παλαιοανθρωπολογίας-Σπηλαιολογίας), οι οποίες απασχολούν καταδυνόμενο προσωπικό και έχουν αρμοδιότητα σε όλη την Επικράτεια, να ασφαλίζουν το εν λόγω προσωπικό, υποχρέωση η οποία καταργήθηκε με το άρθρο 24 του ν. 4336/2015 (Α' 94). Η πρόσθετη ασφάλιση του καταδυνόμενου προσωπικού του ΥΠ.ΠΟ.Α. έχει ως σκοπό να καλύπτεται κίνδυνος κατά την εκτέλεση των καταδυντικών τους καθηκόντων, ο οποίος δεν μπορεί να καλυφθεί από την ασφάλιση του Δημοσίου ή του ΙΚΑ. Η ασφάλιση αυτή αποτελεί επίσης προαπαιτούμενο για την καταδυντική δραστηριότητα του προσωπικού του ΥΠ.ΠΟ.Α., όπως προκύπτει από την περίπτ. ε' της παρ. 7 του άρθ. 7 του ν. 2557/1997, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει. Στην εν λόγω διάταξη προβλέπεται ότι η ανάθεση καταδυντικών καθηκόντων προϋποθέτει να πληρούνται οι

προϋποθέσεις της ΚΥΑ υπ' αριθ. ΥΠ.ΠΟ./ΔΟΕΠΥ/63/ΤΟΠΥΝΣ/633/46324/19.8.2003 (Β' 1212) περί κανονισμού λειτουργίας και οργάνωσης υποβρύχιων αρχαιολογικών ερευνών. Σε αυτήν, η ασφάλιση ατυχημάτων, υγείας και ζωής του καταδυόμενου προσωπικού αποτελεί βασικό όρο, προκειμένου να καλυφθούν ατυχήματα που συμβαίνουν σε δυσπρόσιτες περιοχές και απαιτούν άμεση αντιμετώπιση, ναυτικά ατυχήματα κατά τη μετακίνηση με τα πλωτά μέσα της υπηρεσίας, ακόμη και η αερομετακομιδή και θεραπεία σε θάλαμο επανασυμπίεσης σε ειδικό νοσηλευτικό κέντρο υπερβαρικής ιατρικής (για την αντιμετώπιση περιπτώσεων της «Νόσου των δυτών» και άλλων σοβαρών καταδυτικών ατυχημάτων) κλπ., καθώς το εξειδικευμένο καταδυόμενο προσωπικό του ΥΠ.ΠΟ.Α, πρέπει να ανταποκριθεί στο υποβρύχιο έργο του, το οποίο, πέραν της προστασίας της ενάλιας πολιτιστικής μας κληρονομιάς, αφορά άμεσα και στην εκτέλεση σημαντικότερων αναπτυξιακών έργων, ορισμένων μάλιστα ενταγμένων στο ΕΣΠΑ, όπως λιμενικά έργα, εγκαταστάσεις ιχθυοκαλλιεργειών, υποβρύχιας οδεύσεις αγωγών και καλωδίων, υποβρύχιους επισκέψιμους αρχαιολογικούς χώρους, έρευνα ανάδειξη καταβυθισμένων σπηλαίων, κλπ.

Περαιτέρω, στον Κανονισμό λειτουργίας και οργάνωσης υποβρύχιων αρχαιολογικών ερευνών της Εφορείας Εναλίων Αρχαιοτήτων και των Εφορειών Παλαιοανθρωπολογίας - Σπηλαιολογίας του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού ορίζεται, σύμφωνα με την παρ. 3 του άρθρου 8 της εν λόγω Κ.Υ.Α., ότι στο καταδυόμενο προσωπικό, που συμπεριλαμβάνεται στην οριστική Κατάσταση Καταδυόμενου Προσωπικού, καταβάλλεται ειδική πρόσθετη αμοιβή για κάθε ημέρα κατάδυσης και σύμφωνα με το τηρούμενο ημερολόγιο της εκάστοτε αποστολής. Σημειώνεται ότι η ειδική πρόσθετη αμοιβή καταβάλλεται ανταποδοτικά μόνο για τις ημέρες, κατά τις οποίες πραγματοποιείται μία κατάδυση και δεν καταβάλλεται μηνιαίως.

Με το άρθρο 51 του Ν. 4278/2014, προβλέφθηκε εκ νέου η δυνατότητα χορήγησης ειδικής πρόσθετης αμοιβής στο καταδυόμενο προσωπικό του ΥΠ.ΠΟ.Α. για κάθε ημέρα κατάδυσης, ενώ στη συνέχεια με την ΥΠΠΟΑ/ΓΔΟΥ/Δ.Ο.Υ./215413/24710/23269 (Β' 2272), καθορίστηκε το ποσό της αποζημίωσης για κάθε ημέρα κατάδυσης του καταδυόμενου προσωπικού του ΥΠ.ΠΟ.Α.

Με την προτεινόμενη διάταξη, κατά πρώτον στην παρ. 2 του άρθρου 75, προβλέπεται ότι με κοινή απόφαση των Υπουργών Πολιτισμού και Αθλητισμού και Οικονομικών, καταβάλλεται στο καταδυόμενο προσωπικό του ΥΠ.ΠΟ.Α. ειδική πρόσθετη αμοιβή για κάθε ημέρα κατάδυσης. Με την ίδια απόφαση προβλέπεται ότι θα καθορίζονται οι δικαιούχοι, ο τρόπος καταβολής και το ύψος της ειδικής πρόσθετης αμοιβής, οι όροι και οι προϋποθέσεις χορήγησης της. Παράλληλα προβλέπεται ότι η ειδική πρόσθετη αμοιβή θα επιβαρύνει τις πιστώσεις του προϋπολογισμού του Τ.Α.Π. και θα υπόκειται σε φορολογία εισοδήματος, καθώς και σε όλες τις νόμιμες κρατήσεις. Η ρύθμιση της ειδικής πρόσθετης αμοιβής, κρίνεται επιβεβλημένη, προκειμένου το εξειδικευμένο καταδυόμενο προσωπικό του ΥΠ.ΠΟ.Α, να δύναται να ανταποκριθεί στο υποβρύχιο έργο του, το οποίο, πέραν της προστασίας της ενάλιας πολιτιστικής μας κληρονομιάς, αφορά άμεσα και στην εκτέλεση σημαντικότερων αναπτυξιακών έργων, ορισμένων μάλιστα ενταγμένων στο ΕΣΠΑ, όπως λιμενικά έργα,

εγκαταστάσεις ιχθυοκαλλιεργειών, υποβρύχιες οδεύσεις αγωγών και καλωδίων, υποβρύχιους επισκέψιμους αρχαιολογικούς χώρους, έρευνα ανάδειξη καταβυθισμένων σπηλαίων, κλπ.

Στην παρ. 3 του ιδίου άρθρου, προβλέπεται ότι σε περίπτωση που αρχαιολογική έρευνα καθιστά αναγκαία την απασχόληση του καταδυόμενου προσωπικού, έχουν δε εξαντληθεί τα ανώτατα όρια που προβλέπονται από τις κείμενες διατάξεις για τις εκτός έδρας μετακινήσεις των δημοσίων υπαλλήλων ή/και για την ειδική πρόσθετη αμοιβή, η καθ' υπέρβαση δαπάνη (η ειδική πρόσθετη καταδυτική αμοιβή, η εκτός έδρας μετακίνηση και η διανυκτέρευση) καταβάλλεται από οιοδήποτε τρίτο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, που είναι κύριος του έργου ή συνεργάζεται στην αρχαιολογική έρευνα.

Η εν λόγω ρύθμιση κρίνεται ως ιδιαίτερα χρήσιμη, ώστε οι δύο Ειδικές Περιφερειακές Υπηρεσίες του ΥΠ.ΠΟ.Α. (Εφορεία Εναλίων Αρχαιοτήτων και Εφορεία Παλαιονθροπολογίας-Σπηλαιολογίας), οι οποίες απασχολούν καταδύόμενο προσωπικό και έχουν αρμοδιότητα σε όλη την Επικράτεια, να δύνανται να πραγματοποιούν περισσότερες εκτός έδρας μετακινήσεις και να λειτουργούν αποδοτικότερα, χωρίς να υπόκεινται στον περιορισμό της διάταξης του άρθρου 9 του Ν. 3833/2010. Έτσι προβλέπεται ρητά ότι για το καταδύόμενο προσωπικό σε περίπτωση που έχουν εξαντληθεί τα ανώτατα όρια για τις εκτός έδρας μετακινήσεις των δημοσίων υπαλλήλων, η δαπάνη θα καλύπτεται από το ανωτέρω ποσό. Η δυνατότητα αυτή θα προωθήσει την πραγματοποίηση περισσότερων τεχνικών έργων και αρχαιολογικών ερευνών αλλά και θα διευκολύνει την επιτυχή ολοκλήρωσή τους, καθώς χωρίς καμία περαιτέρω δημοσιονομική επιβάρυνση, οι εν λόγω εφορείες θα δύνανται να ανταποκριθούν αποτελεσματικότερα στο έργο τους, το οποίο εκτείνεται σε όλη την Επικράτεια και συχνά απαιτεί πολυήμερες μετακινήσεις του καταδύόμενου προσωπικού. Να σημειωθεί ότι σύμφωνα και με τον Ν. 3028/2002 (Α' 153) «Για την προστασία των Αρχαιοτήτων και εν γένει της Πολιτιστικής Κληρονομιάς», έχει ήδη προβλεφθεί η δυνατότητα χρηματοδότησης και καταβολής δαπανών για τις σωστικές έρευνες από τον κύριο του έργου. Περαιτέρω, σύμφωνα με την διάταξη της παρ. 3, του άρθ. 10 του νόμου 4336/2015 (Α' 94, Υποπάρτημα Δ9: Δαπάνες μετακινουμένων εντός και εκτός έδρας), με έναρξη ισχύος από 1/1/2016, προβλέπεται επίσης ότι, «Δεν αναγνωρίζονται έξοδα διανυκτέρευσης, όταν άλλος φορέας από αυτόν που εκδίδει την εντολή μετακίνησης, καλύπτει αυτά».

Με το **άρθρο 70** προβλέπεται η θεσμοθέτηση του Βραβείου Εικαστικών Τεχνών «Γιάννης Μόραλης». Το Βραβείο αυτό έρχεται να καλύψει ένα θεσμικό κενό στο χώρο των εικαστικών τεχνών, καθώς σε αντίθεση με άλλες τέχνες (θέατρο, λογοτεχνία, κινηματογράφος) δεν υπήρξε μέχρι σήμερα αντίστοιχη πρωτοβουλία για την προώθηση, υποστήριξη και ανάπτυξη της σύγχρονης εικαστικής δημιουργίας.

Η διάταξη του **άρθρου 71** έρχεται να καλύψει ένα θεσμικό κενό, καθώς η Διεθνής Έκθεση Τέχνης της Biennale Βενετίας είναι ο σημαντικότερος εικαστικός θεσμός παγκοσμίως,

επιδιώκοντας διαφάνεια σε όλα τα στάδια διαδικασίας επιλογής της εθνικής συμμετοχής, τήρηση των απαιτούμενων χρονικών προθεσμιών και απλούστευση των διαδικασιών υλοποίησης. Στην ουσία θεσμοθετεί τη διαδικασία όπως εφαρμόστηκε πρώτη φορά το τρέχον έτος, ιδιαίτερα με την υποβολή προτάσεων εκ μέρους και καλλιτεχνών αλλά και τον θεσμικό χαρακτήρα της επιτροπής καθώς και την ανάθεση ρόλου εθνικού επιτρόπου σε Μουσεία Σύγχρονης Τέχνης εποπτευόμενα από το ΥΠ.ΠΟ.Α.. Με την προτεινόμενη διάταξη αξιοποιείται η διεθνής σχετική εμπειρία, προς την οποία εναρμονίζεται.

Με τη διάταξη του **άρθρου 72** προβλέπεται η κάλυψη των θέσεων του καλλιτεχνικού διευθυντή και των έξι προσώπων ειδικών προσόντων ή δεξιοτήτων με τοποθέτηση λειτουργών και υπαλλήλων του Δημοσίου, των ΝΠΔΔ και των ΝΠΙΔ του ευρύτερου δημόσιου τομέα προκειμένου να υπάρχει η δυνατότητα στελέχη του δημοσίου να επιλεγούν για αυτές τις θέσεις.

Με την προτεινόμενη διάταξη του **άρθρου 73**, τροποποιείται το άρθρο 65 του ν. 4410/2016. Η διάταξη του άρθρου 65 του ν. 4410/2016 απέβλεπε στη ρύθμιση της παράτασης των συμβάσεων ιδιωτικού δικαίου του προσωπικού σε επιχειρησιακά προγράμματα ΕΣΠΑ 2007-2013 μέχρι την ένταξή τους στα επιχειρησιακά προγράμματα ΕΣΠΑ 2014-2020. Η διάταξη αυτή σκοπό είχε να καλύψει νομοθετικά τη δυνατότητα παράτασης των συμβάσεων του προσωπικού μέχρι την ένταξη των έργων σε Επιχειρησιακό Πρόγραμμα ΕΣΠΑ 2014-2020 (η οποία θα έπρεπε να είχε ολοκληρωθεί μέχρι την 31.12.2016)και όχι να περιορίσει τη δυνατότητα παράτασης των συμβάσεων μετά την ολοκλήρωση της ένταξης των έργων σε Επιχειρησιακό Πρόγραμμα ΕΣΠΑ 2014-2020. Η παρούσα διάταξη αποσαφηνίζει τυχόν λεκτικές ασάφειες της διάταξης του άρθρου 65 του ν. 4410/2016 διευκρινίζοντας ότι μετά την ένταξη των έργων σε Επιχειρησιακό Πρόγραμμα ΕΣΠΑ 2014-2020, οι επίμαχες συμβάσεις εργασίας μπορούν να παραταθούν με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού μέχρι τη λήξη των έργων ΕΣΠΑ και ανάλογα με τις απαιτήσεις και το σχεδιασμό τους. Η συνέχιση των συμβάσεων αυτών είναι απολύτως απαραίτητη δεδομένου ότι το προσωπικό ορισμένου χρόνου εξασφαλίζει την ομαλή εξέλιξη των έργων. Διακοπή των συμβάσεων αυτών θα είχε ως συνέπεια μια νέα χρονοβόρα διαδικασία προκηρύξεων για πρόσληψη νέου προσωπικού σε όλη την επικράτεια, με σημαντικότερες επιπτώσεις στην ομαλή πορεία εκτέλεσης των έργων, καθυστερήσεις, μειωμένη απορρόφηση ενωσιακών πόρων σε μια χρονιά (2017), που η επίτευξη των στόχων απορροφητικότητας του ΕΣΠΑ είναι ζωτικής σημασίας για την δημοσιονομική ισορροπία. Το προσωπικό ορισμένου χρόνου της αυτεπιστασίας θα απασχοληθεί σε εργασίες που εμπεριέχονται στο φυσικό αντικείμενο των πράξεων κατά την ένταξη αυτών αλλά και σε άλλες που θα συμπεριληφθούν κατά την πρώτη τροποποίησή τους καθώς κρίνονται απολύτως απαραίτητες για την σωστή εκτέλεση των έργων.

Με την ρύθμιση του **άρθρου 74** καλύπτεται το υφιστάμενο νομοθετικό κενό σε περίπτωση που, για οποιοδήποτε λόγο, ο γενικός διευθυντής απουσιάζει ή κωλύεται. Με τον τρόπο αυτό βελτιώνεται η διοικητική λειτουργία του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου.

Με τη ρύθμιση του **άρθρου 75** οι ειδικές διατάξεις για τη διενέργεια απόσπασης στην Υπηρεσία Συντήρηση Μνημείων Ακρόπολης (ΥΣΜΑ) διατηρείται σε ισχύ και αυτό για να εξασφαλιστεί η άμεση στελέχωση της υπηρεσίας από το κατάλληλο προσωπικό.

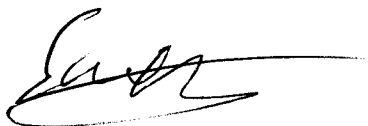
Με το **άρθρο 76** εισάγονται διατάξεις για τον Οργανισμό Μεγάλου Μουσικής Θεσσαλονίκης (Ο.Μ.Μ.Θ.). Σύμφωνα με την παρ.1 προβλέπεται η δυνατότητα κατάρτισης προγραμματικών συμβάσεων τριετούς διάρκειας μεταξύ του Ο.Μ.Μ.Θ και του Ελληνικού Δημοσίου με σκοπό την εκατέρωθεν συμβολή και συνεργασία για την προώθηση και ανάπτυξη του μορφωτικού, πνευματικού και πολιτιστικού επιπέδου της χώρας και δραστηριοτήτων που εντάσσονται στο σκοπό του Ο.Μ.Μ.Θ. και εξυπηρετούν έργα και δράσεις αρμοδιότητας του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού καθώς και εκδηλώσεων γενικότερου δημοσίου ενδιαφέροντος, αρμοδιότητας άλλων Υπουργείων. Οι ειδικότεροι όροι της συνεργασίας αυτής ορίζονται στις προγραμματικές συμβάσεις, οι οποίες παρακολουθούνται από πενταμελή επιτροπή, που συγκροτείται με κοινή απόφαση των Υπουργών Πολιτισμού και Αθλητισμού και Οικονομικών. Με την ίδια απόφαση ρυθμίζεται κάθε θέμα απαραίτητο για τη λειτουργία της επιτροπής. Στόχος της παρ. 2 είναι η διεύρυνση των τομέων δραστηριοτήτων και δράσεων του Μεγάλου εντός πάντα του προορισμού του για την προαγωγή της τέχνης και του πολιτισμού. Με την παρ. 3, δίδεται η δυνατότητα στο Διοικητικό Συμβούλιο του Ο.Μ.Μ.Θ. να προσλαμβάνει γενικό διευθυντή. Επίσης προβλέπεται η δυνατότητα πρόσληψης καλλιτεχνικού διευθυντή και αναπληρωτή καλλιτεχνικού διευθυντή από το Δ.Σ. του Ο.Μ.Μ.Θ. Στην παράγραφο 3 προβλέπεται ότι οι κάθε είδους αποδοχές και λοιπές αποζημιώσεις των ανωτέρω θα οριστούν από το διοικητικό συμβούλιο και δεν θα υπερβαίνουν τις αποδοχές του Γενικού Γραμματέα Υπουργείου. Και τέλος, στην παρ. 5 προβλέπεται η δυνατότητα εσόδων για το Ο.Μ.Μ.Θ από τα διαπεριφερειακά και διαδημοτικά κοινοτικά προγράμματα, ευρωπαϊκά και διεθνή προγράμματα πολιτιστικής συνεργασίας.

Με το **άρθρο 77** ορίζεται ότι η ισχύς του σχεδίου νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

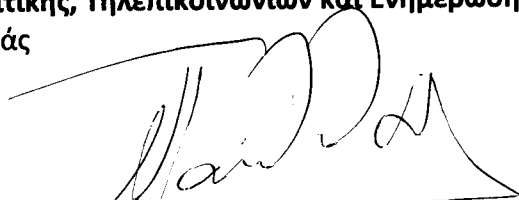
Αθήνα, 6/7/2017

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

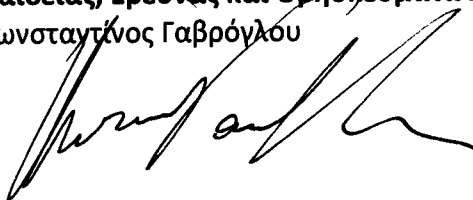
Εσωτερικών
Παναγιώτης Σκουρλέτης

Ψηφιακής Πολιτικής, Τηλεπικοινωνιών και Ενημέρωσης
Νικόλαος Παππάς

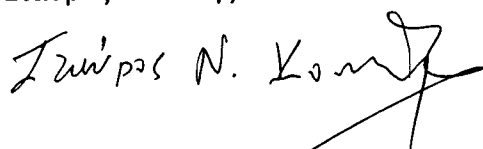

Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων
Κωνσταντίνος Γαβρόγλου

Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων
Σταύρος Κοντονής

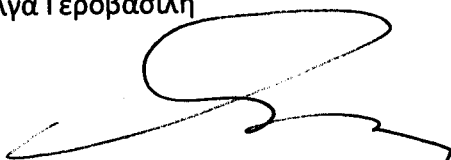
Σταύρος Ν. Κοντ

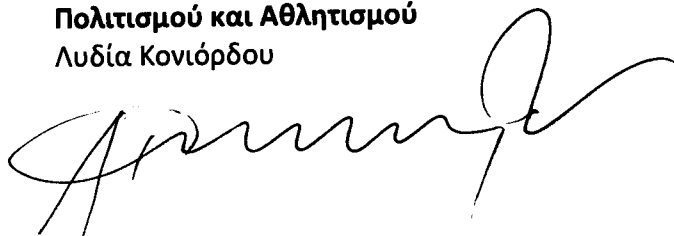
Οικονομικών
Ευκλείδης Τσακαλώτος

Διοικητικής Ανασυγκρότησης
Όλγα Γεροβασίλη

Πολιτισμού και Αθλητισμού
Λυδία Κονιόρδου

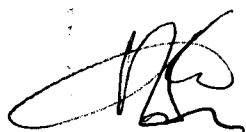

Ο Αναπληρωτής Υπουργός Οικονομικών

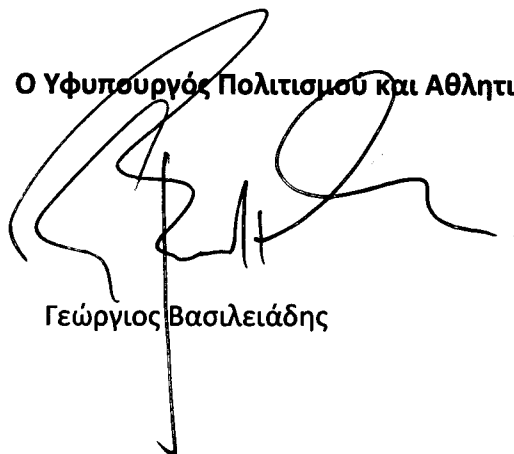
Γεώργιος Χουλιάρakis

Η Υφυπουργός Οικονομικών

Κατερίνα Παπανάτσιου

Ο Υφυπουργός Πολιτισμού και Αθλητισμού

Γεώργιος Βασιλειάδης